

မိုးလင်းသောရက်

မယ်ခိုင်

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုပုဒ်

တဝေ့ခြေရာ

BURMESE
CLASSIC
COM

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၃၊ ဧပြီလ။

ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။
မျက်နှာပုံနှင့် - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
စာတွင်းပုံနှိပ်သူ - ရွှေပဒေသာအောင်ဆု
အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ဖြန့်ချိရေး - ၁၃၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေး - ၅၀၀ အုပ်

မယ်ခိုင်
ဘဝမဲ့ခြေရာ

ဓမ္မစာပေ

မယ်ခိုင်

ဘဝမဲ့ခြေရာ / မယ်ခိုင် ။ - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ၊ ၂၀၁၃ ။

၂၇၄ - စာ၊ ၃၂၃ × ၁၈ စင်တီမီတာ

(၁) ဘဝမဲ့ခြေရာ

လေပြည်သင်းက . . .

ဂီတကိုပေးစွမ်းတယ်ဆိုရင်

မှန်တိုင်းကြီးကရော . . .။

အကောင်းဆုံးက . . .

အမြတ်နိုးဆုံးလူအတွက်ဆိုရင်

အဆိုးဆုံးကရော . . .

မင်း သိထားပါ ချစ်သူ

မိုးကြိုးပဲပစ်ပစ်

မိုးပဲရွာရွာ

မပြောင်းလဲတာ ကောင်းကင်ကြီးပါ။

ငါ့အချစ်က . . .

ကောင်းကင်ကြီးဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်

ငါနဲ့အနီးဆုံး

ငှက်တစ်ကောင်အဖြစ်တော့

မင်းရိုနေပေးပါ . . .

ကျေးဇူးပြု၍ပေါ့ . . .

လက်မည်းကြီးတစ်ခုက မှောင်ရိပ်ဆီမှ သွားခနဲ
ပေါ်လာပြီး ပြေးနေသော အရိပ်သုံးခုဆီသို့ ထပ်ကြပ်မကွာ
လိုက်နေခဲ့ပါသည်။

ထိုအရိပ်သုံးခုမှာလည်း ပျောက်တစ်ချက် ပေါ်
တစ်ချက် မာကျူရီမီးရောင်မှိုန်မှိုန်အောက်မှာ အမော
တကောပြေးလျက်ပင်။

ထိုအရိပ်သုံးခုလုံးမှာ အနောက်သို့ ပြန်လှည့်
မကြည့်နိုင်ပါ။

အကယ်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါလျှင် ပြေးနေသော
အရိပ်သေပြီး လက်မည်းကြီးက ဝိညာဉ်တွေကို ဝါးချသွား

မှာ စိုး၍ပါ။

“ဟော . . . ဟဲ . . . ဟောဟဲ . . . ငါ . . . ငါ
မပြေးနိုင်တော့ဘူး”

ဟု မိန်းကလေးက အားလျှော့စွာဆိုချိန်မှာတော့
တစ်စုံတစ်ယောက်က သူမရဲ့လက်ကိုဆွဲကာ အားကုန်ပြေး
ပြန်ပါ၏။

“ငါ့ကို ထားခဲ့ပါတော့” ငါ . . . မရတော့ဘူး . . .
ထားခဲ့ပါတော့”

“အားတင်းထား ပုံရိပ်၊ မကြာခင် ငါတို့ ပန်းတိုင်
ရောက်တော့မှာ၊ အားတင်းထားပါ။ နောက်ဆယ့်ငါးမိနစ်
လောက်ပဲ”

ဟု ပြောလာသော အားပေးစကားကလည်း သူမ
ကို အားမဖြစ်စေတော့ပါ။

သူမရဲ့လက်ကိုသာ မလွှတ်တမ်းဆွဲကိုင်ပြီး ပြေး
နေပါလျှင် ထိုသူလည်း သူမနှင့်အတူ သေပွဲဝင်ရမည်ကို
သူမရဲ့နှလုံးသားက သိနေခဲ့ပါ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် သူမရဲ့လက်ကိုဆွဲကိုင်ထားသော
မိုးဒေဝီ၏လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ရုန်းဖြုတ်ပစ်ပြီးမှ အင်အားတွေ
ကုန်ဆုံးသွား၍ မြေပြင်ပေါ်မှောက်လျက် လဲကျသွားခဲ့ပါ
သည်။

“ပုံရိပ်”

အသံက နှစ်သံဆင့်ကြီးထွက်ပေါ်လာရပါသည်။

ထို့ကြောင့် သူမက ထိုအသံရှင်နှစ်ယောက်အား
မော်ကြည့်ပြီး . . .

“နှင်ဘို့ပြေးတော့”

ဟုသာပြောနိုင်ပြီး အနောက်သို့ လှည့်ကြည့်
လိုက်ရာ သိပ်နီးကပ်နေပြီဖြစ်သော လက်မည်းကြီးက သူမ
နားရောက်၍နေခဲ့ပါပြီ။

“အား”

သူမက ကြောက်လန့်တကြားပင်အော်ကာ
မျက်စိကို ပိတ်ထားခဲ့ပေမယ့် ထိုလက်မည်းကြီးက သူမထံ
သို့ ရောက်မလာခဲ့ဘူးဆိုသော အသံကြောင့် ကြောက်လန့်

နေသည့်ကြားမှ မျက်လုံးနှစ်လုံးကို မရဲတရဲအားယူကာ ဖွင့်
ကြည့်လိုက်ချိန်မှာတော့ သူမနှလုံးသွေးတွေ ခန်းခြောက်လှ
မတတ် တုန်လှုပ်သွားရပါသည်။

ခေါင်းမှသွေးတွေ အဆမတန်ယိုစီးကျနေခဲ့သော
မိုးဒေဝါက သူမကို ရင်ခွင်ကြား ထွေးပွေ့ထားလို့ပါပဲ။

“မိုးဒေဝါ . . . မိုးဒေဝါ”

သူမအသံက အက်ရှရရ မသံမကွဲရယ်ပါ။

ထိုနာမည်ကို အကျယ်ကြီးအော်ပစ်ချင်မိပေမယ့်
လည်ချောင်းထဲကအသံက ထွက်မလာခဲ့ဘဲ နှုတ်ခမ်းများ
မှာပင် တိမ်ဝင်ပျောက်ဆုံးနေရပါသည်။

“ပဲ . . . ပဲရိပ်”

“မိုးဒေဝါ . . . မိုးဒေဝါ”

မိုးဒေဝါရဲ့ နဖူးမှ သွေးများက သူမလက်ဖဝါးသို့
စီးကျနေခဲ့ပါသည်။

အေးစက်နေသော မိုးဒေဝါရဲ့လက်ကို သူမ ဆုပ်
ကိုင်နေမိပေမယ့် ဖမ်း၍မမိနိုင်ပါ။ တုန်ယင်နေသော သူမ

ရဲ့လက်ချောင်းတွေက အင်အားမရှိကုန်တော့ပါ။

“မိုး . . . မိုးဒေဝါ”

သူမက မသံမကွဲနှင့် အားယူပြီးခေါ်နေပေမယ့်
လည်း မိုးဒေဝါကတော့ သူမကို ဖျော့တော့စွာသာ ကြည့်
နိုင်ပါတော့သည်။

မိုးဒေဝါရဲ့သွေးတွေကို ဘယ်လိုတိတ်အောင် လုပ်
ရမှာလဲ။ မိုးဒေဝါကို ဘယ်သူက ပွေ့နှိုးပြီး ဆေးရုံကို ပို့ပေး
မှာလဲ။ ဒီပုံအတိုင်းဆို မိုးဒေဝါပါ သေရတော့မယ်။

သူမကိုယ်၌ကလည်း အင်အားမရှိနေ၍ နေရာမှ
ပင် နည်းနည်းမှ မလှုပ်နိုင်ပါ။

ထို့ကြောင့်ပင် အခုချိန်ထိ ကြားနေရသေးသော
ခြေသံတဖျပ်ဖျပ်ကို အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ
သူမတို့နှင့် တော်တော်ဝေးကွာသွားပြီဖြစ်သော အရိပ်လေး
ကို မသံမကွဲ သွားတွေ့လိုက်ရပါတော့သည်။

“သွားပြီ . . . သူ . . . သွားပြီ”

ဟု သူမကမျှော်လင့်ချက်မဲ့စွာ ပြောတော့ သူမရဲ့

သေးတဲ့ ပုံရိပ်ကို သူက နွေးထွေးကြင်နာစွာ ဖက်ထားပေး
လိုက်ပါ၏။

“ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့ ပုံရိပ်ကို သရဲကားတွေ
မကြည့်ပါနဲ့လို့”

“နင် ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ ခွဲမသွားရဘူးနော်
မိုးဒေါ်”

“အဟွန်း . . . ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“သုခပါတယ်”

“သုခ”

ပျောက်ကွယ်သွားတာ ခုနစ်နှစ်နီးပါးရှိပြီဖြစ်သော
သူငယ်ချင်း၏နာမည်ကို ညသန်းခေါင်ယံချိန်ကြီး ကြား
လိုက်ရ၍ သူ့မှာ တအံ့တဩဖြစ်မိပါသည်။

“သုခက နင့်ကို လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ ပြေးသွား
တယ်”

ဟု ပုံရိပ်ကဆိုတော့ သူက ပြုံးလိုက်မိပါသည်။
သူတို့ကို လုံးဝနှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်သွားခဲ့သည့် သုခကို

ပုံရိပ်က ခုထိမမေ့နိုင်သေးဘဲကိုး။

“အင်း . . . ဒီကောင်လည်း ဘယ်ရောက်နေသလဲ
မသိဘူး။ ထွက်သွားတာလည်း မသိလိုက်ရ၊ ဘယ်ရောက်
နေသလဲဆိုလည်း စာမလာ သတင်းမကြားနဲ့။ တော်တော်
ပြတ်တဲ့ကောင်”

ဟု သူက မြည်တမ်းလိုက်ပေမယ့် သူမက သူ့ကို
အထိတ်တလန့်နှင့်ကြည့်ကာ . . .

“နင် အဲဒီလိုအခြေအနေဆိုရင်လည်း သုခက
အဲဒီလိုပဲ လှည့်မကြည့်ဘဲနေမယ့်လူမျိုးလား”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“သုခက နင်နဲ့ မူလတန်းတည်းက ခင်ကြတာ
နော်”

“အင်းလေ”

“ဒါဆို သူ့စိတ်ကိုတော်တော်သိမှာပေါ့”

“အင်း”

“အိပ်မက်ထဲမှာ နင်က ငါ့ကြောင့် ဒဏ်ရာရသွား

ရှားရှားရဲရဲအိပ်ပျော်နေသော သူ့ကိုသာ အားပါး
တရကြီး ဝေးကြည့်နေဖြစ်ပါတော့သည်။

နံနက်ခြောက်နာရီထိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ပင်
“ဖိုလီ . . . ဦးတီ”

ဟုအသံပေးကာ ကလေးတွေအိပ်သောအခန်းထဲ
သို့ သူက ဝင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံးအပျက်အအောင်
စောင်မြဲပြီးကွေးနေကြသော ကလေးနှစ်ယောက်ကြောင့်
ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

အိပ်ရာမထချင်၍ ဟန်ဆောင်နေတတ်သော ထို
ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့အကျင့်ကို ကောင်းကောင်းသိသော
သူက ခုတင်နှစ်ခုရဲ့ အလယ်တွင် ဒူးထောက်တိုင်ကာ တစ်
ဖက်တစ်ချက်ရှိ ခေါင်းမြီးခြုံလေးများကို မျက်စောင်ဖြင့်
ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

အရွယ်ကြီးလာတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို နှစ်ယောက် ပြိုင်တူကြိုက်မိကြရင်းမှ အနည်းငယ် ပဋိပက္ခဖြစ်ခဲ့ရပါ၏။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ပုံရိပ်ရဲ့အချစ်ကို သူသာ ရရှိသွားခဲ့ပါသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ သုခပျောက်သွားခဲ့သည်မှာ ယနေ့ရုချိန်ထိပင်။ သတင်းလည်း မကြားရသလို စာလည်းမလာပါဘဲ ဖြတ်ချသွားခဲ့ပါသည်။

ပုံရိပ်နှင့်သူက စိတ်မကောင်းကြီးစွာဖြစ်ခဲ့ရဖူး၏။ သို့သော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် ပုံရိပ်နှင့်လက်ထပ်ဖြစ်သွားရာ ပုံရိပ်သာလျှင် သူ့ဘဝဖြစ်ခဲ့ရပြန်ပါသည်။

ဟိုးငယ်ငယ်တည်းက သုခသာလျှင် အခင်တွယ်ရဆုံးဖြစ်ခဲ့ရတဲ့သူ့ဘဝတွင် ခုတော့ သူ သိပ်ချစ်ရသော မိန်းမ၊ သိပ်ချစ်ရပါသော သားတွေ သမီးတွေနဲ့မို့ ပြီးပြည့်စုံစွာ သာယာနေခဲ့ပါပြီ။

မနက်ခင်းတိုင်း ပုံရိပ်နှင့်အတူ အိပ်ရာထပြီး

လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ရသည်ကို သူ နှစ်သက်ရပါသည်။

လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ပြီး ကလေးတွေရှိရာအခန်းထဲသို့ဝင်ပြီး ကလေးတွေကို နှိုးရတဲ့အချိန်တွေဆို သူ့ဘဝရဲ့ သာယာဖို့အကောင်းဆုံးသော အချိန်တွေပဲပေါ့။

အိပ်ရာကိုကြိုက်သော ကလေးတွေက အိပ်ရာမထချင်၍ သူ့အပေါ် မှုန့်ပြောဆိုကြတာကို သူ သဘောကျလှပါသည်။

ကလေးတွေကို မရမကနိုးပြီးချိန်မှာတော့ သူ ရေချိုးမည်။

သူ ရေချိုးခန်းထဲကထွက်လာလျှင် ပဝါကိုကိုင်ပြီး စောင့်နေတတ်တဲ့ ပုံရိပ်ကို အနမ်းပေးမည်။ ပြီးလျှင် ကလေးတွေနှင့်အတူ ကော်ဖီသောက်မည်။

သူ့အတွက် ဘာများလိုအပ်ဦးမှာတုလဲ။

အရာရာပြည့်စုံနေသော သူ့ဘဝတွင် လိုအပ်ချက်ဆိုသည်မှာ စဉ်းစားယူရလောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

“မာမား . . . ပါပါးရောဟင်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဂိမ်းကနိပ်မရတော့ဘူး”

“ပါပါး ဘုရားရှိခိုးနေတုန်းမို့ ခဏစောင့်နော်၊ သွား

မခေါ်နဲ့၊ ပါပါးအာရုံပျက်သွားဦးမယ်”

“ဟာ . . . ဒါဆို ကြာဦးမှာပဲ”

“အဲလိုမပြောရဘူး သား၊ ငရဲကြီးလိမ့်မယ်”

“ငရဲကြီးတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲ မာမား”

“သွားအကြီးကြီးတွေနဲ့ အကျီအမည်းနဲ့လူကြီး

တွေက ဆွဲခေါ်သွားတာပေါ့”

“အဲဒါက အတ်ကားထဲမှာပဲရှိတာ မဟုတ်လား”

“ကောင်းတဲ့လူတွေကို ပြစ်မှားရင်တော့ တကယ်

အပြင်မှာလည်း ရှိတာပဲ”

“ပါပါးက ကောင်းတဲ့လူလားဟင်”

“ကောင်းတဲ့လူပေါ့”

“ကောင်းတဲ့လူဆိုတာ ဘာကိုခေါ်တာလဲ”

“သူ့ရဲ့နှိုးပေါ်မှာလည်းကောင်းတယ်၊ သားသမီး

အပေါ်လည်း ကောင်းတယ်၊ ဘုရားတရားကိုလည်း ရှိသေ

ကိုင်းရှိုင်းတယ်။ ဒါ ကောင်းတဲ့လူရဲ့သင်္ကေတပဲပေါ့၊ ပြီး

တော့ သားတို့ပါပါးက လူတွေအပေါ်လည်း စာနာကျည်

တယ်လေ”

“အဲဒါဆို ဘာဖြစ်လဲ”

“သေသွားရင် နတ်ပြည်ရောက်မှာပေါ့”

“နတ်ပြည်ဆိုတာ ဘာမျိုးလဲဟင်”

“နတ်ပြည်ဆိုတာ ပြည့်စုံတဲ့နေရာပေါ့၊ ညင်သာ

ထဲ ငါတသံကိုကြားရပြီး အေးဆေးတိတ်ဆိတ်တဲ့နေရာ၊
လူတိုင်းတာ နတ်ပြည်ရောက်ရင် စိတ်ချမ်းသာခြင်း၊ ကိုယ်
ကျန်းမာခြင်း အစရှိတဲ့ သုခမျိုးစုံကို ရရှိပိုင်ဆိုင်ကြတယ်”

“ဘာလည်း ကြီးလာရင် ပါပါးလိုမျိုးပဲနေမယ်”

“တောင်းတဲ့လူနဲ့တူအောင်နေတဲ့လူက လူကောင်း

ပေါ့

“ဟာ . . . ဒါဆို သားလည်း နတ်ပြည်ရောက်

မှာပေါ့”

“ဖိုလီကို ကြင်နာပေးရင်တော့ ရောက်မှာပေါ့”

“ဖိုလီက အလျော့ပေးရင် နိုင်စားတယ် မာမားရဲ့”

“သားက အစ်ကိုပဲ။ ညီမလေးကို အလျော့ပေးရ

မှာပေါ့”

“သူ့ကို အလျော့ပေးတိုင်း လိုချင်တာယူလို့ ခုဆို

သားမှာ အရပ်နည်းနည်းပဲရှိတော့တယ်”

ဟု စုစုအောင့်အောင့်နှင့် ပြောတော့ သူမက

ပြုံးပြီး သားကိုကြည့်နေပါသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဘုရားခန်းထဲမှ ထွက်လာသော
သူက . . .

“ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ”

“ပါပါး . . . သားရဲ့ ကွန်ပျူတာသုံးမရတော့ဘူး။

ကြည့်ပေးပါဦး”

“သားက ဘာလုပ်လိုက်လို့လဲ”

“ဘာမှတောင် မလုပ်ရသေးဘူး”

“တော်တော်ဆိုးတဲ့ ကွန်ပျူတာပဲ။ ဘာမှ မလုပ်ရ
သေးဘဲ သူ့အလိုလိုနေရင်း ပျက်ရတယ်လို့”

“နည်းနည်းလေးပဲ လုပ်တာ”

ဟု သူ့ကို မစိုတရို့ ကြည့်ပြီး ဆိုလာတော့ . . .

“ဒါကြောင့် သားက သွားနည်းနည်းပဲ ကျိုးတာ

ပေါ့”

“တကယ်ပဲ လိမ်ပြောရင် သွားကျိုးလားဟင် . . .

ပါပါး”

“ကျိုးတာပေါ့။ ခု . . . သားက နည်းနည်းပဲ

ခင်ပွန်းကောင်း၊ ဖခင်ကောင်း ဖြစ်ချင်တယ်။ အများကြီး ပြင်ဆင်ဖို့လိုအပ်တယ်။ စုဆို ငါက သုံးဆယ့်သုံးနှစ်၊ မင်းက သုံးဆယ့်နှစ် ရှိပြီ။ သက်တမ်း တစ်ဝက်ကျိုးပြီ။ ဒီအချိန်မှာ ဦးတိက ငါ့နှစ်၊ ဖိုလီက လေးနှစ်၊ အဲ့တော့ သူတို့ရဲ့ ဘဝ ရှေ့ရေးအတွက် ပြင်ဆင်ရမယ်။ မင်းအတွက်လည်း ပြင်ဆင်ရဦးမယ်”

“ငါ့အတွက်က ဘာလဲ . . . ငါက နင်သာ ငါ့ဘေးမှာရှိပေးရင်ပြီပဲ”

“အဲ့လောက်ထိ ကောင်းပေးတဲ့ ဇနီးကို ငါက မစဉ်းစားပေးရင် ငါက သိပ်ဆိုးတဲ့လူ ဖြစ်သွားတော့မှာပေါ့”

“နင်က ငါ့အတွက် အများကြီးကောင်းတဲ့ လူပါ”

“ဒီထက်ကောင်းချင်ပါတယ်”

“ဟင်”

“ဟိုးတုန်းက ပြောဖူးတယ်လေ၊ ခြံကျယ်ကြီးမှာ အိမ်အကြီးကြီးနဲ့ နေချင်တယ်ဆို”

“အဲ့ဒါ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နှစ်ကပါ”

•—•—•—•—•

“ငါ ကြိုးစားနေပါတယ်။ သိပ်ကောင်းတဲ့ ဇနီးသည်ရဲ့ ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးချင်တယ်။ အဲ့ဒီလိုပဲ နေမယ်။ ငါတို့ အသက်ကြီးလာရင် အဲ့လို ကျယ်ဝန်းတဲ့ အိမ်မှာပဲ ဘုရားတရားအကြောင်း ပြောရင်း နေကြမယ်”

“ကျေးဇူးပဲ မိုးဒေါ်”

“တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်လိုလက်ရ မောင်လို့ ခေါ်တာက ပိုနားထောင်ကောင်းတယ်”

ဟု သူက ပြောလိုက်ချိန်မှာတော့ သူမက ရှက်ဝဲဝဲလေးပင် သူ့မီးကို သိုင်းဖက်လာတတ်ပါသေး၏။

•—•—•—•—•

မှာ ရုတ်ခြည်းပွင့်သွား၍ သူမမှာ လန့်လည်း လန့်သွားခဲ့သလို မှတ်တက်သွားရပါသည်။ သူမ မှတ်တက်မိနေသည်ထက် ပို၍ မှတ်တက်သွားစေတာက မွေးနေ့ကိတ်ကလေးကိုင်ထားသော သူမရဲ့ ခင်ပွန်းသည်ကြောင့်ပါပဲ။

“မွေးနေ့မှာ ပျော်ရွှင်ပါစေ”

သူမ ကြည်နူးသွားခဲ့သည်မှာ မျက်ရည်ကြည်လေး ဝဲမတတ်ပါဘဲ။

“မိုးဒေါ်”

“ဒီအတိုင်းပဲ ရင်နေတော့မှာလား၊ မီးမှတ်ဦးလေ”

ဟုဆိုတော့မှ သူမက ပစ္စုပ္ပန်ကို သတိရသွားကာ ကိုင်ထားသော ပဝါကိုချလိုက်ပြီး ကိတ်မုန့်တွင် ထွန်းညှိထားသော ဖယောင်းတိုင်မီးများကို မှတ်လိုက်ပါ၏။

“ဖြောင်း . . . ဖြောင်း . . . ဖြောင်း”

လူလေးယောက်တည်းသာ ဆိုပေမယ့် လက်ခုပ်သံတွေ စည်ဝေသွားရပါ၏။

သူက သူမကို တစ်ခုခု လှမ်းပေးလိုက်သည်တွင်

သူမ ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာသော အချိန်မှာ တော့ ထူးခြားစွာပင် အခန်းကြီးမှာ တိတ်ဆိတ်နေ၍ သူမမှာ အံ့သြသွားရပါသည်။

“မီးတွေကလည်း မှောင်လို့၊ ဒီသားအဖတွေ ဘယ်သွားကြတာလဲ”

ဟု ပွစိပွစိလေးလုပ်ကာ မီးခလုတ်ကို ဖွင့်မည်အပြုမှာတော့ . . .

“Happy Birthday”

ဟူသော အော်သံကြီးကို ကြားလိုက်ချိတီး မီးများ

သူမက ယူပြီး ကိတ်မုန့်ကြီးကို ခြမ်းချလိုက်ပါသည်။
ပြီးနောက် ဇွန်းနှင့်ကော်ပြီး သူ့ကိုခွံတော့ သူက သူမ
ထဲလေးကို နမ်းလာခဲ့ပါသည်။

ကလေးတွေရှေ့မှာဖို့ သူမက ရှက်သွားမိပေမယ့်
“မွေးနေ့လက်ဆောင်”

တဲ့လေ။

ပြီးနောက် ဦးတီရော၊ ဇိုလိုကိုပါ ကိတ်မုန့်ကို ခွံ
လိုက်ရာ ကလေးတွေပါ သူမရဲ့ပါးကို နမ်းလာကြပါသည်။
“မွေးနေ့လက်ဆောင်”

တဲ့လေ . . . ကြည့်စမ်းပါဦး။ သူတို့ပါး လုပ်တဲ့
အတိုင်း လိုက်လုပ်နေတာ။ ဘယ်လောက်ထိ ချစ်ဖို့ကောင်း
တဲ့ ကလေးတွေလဲလို့။

“ဘာဖြစ်လို့ ကမ်းခြေကို ချွေးချယ်ပြီး လာခဲ့လဲ
သိလား။ မင်းအတွက် မွေးနေ့ အမှတ်တရမို့လေ”

“ဒါကြောင့် . . . သိပ်လောဘကြီးတဲ့ရှင်က ခွင့်ယူ
လိုက်တာပေါ့လေ။ Thank you”

“နောက်နှစ်ပတ်ဆိုရင် ပြင်သစ်က ဧည့်သည်
ရောက်မယ်။ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမယ်လို့ ထင်ရတယ်။ ငါ . . .
ပရောဂျက်အသစ် ရေးဆွဲနေတယ်။ သိပ်အဆင်မပြေဘူး။
ဒါ . . . ဘုရားသခင်ကပေးတဲ့ ငါ့အတွက် အခွင့်အရေး
ကောင်းလို့ ထင်တယ်”

“အောင်မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်”

“ငါ့မိန်းမ ဆုတောင်းပေးရင်တော့ ပြည့်မှာပါ။
ဧပြီ . . . ဒီနေ့ ကြယ်တွေစုံတယ်။ တို့မိသားစု သောင်ပြင်
မှာ ကြယ်တွေကို သွားကြည့်ရအောင်”

ဟု ဆိုတော့ ကလေးတွေမှာ ပျော်ရွှင်သွားရပါ
သည်။

သူတို့ သဲသောင်ပြင်ကြီးဆီရောက်တော့ ရေလှိုင်း
ပုတ်သံကို ဂန္ထဝင်ဆန်စွာပင် ကျယ်ကျယ်ကြီး ကြားနေရပါ
သည်။

“ညဆိုတော့ ရေလှိုင်းပုတ်သံက ပိုပြီး ဆူညံတယ်
နော်”

ချစ်သောတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်က လက်ထပ်ကြတော့
ခွန်ဆန်လောရဲ့ မာမားက နန်းဦးပြင်ကို ဝိုင်းစားတယ်လေ။
အဲ့ဒီမှာ နန်းဦးပြင်က ကလေးမွေးပြီး သေသွားရော၊ အဲ့ဒီ
အချိန်မှ ခွန်ဆန်လောက ပြန်ရောက်လာတယ်။ အဲ့ဒီမှာ
နန်းဦးပြင်ရဲ့အလောင်းကို ကြည့်ရင်း ရင်ကွဲနာကျပြီး သူ
လည်း သေသွားတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို
ခွန်ဆန်လောရဲ့ မာမားက မြေမြှုပ်ပေးတယ်။ သူတို့နှစ်
ယောက်ရဲ့ မြေကြီးချင်းက ထိစပ်နေလို့ အလယ်မှာ တုတ်
ခြားထားတာလေ”

“သိပ်ဆိုးတာပဲ”

“ဆိုးတဲ့လူဆို ငရဲကြီးမှာပေါ့”

“သူတို့ရဲ့သားလေးကရော ဟင် . . . ပါပါး”

“ငှက်ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“ပါပါးနဲ့ မာမားတွေ သေဆုံးသွားရင် ကလေးတွေ

က ငှက်ဖြစ်သလား”

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ပါပါးသားက ရှာရှာကြကြ

မေးတယ်ကွာ”

“မီးလည်း သိချင်တယ် ပါပါး”

“အင်း . . . ဘယ်လိုဖြေရမလဲဆိုတော့ . . . သားနဲ့

သမီးက ငှက်ဖြစ်ချင်လို့လား”

“ငှက်တော့ ဖြစ်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပါပါးနဲ့ မာမား
ကို မသေစေချင်ဘူး”

“မီးကတော့ သေစေချင်တယ်”

“အဲ . . . ပါပါးသမီးကတော့ လုပ်ချလိုက်ပါပြီကွာ”

“ပါပါးနဲ့မာမားက သေရင် ကြယ်ဖြစ်မယ်။ မီးနဲ့
ကိုကိုက ငှက်ဖြစ်မယ်”

“ပါပါး . . . လူတွေက သေရင် ကြယ်ဖြစ်ကြ
သလားဟင်”

“အင်း . . . ကောင်းတဲ့လူဆို ဘုရားရှင်က ချစ်
တယ်လေ။ ဒါကြောင့် ကြယ်ဖြစ်နိုင်တယ်”

“သားက ကောင်းတဲ့လူပဲလုပ်မယ်”

“မီးရောပဲ”

“ဘာလဲ၊ ငါက သရဲနဲ့တူလို့လား”

“မင်းက သရဲလိုကောင်ပဲ”

ဟုဆိုကာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မှာ ရင်းနှီးစွာ ပွေ့ဖက်လိုက်ကြပါသည်။

“ရှင်တို့က သိနှင့်ပြီးကြတာလား”

“ဟင်”

“ရှင်တို့ကရင်းနှီးသလိုပဲ”

“ရယ်ရီက သုခကို သိလို့လား”

“ပြင်သစ်အဖွဲ့က မြန်မာလူမျိုးဆိုတာလေ”

“ဧကန်”

အံ့ဩသွားရသူက သူပါပဲ။

“ဘိုင်အိုဂရပ်ဖီကို ကြည့်မိတည်းက မင်းဆိုတာ ငါသိပြီးသားပါ။ သုံးနာရီကို တွေ့ဆုံလိမ့်မယ်။ ငါ မင်းကို ကူညီမှာပါ”

“အဲဒီတည်းက မင်း အဲဒီကိုရောက်သွားခဲ့တာ လား”

“ငါတို့ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အေးဆေးပြောရအောင် လေ”

ဟုဆိုတော့ အကင်းပါးတဲ့ရယ်ရီက . . .

“ရှင်တို့ပဲအေးဆေးသွားကြပါ။ ကျွန်မ လုပ်စရာ လေးတွေ ရှိသေးလို့”

“ကျေးဇူး ရယ်ရီ။ နောက်မှပဲ ကိုယ်မင်းကို အေး ဆေးပြုရပါ့မယ်”

ဟုသာ ခပ်တိုတိုပင် နှုတ်ဆက်ပြီးထွက်လာခဲ့ကြ ပါသည်။

“အခုတင်ပြချက်သာ အဆင်ပြေရင် သူတို့ကြီး ကြီးမားမား ရင်းနှီးမြှုပ်နှံကြလိမ့်မယ်”

“မင်းက”

“ဝိုက်ပါ။ အကောင်းဆုံးဝိုက်ပေါ့”

“မင်း ဘာတွေသိထားလဲ”

“အများကြီးသိထားတယ်။ မင်းရဲ့တင်ပြချက်က သူတို့စိတ်နှုတ်ကြည့်အောင် ငါ အများကြီး ကူညီနိုင်တယ်”

“ကျေးဇူးပဲ သုခ”

“ငါ... နှစ်နှစ်လောက် ဖားကန်မှာနေပြီးမှ မထင်မှတ်ဘဲ အဲဒီကို သွားဖြစ်သွားတာ”

“ဘာဖြစ်လို့ နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်သွားရတာလဲ”

“အချင်နေခဲ့တဲ့နေရာကို ငါရောက်သေးတယ်။ မင်းတို့ မရှိကြတော့ဘူး”

“အင်း... လက်ထပ်ပြီးကတည်းက ခြံကို ရောင်းပြီး ကွန်ဒိုအခန်းမှာ ပြောင်းနေတာ ခုချိန်ထိပဲ”

“မင်းတို့တောင်လက်ထပ်ပြီးတာကြာနေပြီပဲ”

“ကလေးနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဇိုလီနဲ့ ဦးတီတို့။ ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်။ ဒါနဲ့ မင်းရော”

“ဇာစ်ယောက်တည်းပဲ။ ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး။ မိန်းမတွေကို ငါ စိတ်ပင်စားလို့မရဘူး”

“ဒီအရွယ်ဟာ အဖော်လေးရှိသင့်ပြီ”

“တောင့်တင်းခိုင်မာရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့”

“ခုရော”

—ရွှေယျာ—

“ကွန်ဒိုခန်းတစ်ခန်းနဲ့ ကားတစ်စီးပိုင်းတာက တောင့်တင်းခိုင်မာတယ်လို့မှ မဆိုနိုင်တာပဲ”

“ငါကတော့ အဲဒီအခြေအနေနဲ့ ကလေး နှစ်ယောက် ရှိတယ်”

“အချင်းချင်း မလျှို့ဝှက်နဲ့။ မင်းရဲ့အမွေရထားတဲ့ခြံရဲ့ ကာလပေါက်ဈေးကို ငါ ခန့်မှန်းနိုင်သေးပဲ။ ဧကန်မလွဲ မင်းဟာ သူဌေးလို့ဆိုနိုင်တယ်”

“ငါ့အကြောင်းသိတာတော့ ငယ်ငယ်ကအတိုင်းပဲ”

“အဲဒီငွေတွေကို ဘယ်မှာထားသလဲ”

“ရွှေချောင်းတွေဖြစ်နေတာပေါ့”

“ဪ... ဒီလိုလား”

“အိမ်ကိုလာဦးလေ”

“လာမှာပေါ့။ ငုံ့ရိပ်ကိုလည်း မတွေ့ရတာ ကြာနေပြီ။ ဘယ်လိုပုံဖြစ်နေပြီလဲ”

“ကလေးတွေရဲ့အမေပေါ့”

—ရွှေယျာ—

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . မင်းကတော့
 ကမ္ဘာမှာ အားကျဖို့အကောင်းဆုံးလူပဲ”
 “မင်းပြောင်းလဲသွားတယ် သုခ”
 “ဘာကိုပြောတာလဲ”
 “အရင်က ဆံပင်အုံ့ပွပွနဲ့ဖြစ်သလိုနေတယ်။ ခု
 တော့ သိပ်ကို စမတ်ကျနေပြီ”
 “အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါပေါ့”
 ဟုဆိုတော့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လုံး ရယ်မိ
 လိုက်ကြပါသည်။

“ပုံရိပ်ရေ . . . ပုံရိပ်”

“လာပါပြီ”

ဟုဆိုကာ ထိုအိမ်ရှင်မထွက်လာသည့်အချိန်တွင်
 သူက ပြုံးပြုံးကြိုး ရပ်နေမိခဲ့ပါသည်။

“ဟင် . . . နင် . . . နင် သုခ”

“ငါက သရဲနဲ့တူနေလို့လား”

“နင် သရဲလောခြောက်တာလား”

“သရဲဆိုရင် အိမ်ထဲပေးမဝင်တော့ဘူးလား”

ဟုနောက်ပြောင်ကာ ဖိနပ်ကိုချွတ်လိုက်ချိန်မှာ

တော့ . . .

“သူခ . . . နင် ဘာဖြစ်လို့နုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်
သွားရတာလဲ”

“အခု ဒီကိုပြန်ရောက်ရောက်ချင်းပဲ လာနုတ်
ဆက်ပြီလေ။ မကျေအေးနိုင်ဘူးလား”

“လူဆိုး . . . ရင်တွေ ဘယ်လောက်ပူရတယ်
မှတ်လဲ”

“ကျေးဇူးပဲ။ ဒီလောက်ဆို မင်းတို့ ငါ့ကိုသတ်ကြ
တယ်ဆိုတာကို ငါ သိလိုက်ပြီ”

“ဘာကြောင့်သတ်မရဘဲနေရမှာလဲ အရူးရဲ့”

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဒီခုနစ်နှစ်ကျော်ကျော် ချစ်
နှစ်လုံးလုံး ရလို့ တရင်းတနီးပြောဆိုသံကြားရတာ ဒါ ထမ
ဆုံးပဲ”

“နင် . . . ဘယ်တွေ့ရောက်နေတာလဲ”

“သူခကို အိမ်ထဲမဝင်ခိုင်းတော့ဘူးလား ပုံရိပ်”

ဟဲ့ သူကဆိုတော့မှ ပုံရိပ်မှာ ပြုံးသဲ့သဲ့လေးဖြစ်

လာခဲ့ရပါသည်။

“မဝင်ခိုင်းရင်လည်း ငါက ဝင်ဖို့အဆင့်သင့်ပဲ။

ဒီနပ်တောင် ချွတ်ပြီးနေပြီလေ”

ဟုဆိုကာ အိမ်ထဲသို့ဧည့်သည်က ဦးဆောင်ပြီး
ဝင်ကာ ဆက်တီပေါ်မှာပင် အခန့်သားထိုင်လိုက်သေး၏။

“ကလေးတွေရော ပုံရိပ်”

“ရှိတယ် . . . အခန်းထဲမှာ”

ဟုဆိုတော့ သူက အသံကိုမြှင့်ကာ . . .

“ဦးတီ . . . ဖိုလီ”

“ဟေး . . . ပါပါပြန်လာပြီ”

ဟုဆိုကာပြေးထွက်လာကြသော ကလေးနှစ်
ယောက်ကို သူက ထွေးပွေ့ကြိုဆိုလိုက်ပါသည်။

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဒီက ဦးဦးကို ကြည့်ခမ်း

မချောဘူးလား”

“ဦးဦးက လူကောင်းလားဟင်”

“အဲ”

"လူကောင်းပေါ့ သားရဲ့၊ ပါးပါးရဲ့သူငယ်ချင်းလေ။
ဦးဦးနာမည်က သုခကျော်တဲ့"

"သားက ဦးတိ၊ သမီးက ဇီလီပေါ့ ဟုတ်လား။
သိပ်ချောကြတာပဲ။ သားတို့နာမည်က ဘာအဓိပ္ပာယ်တဲ့လဲ"

"ဟင့်အင်း . . . မသိဘူး"

"ညံ့သွားတာပေါ့"

"ရင်ကွဲနာကျတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ ဦးဦးသိလို့
လား"

"ဟမ်"

"ဦးဦးလည်း ညံ့သွားတာပေါ့၊ ဟား . . . ဟား . .
နလုံးရောဂါဖြစ်သွားတာ။ ဆရာဝန်စကားနဲ့ဆို ဟတ်(တ်)
အတက်ဖြစ်တာ . . . ဟား . . . ဟား"

"မိုးဒေဝါ . . . မင်းကလေးတွေတော့ မလွယ်ဘူး
ပဲ"

"ခုခတ်ကလေးတွေရဲ့စတိုင်လေကွာ။ ငါတို့တုန်း
ကလို ငတုံးလေးတွေ မဟုတ်ကြတော့ဘူး"

"ငါ ကလေးတွေကို လက်ဆောင်ပေးချင်တယ်။
ဘာပေးရင် ကောင်းမလဲ"

"သမီးက ခွေးလေးတွေကို ချစ်တယ် ဦး"

"ခွေးရှပ်ကလေးလက်ဆောင်ပေးရမှာပေါ့"

"ဟင့်အင်း . . အစစ်ပဲလိုချင်တာ"

"သားကရော"

"ကွန်ပျူတာကောင်းကောင်း လိုချင်တယ်"

"ဟာ . . . ဟုတ်လှချေလား"

"ဦးတိက ငယ်တယ်ဆိုပေမယ့် အထင်မသေးနဲ့
သုခရဲ့"

ဟုဆိုပြီး လိမ္မော်ရည်ပန်းကန်ကလေးနှင့် ဝင်လာ
တဲ့ပုံရိပ်က အိမ်ရှင်မ သိပ်ကိုဝီသနေခဲ့ပါသည်။ ပုံရိပ်က သူ
တို့ရော၊ မိုးဝေဒါကိုရော၊ ကလေးနှစ်ယောက်ကိုပါ လိမ္မော်
ရည် တစ်ယောက်တစ်ခွက်စီ ကမ်းပေးပါ၏။

"ငါလည်း ခုမှပဲနွေးနွေးထွေးထွေး ဖြစ်တော့
တယ်"

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နှစ်တွေအများကြီး ပတ်ဝန်းကျင်သစ်မှာနေလာရတာလေ။ ငါသောက်ဖူးသမျှအအေးထဲမှာတော့ ဒီအအေးက အကောင်းဆုံးပဲ”

“ဒီလောက်ထိမြောက်နေမှတော့ ထမင်းပါကျွေးရတော့မှာပေါ့”

“မကျွေးလည်း ငါက အရှက်မရှိ ဝင်စားမယ့် လူမျိုးပါ”

“သိပါတယ် . . . သိပါတယ်”

“ကဲ . . . ထမင်းမစားခင် ငါတို့ သွားသောက်ဦးမယ်။ ငါတို့ မသောက်တာကြာပြီ”

“အင်း . . . မြန်မြန်ပြန်လာနော်။ ဒီမှာအဆင်သင့်ပြင်ထားမယ်”

“အင်းပါ”

“သွားရော လိုက်မယ် ပါပါး”

“သားက ခု ငယ်သေးတယ်လေ။ ဆယ်ရှစ်နှစ်

ပြည့်ပြီးမှ လိုက်လို့ရမှာ . . . ဟုတ်လား”

“အဲဒီဆယ်ရှစ်နှစ်က ဘယ်တော့များမှ ပြည့်မှာလဲ။ ကြာလိုက်တာ”

ဟုပြောနေသော ကလေးရဲ့ခေါင်းကို ပုတ်ပြီး သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မှာ ထွက်လာခဲ့ကြပြန်ပါသည်။

“ငါ အားကျတယ်”

“နောက်မကျသေးပါဘူးကွာ။ လိုက်မယ်ဆို မိရုံမကဘူး ကျွန်တက်နိုင်သေးတယ်”

“မင်း သိလား မိုးဒေဝီ၊ ဂျီဘဝက မင်းကိုအားကျဖို့များ ဖြစ်တည်ခဲ့ရသလားလို့ ငါ စဉ်းစားဖူးတယ်”

“သုခ”

“ငါက ငယ်ငယ်ကတည်းက မိဘမဲ့တစ်ကောင်ကြွက်။ မင်းရဲ့အဘွားက ငါ့ကို စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့လို့သာ မင်းလို ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်က သွားရယူနိုင်ခဲ့တာပဲ။ မင်းရဲ့အဘွားက မြေးအရင်းဖြစ်တဲ့မင်းကို စနောက်တိုင်း ငါ့အားကျခဲ့ရတယ်။ အဘွားက မင်းကိုတော့ ကြိမ်လုံအုံရိုက်

ပြီး ငါ့ကိုတော့ ဘာလို့မရှိက်ရတာလဲလို့ ငါ အမြဲစိတ်
မကောင်းဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ် မိုးဒေဝီ”

“သုခ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မင်းက အမြဲ ငါ့အပေါ်
ကောင်းခဲ့တယ်။ ပုံရိပ်ကိစ္စတစ်ခုက လွဲရင်ပေါ့”

“မင်း ဒါကိုစိတ်ထဲရှိတုန်းပဲလား”

“အဲဒါကြောင့် ငါ ထွက်သွားခဲ့တာပါ”

“ဟမ်”

“အဲဒီနေ့က မင်းကို ပုံရိပ်အဖြေပေးမယ့်နေ့လေ။
ပြီးရင် မင်းတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ကြမှာပဲ။ ငါ သိပ်
ကြောက်ခဲ့ရတယ်။ အနာဂါတ်နဲ့ပစ္စုပ္ပန်ကို ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်း
ငါ့မှာ မရှိခဲ့ဘူး မိုးဒေဝီ။ ပုံရိပ်က ငါ့စားချက်ကို ရိပ်မိချင်
မှ ရိပ်မိလိမ့်မယ်။ ငါ အသည်းကွဲခဲ့ရတယ်”

“ဆောရီး . . . သုခ”

“အချစ်နဲ့စစ်မှာ မတရားတာမရှိပါဘူး။ အဲတော့
ငါ့ကို မင်း ဆောရီးပြောဖို့မလိုပါဘူး။ အဲဒါတွေက အတိတ်

မှာ ကျန်နေခဲ့ပါပြီ။ အလွမ်းပြောပြောကြည့်တာပါ။ ဘယ်လို
လဲ ငါ သရုပ်ဆောင်ပိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“လာမယ့်အကယ်ဒီမီပွဲမှာ မင်းဟာ တကယ်ပဲ
လျာထားခြင်းခံရပြီ”

“ရွှေစင်ရုပ်တစ်ခုပိုင်ရင်တော့ လုပ်စားဖို့ တော်
တော်ကောင်းမှာပဲနော်”

“ဂိုက်မလုပ်တော့ဘဲ ရုပ်ရှင်ရိုက်တော့မလို့လား”

“တိုးတက်နိုင်တယ်ဆိုရင် ပြောင်းလဲရမယ်လေ။
ဘဝဆိုတာ ရေပြင်ညီမှမဟုတ်တာ။ နိမ့်ချည်တစ်ခါ သာ
ချည်တစ်လှည့်”

“အတွေးအခေါ်တွေ သိပ်ကိုကောင်းသွားပြီ သုခ”

“အတွေ့အကြုံက တော်တော်များခဲ့ပြီလေ။ မင်းနဲ့
အချိန်ပြည့် ကစားနေတဲ့လူမှ မဟုတ်တော့တာ”

“ငါတို့ရေကူးပြိုင်ဦးမလား”

“ရေကူးဆိုရင် ဘယ်အချိန်ပြိုင်ပြိုင် မင်း ငါ့ကို
ရှုံးဦးမှာပဲ”

“ဒါဆို ကြက်တောင်ရိုက်မယ်”

“မင်းနိုင်တာကို ရွေးချယ်တာပေါ့”

“မင်း ငါ့ကို အမြဲဆရာခေါ်ခဲ့ရတာလေ။ ငါ ဘယ်
မှေ့မလဲ”

“မင်းနဲ့ငါ မပြိုင်ဖူးတာ တစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

“အရက်သောက်လေ”

“ရပြိုင်မလား”

“ပုံရိပ် စိတ်ဆိုးနေဦးမယ်”

“သူက ဘာပဲပြိုင်ပြိုင် ငါတို့ရဲ့ ပြိုင်ပွဲဆိုတာနဲ့ကို
စိတ်ဆိုးနေကျပဲ။ အဆန်းမှတ်လို့။ ဆယ့်ငါးမိနစ်ပဲ။ ဒီထက်
ကျော်ပြီး သူ ဘယ်တုန်းက ကောက်ဖူးလို့လဲ”

“မင်း . . . ကံကောင်းတယ်။ စိတ်ကောက်သန်တဲ့
မိန်းမတွေဟာ တော်တော်စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတယ်။ အစ
ပိုင်းမှာတော့ လိုက်ချော့ရတာ ပျော်စရာကောင်းပေမယ့်
နောက်ပိုင်းတော့ စိတ်ကုန်လာတယ်”

“မင်းရည်းစားတွေလား”

“ရည်းစားတော်မယ်ကြံဆဲဆဲ စိတ်ပျက်မိလို့ ထား
ခဲ့တာ ခုဆို အယောက်သုံးဆယ်ကျော်ပြီ”

“သက်စေ့ပေါ့”

“ငွေကုန်ကြေးကျ အသက်သာဆုံး ယတြာဓချ
နည်းလေ”

“ဟား . . . ဟား . . . မင်း မင်္ဂလာဆောင်ရင်တော့
ငါ တန်ဖိုးကြီးတာ လက်ဖွဲ့ရမယ်”

“တန်ဖိုးကြီးတာ”

“အင်း . . . ပြောလေ။ မင်း ဘာရချင်သလဲ”

“မင်းရဲနှလုံးသား”

“ဟေ့ကောင်”

“မင်းနှလုံးသားက ဘယ်သူလဲ။ ပုံရိပ်လား၊ ဖိုလီ
လား၊ ဦးတီးလား”

“နှလုံးသားဆိုမှတော့ နှစ်ခုပေါ့”

“အကောင်းဆုံးအဖြေပဲ”

“ခုချိန်မှာ သူတို့သုံးယောက်ဟာ ငါ့ရဲ့ဘဝပဲ။ အဲဒီ
သုံးယောက်က ငါ့ရဲ့အောက်စီဂျင်တွေပေါ့ကွာ”

“ငါကရော”

“ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုက်”

“စွီးတွဲမှ”

“ဟာ . . . အဲဒါ ဖြစ်ရတာကောင်းတယ်လေ။
ပြင်သစ်ကလူတွေက ဒါကို သိပ်သဘောကျတာ။ သူတို့ရှေ့
မှာ စွီးခနဲလေလည်လိုက်ရင် Thank You ၊ ကဲ . . .
မကောင်းဘူးလား”

“ဟား . . . ဟား . . . အဲလိုညစ်ပတ်ပတ်ပြော
တတ်တာတော့ အရင်ကအတိုင်းပဲ”

ဟုဆိုကာ မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်တဲ့ အသက်သုံး
ဆယ်ကျော်အရွယ် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မှာ ဆယ်ကျော်
သက်ကလေးများနယ် တစ်ယောက်ပရုံး တစ်ယောက်ဖက်
ကာ လုံးထွေးပစ်ကြပါ၏။

“ငါ့ရဲ့တင်ပြချက်တွေကို လက်ခံသွားတယ် သုခ။
ငါ ခုပဲ မန္တလေးဆင်းရလိမ့်မယ်”

ဟု မိုးဒေဝီက အားရဝမ်းသာကြီးပြောလာခဲ့စဉ်က
သူက “ကွန်ကရယ်ကျူရေးရှင်း” ဆိုတာပဲ ပြောခဲ့မိပါသည်။

ခုဆို မိုးဒေဝီ မန္တလေးဆင်းသွားသည်မှာ နှစ်ရက်
နဲ့ သုံးညရှိသွားပါပြီ။

သူက သိပ်ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းပီပီ မိန်းမနှင့်
ကလေးတွေသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သော သူငယ်ချင်းရဲ့မိသားစုထဲ
သို့ ဒီညနေခင်းတွင် သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ သိပ်ကို

“ခွေးဖြူလေး ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်”

“ကျေးဇူးတင်တယ် ဦး။ သားက ဒါမျိုးရချင်တာ။

နေရာတိုင်း သယ်သွားလို့ရတယ်”

ဟုဆိုပြီး သူဝယ်လာသည့်ပစ္စည်းများကို ကလေးတွေက သိပ်ကိုအားပေးနေကြတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးကျေနပ်နေရပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူ ဝယ်လာပေးသောပစ္စည်းများကို အာရုံစိုက်နေကြသော ကလေးနှစ်ယောက်၏ ခေါင်းကို ဖွဖွပုတ်ကာ ပုံရိပ်ရှိရာ စီးဖိုခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

“ဘာလုပ်ကူရမလဲ”

“စားပွဲမှာသာ အေးအေးဆေးဆေးထိုင်စောင့်။

ဟုတ်လား”

“ဒီလိုမျိုးကျတော့ ငါတို့က မိသားစုလိုပဲနော်”

“မိသားစုပေါ့ဟဲ့။ နင်က ဖိုလီတို့ရဲ့ ဦးလေးပဲဟာ

ကို”

“ငါ ကြက်သွန်ခွာပေးရမလား ပုံရိပ်”

“ကူလုပ်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ အာလူးသီး အစုံပဲခွာပေး”

ဟုဆိုကာ သူ့ရှေ့တွင် အားလူးသီးခြင်းခုံးလေးနှင့် စားအသေးလေးကို ချပေးလာ၍ သူက အကျီလက်ကိုပင့်ကာ တားကို စကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ငါ ဒီလိုပဲမကြာမကြာ လာစားလို့ရမလား”

“ရတာပေါ့။ ဘာလို့မရရမှာလဲ”

“နင် ဘာဖြစ်လို့ မိုးဒေဝီကို ချစ်ရတာလဲ”

ဟု သူက ကောက်ကာငစ်ကာမေးလိုက်တော့ သူမက ပြုံးရုံပြုံးပြီး တဖြည်းဖြည်းရယ်လာခဲ့ပါသည်။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“နင်က အထူးအဆန်းစကားတွေ ပြောလာလို့ပါ”

“အဲဒါကို ငါ တစ်မျှန်လုံးစဉ်းစားနေခဲ့တာ”

“ဘာစဉ်းစားစရာလဲဟာ။ အခုပဲ ကလေးနှစ်ယောက် ရနေပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့ချစ်တာလဲ”

“ချစ်တာပဲ အကြောင်းပြချက်ရှိရဦးမှလား”

“ငါတော့ရှိတယ်”

“ဟမ်”

“ငါ အရင်က နင့်ကိုကြိုက်တယ်လေ”

“သိသားပဲ”

“နင်က ရယ်လိုက်ရင်လှတယ်။ စိတ်ဆိုးပြန်ရင် လည်း ချစ်စရာလေး။ ပြီးတော့ နင့်လက်တွေက သိပ်လှ တယ်လေ။ ပြီးတော့ သိပ်လှတဲ့လက်တွေက အစားအစာ ရျက်ရင် မကောင်းဘူး”

“ဒါကြောင့်ကြိုက်တာလား”

“အများကြီးရှိသေးတယ်”

“အဲမယ် . . . ခု ငါချက်တာတွေက အရသာရှိ သွားပါပြီနော်။ ဖိုးဒေဝါဆို ကြိုက်မှကြိုက်ပဲ”

“နင်က အမြဲ အဲလိုမျိုးပဲပြောတတ်တယ်လေ”

“အဲ . . . နင်တောင် အလွတ်ရနေပြီ”

“နင်က အစိမ်းရောင်ကိုကြိုက်တယ်၊ ပင်လယ်စာ

ကို နှစ်သက်တယ်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရတာကို သဘောကျ တယ်။ ဖိနပ်ဆို ဒေါက်ပါမှစီးချင်တယ်။ ကြိုးသိုင်းဖိနပ်လို ဟာမျိုးကို ပိုကြိုက်တယ်။ အင်္ကျီဆိုပွတာပဲ ဝတ်ချင်တယ်။ ကျပ်ရင် အသက်ရှူမဝဘူး”

“ဟင် . . . သူ့ခ နင် ငါ့ကို အဲလောက်ထိ သိ တယ်”

“အင်းလေ . . . ဒါ အမြဲအလွတ်ကျက်ခဲ့တာတွေ ပဲ”

“ဒီနေ့တော့ နင့်ကို ကောင်းကောင်းချက်ကျွေးမှ ပဲ ဖြစ်တော့မယ်။ နင် ဘာအသားစားမလဲ”

“ကြက်သားကြော်”

“အဲ . . . အဲဒါမှတော့ပဲ။ ငါက ကြက်သားကို ဝယ် ထားဘူး။ ဖိုးဒေဝါကလေ ဝက်သားပဲစားတာ။ သူ ကြိုက် တာပဲ လိုက်စားရင်း ငါပါအကျင့်ဖြစ်သွားပြီ။ သူက ထမင်း စားရင် ရေတစ်ခွက် အဆင်သင့်ပြင်ထားမှ။ ချို၊ ချဉ်၊ ဝန်၊ ထပ် အရသာစုံစုံလေးချက်ပြုတ်မှ သဘောကျတာ။ ပြီးတော့

အသီးအရွက်ကြော်က မပါမဖြစ်ဘဲ။ ဟင်းရည်ကိုတော့ သူ
သိပ်သောက်လေ့မရှိဘူး။ ဒီနေ့တော့ နင် ဝက်သားပဲစား
တော့ဟာ။ နောက်နေ့ ဈေးသွားမှ ငါ ကြက်သားဝယ်လာ
မယ်”

“အင်း . . . ကောင်းပါတယ်”

“သူက အလုပ်ကို သိပ်အာရုံစိုက်တာ။ အိမ်ပြန်
လာရင်လည်း သူသားသမီးနဲ့လုံးထွေး ဆော့ပြန်ရော။ ညဆို
လည်း ကွန်ပျူတာရှေ့မှာနေမိရင် အိပ်ဖို့ကို ငါပဲ သတိပေး
ရတယ်။ ကော်ဖီက ကြိုက်သေးအင်း . . . သူ ဒီအချိန်
ဘာလုပ်နေပြီလဲ၊ ထမင်းရောစားရဲ့လား။ ကော်ဖီရော
သောက်ဖြစ်ရဲ့လား။ အိပ်ချိန်ဆိုရင်တော့ ငါပဲစုန်းနဲ့ သတိ
ပေးရတယ်။ စားရတာရော အဆင်ပြေပါ့မလား မသိဘူး”

ဟု သူမက ခင်ပွန်းသည်ကို သတိတရနှင့် ညည်း
တွားပြောဆိုနေတော့ သူရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိ
အောင်ကို ဟာတာတာကြီး ခံစားလိုက်ရပါ၏။

“သမီးရေ”

ဟု အိမ်ထဲဝင်ဝင်ချင်း ခေါ်လိုက်တာနှင့်ပင်။

“ပါပါ၊ ပြန်လာပြီ”

ဟုဆိုကာ ပြေးထွက်လာသော သားနှင့်သမီးကို
သူက ထွေးပွေ့ကြိုဆိုလိုက်ပါသည်။

“ဝုတ် . . . ဝုတ် . . . ဝုတ်”

အမွေးစုတ်ဖွားနှင့် ခြောက်လက်မလောက်သာ
မြင့်မည့် ခွေးပုပုသေးသေးလေးက သူ့ကို ဟောင်နေ၍ သူ
တ တအံ့တသြပ်ပင်။

တရသောက်လိုက်ပြီးမှ . . .

“မာမားရော လက်ဆောင်မလိုချင်တော့ဘူးလား”

“နိုင်နော်”

“ဟော . . . မာမား ရှက်သွားပြီ”

ဟု ကလေးတွေက စနောက်ကြတော့ သူမမှာ နေရာထိုင်စရာမရှိတော့၍ မီးဖိုခန်းထဲသာ ပြေးဝင်၍လာခဲ့ရပါသည်။

“တီးတောင်”

ထိုအချိန်မှာ ဘဲမြည်သံက ထွက်ပေါ်လာ၍ သူက ပေါင်ပေါ်တွင် ပွေ့တင်ထားသော သမီးဖိုလီကိုချကာ တံခါးချက်ကို ဖွင့်လိုက်တော့ သုခကိုတွေ့မြင်လိုက်ရပါ၏။

“ဟား . . . သုခ”

“ငါက သတင်းလိုက်ကောင်းတယ်လေ၊ ငါ့အတွက် လက်ဆောင်ပါလာလား”

“ဩ . . . ဦးဦးကလည်း ပါပါးဆီက လက်ဆောင်လိုချင်တာပဲကိုး။ ငါပါး ဦးဦးကို လက်ဆောင်ပေး

တော့လေ”

ဟုကလေးတွေက ရွတ်နောက်နောက်ပြောလျှင် သူကလည်း ရွတ်နောက်နောက်ပင် သုခကျော်ကို ပြင်သစ်အနမ်းလေး ပေးမိသွား၏။

“ဟာ . . . ဟေ့ကောင်”

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . လက်ဆောင်လေ”

“မန္တလေးမှာ လုံးရာကပြားလာတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မင်းကို” ရည်းစားတော်ရတဲ့ ကောင်မလေးက ဘယ်လိုနေမလဲလို့ တွေးကြည့်ဖူးတယ်။ မဆိုးပါဘူး။ ခဏလေး ရည်းစားတော်ရတဲ့ အရသာက ကောင်းသားပဲ”

“ဟား . . . ဟေ့ကောင်”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဒါက လူပျိုကြီးရှက်နည်းပေါ့”

“တော်ပြီကွာ။ ပြန်မယ်၊ ဝယ်လာတဲ့ ဝိစင်္ကီလည်း ငါ့အခန်းရောက်မှ တစ်ယောက်တည်း . . .”

“ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . ဒီလိုလုပ်လို့တော့ မရဘူးလေ။ မျက်နှာကြောကိုလျှော့လိုက်စမ်းပါ”

ဟုဆိုတော့မှ အခြေအနေက ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားရပြီး သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မှာ ကလေးတွေနှင့်အတူ ဆက်တီပေါ်ထိုင်ဖြစ်သွားပြန်ပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ။ အဆင်မပြေရဲ့လား”

“မင်းကြောင့် ထင်သလောက်မခက်တော့ဘူး။ သူက လက်ပေါက်ကတ်တဲ့လူလို့ ပြောကြတာပဲ။ ငါ အံ့သြတယ်။ မင်း ဘယ်လိုလုပ် သူ့အပေါ်လွှမ်းမိုးထားနိုင်တာလဲ”

“ငါ ဖားကန့်မှာ နှစ်နှစ်လောက် သိပ်ကိုဆင်းရဲပင်ပန်းခဲ့တယ်။ မရှက်တမ်းပြောရရင် သူတောင်းစားသာသာပဲ။ အဲဒီအခြေအနေမျိုးကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ပြီးမှတော့ မစွတာလို ချမ်းသာပြည့်စုံတဲ့လူက ပီလို့မသေနိုင်ပါဘူး။ လူပတ်ဝန်းကျင်မှာ လျှို့ဝှက်ချက်ရှိတယ်။ လူတိုင်းဟာ အနည်းနဲ့အများတော့ အမြှောက်ကြိုက်ကြတယ်။ လူတိုင်းရဲ့ရှင်ထဲမှာ စိတ်ဖိစီးမှုရှိတယ်။ စိတ်ဖိစီးမှုသိပ်ကြီးလာရင် အလိုလိုနေရင်း

အထီးကျန်သလို စံစားတတ်လာကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူတို့လိုအပ်တာ နွေးထွေးတဲ့အပြုအမူမျိုးပဲ။ ဒီအချက်ကို ကျွမ်းကျင်ရင် မည်သူ့မဆိုပေါင်းသင်းဆက်ဆံနိုင်တာပဲ”

“မင်းဟာ တော်တော်ကြီးကို ဘဝထဲရောက်လာခဲ့တာပါလား သုခ”

“ငါက ဘဝထဲပဲရောက်ခဲ့သူပါ။ မင်းက ဘဝထဲမှာ ပျော်နေခဲ့ရသူလေ”

“လောကမှာ မင်း ဘာအဖြစ်ချင်ဆုံးလဲ”

“မိုးဒေဝါ . . . မိုးဒေဝါ အဖြစ်ချင်ဆုံး”

“ဟား . . . ဟား . . . မင်းက အတည်လည်း နောက်တတ်သားပဲ။ ဒါနဲ့ မင်း စကီလေးတွေမရှိဘူးလား”

“ရှိတယ်။ အများကြီးပဲ။ သူတို့က ငါ့ကို ကြိုက်ကြတယ်လေ”

“မင်းကရော”

“နုလုံးသားပျောက်ဆုံးနေတယ်”

“ဘယ်ကလာပျောက်ရမယ်။ မယုံရင် ဆေးရွှံသွား

ကြည့်လိုက်။ မင်းရဲ့ဘယ်ဘက်ရင်အုံမှာ မင်းနှလုံးသားက သွေးစိမ်းရှင်ရှင် အလုပ်လုပ်နေသေးတယ်”

“မင်းကိုကြည့်ရတာ တော်တော်စိတ်ချမ်းသာတာ ပဲ။ အင်း . . . လူတွေဟာ ငွေရှိမှသာယာကြတာဆိုတော့ မင်း ငွေတော်တော်ရှိတယ်ထင်တယ်”

“ငွေတော့မရှိဘူး။ သုံးမလောက်ဘဲထားတယ်။ ရွှေချောင်းတွေတော့ မီးခံသေတ္တာထဲမှာ ရှိတယ်”

“အလုပ်တစ်ခုလုပ်ပါလား။ မှီတက်ကုန်ဦးမယ်”

“ငါ့လက် ငါ့ခြေနဲ့ ကြိုးစားနေတာပါ။ ဖြစ်လာခါနီး ပါပြီ။ မိဘတွေအမွေက ဖြစ်လာတဲ့ပစ္စည်းကိုတော့ သားနဲ့ သမီးဖို့ လျာထားတယ်။ ငါ ရှယ်ယာတွေဝယ်ထားတယ် လေ။ တော်တော်များနေပြီ။ အဲဒါ ပုံရိပ်တောင် မသိဘူး”

“ဘယ်မှာတွေလဲ”

“ငါဝယ်ထားတဲ့ရှယ်ယာတွေ ခု ဈေးတက်နေ တယ်။ စောင့်ကြည့်ဆဲပဲ။ မလွဲကေန် ငါတော့ ထောတော့ မှာ”

“စာရွက်စာတမ်းတွေကို အိမ်ရှင်မဖြစ်တဲ့ ပုံရိပ်က မစစ်ဘူးလား”

“ရုံးက ငါ့စားပွဲရဲ့အံ့ဆွဲထဲမှာထားတာ။ အိမ်မှာဆို ပုံရိပ်သိမှာပေါ့။ ငါက တော်တော်ဖြစ်မှ ပုံရိပ်ကို အံ့သြသွား စေမယ်လေ။ ဘယ်လိုလဲ စိတ်ကူးကကောင်းတယ် မဟုတ် လား”

“မင်း တော်တော်ကြိုးစားခဲ့ရမှာပဲ”

“နေ့ရော ညရောပဲ။ အားစိုက်ခဲ့ရတာလေ။ ငါ မျှော်လင့်တဲ့နေ့တော့ ရောက်ခါနီးပါပြီ”

“မစ်လိုက်ရသိ ဂန့်နေဦးမယ်။ ကျန်းမာရေးလည်း ။ ဂရုစိုက်ဦး”

“နောက်အနှစ်နှစ်ဆယ်ထိ ငါ အသက်ရှင်နိုင်ပါ သေးတယ်။ ဧသွေး၊ နှလုံး၊ ကျောက်ကပ်၊ အသည်း၊ ဦးခေါင်း အကုန်ကောင်းတယ်”

အားပါးတရကြီးပြောနေပါသော သူငယ်ချင်းတို့ သူ ဆွေးဆွေးလေးကြည့်မိသွားခဲ့ပါသည်။

“နင် ဒီနေ့ထူးဆန်းလှရည်လား”

ဟု ဘုရားခန်းထဲမှ ထွက်လာသော သူ့ကို ပုံရိပ်
ကဆိုလျှင် သူက ပြုံးရုံသာတုံ့ပြန်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“ကလေးတွေရော”

“ဒီလိုက သူ့ခွေးလေးနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်။

ဦးတိကတော့ ကွန်ပျူရှင်ရှင်နေမှာပေါ့”

“ပုံရိပ်”

ဟုခေါ်ပြီးကာမှ ဘာပြောလို့ပြောရမှန်းမသိ၍

နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ပြန်ပါသည်။

“ပြောလေး ဘာပြောမလို့လဲ”

“ပြောချင်နေတာတွေ ရင်ထဲမှာအများကြီးပဲ။

ဒါပေမဲ့ ပါးစပ်ကနေ ထွက်မလာဘူး”

“နင် ဒီနေ့ထူးဆန်းနေတာတော့ အမှန်ပဲ။ ည
အိပ်ရာဝင်ခါနီးမှ ဘုရားရှိခိုးတတ်တဲ့အကျင့်က ဒီနေ့မှ စော
စောစီးစီး ရုံးမသွားခင် ဘုရားခန်းထဲမှာ တစ်နာရီကြာတယ်။
ပြီးတော့ ကလေးတွေ အခန်းထဲဝင်သွားပြီး မနိုးဘဲနဲ့ ဒီ
အတိုင်းပြန်ထွက်လာတယ်။ ပြီးတော့ ကော်ဖီမသောက်ဘဲ
ငါနဲ့တူတူ ထမင်းကြော်စားတယ်”

“မောင်လို့ခေါ်”

“ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ”

“ပုံရိပ်”

“အင်း”

“အရမ်းချစ်တယ်”

“ငါလည်း ချစ်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ငါ့ကို ပျော်ရွှင်မှုတွေ

အကြာကြီးပေးခဲ့လို့ရော၊ ဇိုလီနဲ့ဦးတီကို မွေးပေးလို့ပါ။
တကယ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကဲ . . . ရုံးမသွားသေးဘူးလား”

“ဒီနေ့ ရုံးမသွားချင်ဘူး။ စိတ်တွေက ဘာဖြစ်နေ
မှန်း မသိဘူး”

“မသွားချင်လည်း ပျက်လိုက်လေ”

“မရဘူး၊ သိပ်ကို နပ်နာသွားမယ်။ ဦးတီနဲ့ဇိုလီ ရှိ
တယ်လေ။ သူတို့အတွက် မလုပ်ချင်လည်း လုပ်ရမယ်”

“ဪ . . . မိုးဒေဝါရယ်”

“ဒီနေ့ ငါ ဘုရားလည်း ရှိမိုးပြီးပြီဆိုတော့
ကံကောင်းမှာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြောရတာလဲ”

“ညက အိပ်မက်မကောင်းဘူး”

“နင် ဒီနေ့နားရင်နားလိုက်ပါလား”

“ရင်တမမကြီးနဲ့ ဖြစ်လာမယ့်အခြေအနေတို့
စောင့်ဆိုင်းနေမယ့်အစား အဖြစ်အပျက်ကိုသာ ပြေးကြည့်

ပစ်ချင်တယ်”

“နင် စိတ်လေးနေသလား မိုးဒေဝါ”

“တရားထိုင်ပြီးတော့ ငြိမ်သွားပါပြီ။ တစ်နေ့ တစ်
ချိန် ဦးတီက ပညာရှင်ဖြစ်ပြီး၊ ဇိုလီက ဆရာဝန်ဖြစ်ခဲ့ရင်
ငါ အမောပြေမှာပါ”

“ကော်ဒီသောက်ဦးမလား”

“အင်း . . . ဇေယျာလိုက်လေ။ ငါ ကလေးတွေနဲ့
အတူရှိမယ်”

ဟုဆိုကာ ကလေးတွေရှိရာသို့လာခဲ့ပြီးမှ ခွေး
လေးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော ဇိုလီကို ဖွေချီလိုက်ပါ၏။

“သမီးက ပါပါးကိုချစ်လား”

“အရမ်းချစ်တယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် သူက ပါးထိုးပေးလိုက်ရာ ဇိုလီက
သူ့ပါးကို မွှေးလာပါ၏။

“သူက ဇိုလီနဲ့လေးကို မွှေးပြီးမှ . . .

“ဦးတီ . . . သား”

မျက်ရည်လေးများပင် စီးကျ၍နေခဲ့ပါသည်။ သူ့ရင်ထဲ ပိတိ
ဖြစ်သွားရပါ၏။

ဒီငွေတစ်သိန်းက တခြားလူကို ဒီလောက်ထိ
ပျော်ရွှင်စေရသလားပေါ့။

“ပွမ် . . . ပွမ် . . . ပွမ်”

နောက်ကားမှ ဟွန်းသံထွက်လာမှ ပွိုင့်လွတ်ပြီဆို
တာ သိရ၍ လီတနင်းလိုက်ပါ၏။

တခြားကားများကရော သူနှင့်တန်းတူပင် မီးပွိုင့်မှ
လွတ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အနောက်က သရဲလိုက်နေသ
လိုပင် သူ့ထက်ငါ အပြေးအလွှားချီတက်ကုန်ကြပါသည်။

သူ ရုံးရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်းပင် ကားကို
သတ်မှတ်ရာနေရာတွင် ရပ်လိုက်ပြီး ရုံး၌လည်းလည်း
ခါတိုင်းလိုပင် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များနှင့် စစ်နောက်နောက်
ပင် အလုပ်အကြောင်းတွေ နီးနှောပြောဆိုပြန်တော့ ညက
မက်တဲ့အိပ်မက်ဆိုးဆိုတာကို မေ့လုမေ့ချင်ပင် ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်
သွားရပါ၏။

ညနေ ငါးနာရီထိုးတော့မှ အိမ်ပြန်ချိန်ရှိ အသီးသီး
ပြန်သွားကြချိန်မှာတော့ သူက မပြီးနိုင်သေးသောကိစ္စများ
ကို လက်စသတ်ကာ သူ့စားပွဲကို ရှင်းလင်းသိမ်းဆည်းလိုက်
ပြီးမှ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

လမ်းရောက်မှ ပုံရိပ်မှာသောအသီးများကို သတိ
မပြုဘဲ ဝင်ဝယ်ဖို့ ကားကိုပြန်လှည့်လိုက်စဉ်မှာ ခွေးလျှောင်
အိမ်နှင့် မေးပုတ်ဂန္ဓကိုပါ သတိရသွားပြီး ဝယ်ဖို့ တစ်ခါ
တည်းခုံးခြင်းလိုက်ပါ၏။

ခွေးလျှောင်အိမ်ကို ဝင်ဝယ်ပြီး မဆွဲမိမိခွေဝယ်
ကာ နောက်ဆုံးမှ အသီးတန်းသို့လာခဲ့ပြီး လိမ္မော်သီး၊
ပန်းသီးတို့ကို ဝယ်လိုက်ချိန်မှာ သိပ်လှပသောပန်းပွင့်အဖြူ
ကြီးများကို သဘာဝထားမိသွားပြီးမှ ထိုပန်းပွင့်အဖြူကြီးများကို
လည်း ဝယ်ကာ ဆိုင်ရှင်ကို စနစ်တကျထုပ်ပိုးခိုင်းလိုက်ပါ
၏။

သိပ်လှပသောပန်းစည်းလေးကို ဖန်တီးပေးတဲ့
အတွက် ဆိုင်ရှင်ကို ဘောက်ဆုအဖြစ် ငွေတစ်သောင်း ပို

“မင်း ငါ့ကိုစိတ်ကောက်နေတာလား။ စိတ်ကောက်ရင်လည်း တခြားပုံစံမျိုးကောက်ပါကွာ။ ခုလိုကြီးဆိုတော့ ရင်ထဲမှာ တော်တော်ခံစားနေရပြီကွ။ စိတ်မကောက်နဲ့တော့နော်။ အဲ . . . ငါ မေ့နေတာ။ မင်းအတွက် ပန်းစည်းဝယ်လာတယ်။ ကားထဲမှာ မေ့ကျန်ထားခဲ့တာ။ ပြီးမှပဲ ယူပေးတော့မယ်”

ဟု သူက စကားရည်ကြီးကို ပြောနေပေမယ့်လည်း ပုံရိပ်ကတော့ သူ့စကားကိုပင် နားမထောင်တော့ဘဲ တံခါးဖွင့်သည့်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အပြေးတစ်ပိုင်းပင် ဓာတ်လှေကားထဲမှ ပြေးထွက်လိုက်တော့ သူ့မှာ ကြောင်နနပင် ပုံရိပ်နောက်မှ လိုက်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

“ပုံရိပ် စောင့်ဦးလေ”

ဟုဆိုကာ ပြေးလွှားနေသောပုံရိပ်နောက်မှ အပြေးတစ်ပိုင်းလိုက်လာခဲ့ပေမယ့် မစိမ်းကားကြီး ပုံရိပ်ကတော့ သူ့ကို မစောင့်ဘဲ တစ်ဖက်လမ်းတို့ပင် ပြေးကူးသွားပါ၏။

“အဲ . . . ပုံရိပ် မပြေးနဲ့လေ။ ကားတွေတော့ တိုက်မိကုန်တော့မှာပဲ . . . ပုံရိပ်”

ဟုနောက်မှ တကြော်ကြော်အော်ကာ သူပါ ပုံရိပ်နောက်မှ ပြေးလိုက်နေမိပါသည်။

သူ ရောက်သောအချိန်မှာတော့ ပုံရိပ်က တက္ကစီတစ်စီးကို တားပြီးနေပါပြီ။

ပုံရိပ်က တက္ကစီပေါ်တက်တော့ သူပါ လိုက်တက်ချပြန်ပါ၏။

“ပုံရိပ် . . . မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဟု သူကမေးချိန်မှာတော့ ပုံရိပ်က သူ့အမေးကို မဖြေဘဲ တက္ကစီဒရိုင်ဘာကိုပင် . . .

“(. . .) ဆေးရုံကို ပို့ပေးပါ”

ဟုပြောလိုက်ပါသည်။

ပုံရိပ်ရဲ့ ဥပေက္ခာပြုမှုတွေကြောင့် သူ့ရင်ထဲ ကြေကွဲခံစားရပါ၏။

“ပုံရိပ်ရယ် . . . မင်းအပေါ် ငါ ဘာအနားများ

လုပ်မိလို့လဲ”

ဟု သူက ပုံရိပ်ရဲ့မျက်နှာကို တစိုက်မတ်မတ်ကြီး ကြည့်ကာ ပြောနေပေမယ့် သူ့ရဲ့ပုံရိပ်ကတော့ သူ ဘေးနား မှာရှိနေပါတယ်ဟုပင် ယူဆထားပုံမရပါ။

“ကဲ . . . ထားပါတော့။ ဒါနဲ့ မင်းက ဘာလုပ်ဖို့ အဲဒီဆေးရုံကို သွားမှာလဲ။ လူနာသွားမေးတယ်ဆိုလည်း မနက်ဖြန်မှ သွားပါလား။ အိပ်မှာ ကလေးနှစ်ယောက်တည်း ငါ စိတ်မချဘူး။ မဖြစ်ဘူး . . . မဖြစ်ဘူး . . . ဒရိုင်ဘာကြီး ကားရပ်ပေးပါ”

ဟု သူကပြောလိုက်တော့ ကားမှာ အော်တိုမစ် တစ်ထိုးရပ်သွားရပါသည်။

“ဒရိုင်ဘာပဲ ငါ့ကားကို ဂရုစိုက်တယ်”

ဟုသာ ပွစိပွစိပြောပြီး ကားထဲမှဆင်းလိုက်စဉ် တွင် ကားတံခါးဖွင့်စရာမလိုဘဲ အောက်သို့ အလိုလိုရောက် သွားရပြန်၍ သူ့မှာ အိပ်မက်မက်နေသလားဟုပင် ထင်မှတ် သွားရပါသည်။

“ဒရိုင်ဘာကြီး ကား ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မသိဘူး။ သူ့ဘာသာသူ ထိုးရပ်သွားတာ”

“ရှင်လုပ်ပုံနဲ့တော့ အက်ဆီးဒင့်တွေ ဖြစ်ကုန် တော့မှာပဲ”

ဟု သူမက ဒရိုင်ဘာကို စိတ်ဆိုးချင်၍ပြောလိုက် ပေမယ့် ဒရိုင်ဘာကတော့ သူမကို စောင်းငဲ့ကြည့်ပြီး နား မလည်နိုင်စွာပင် ခေါင်းကို ခါယမ်းကာ ကားကိုမောင်းထွက် လိုက်ပြန်ပါသည်။

မောင်းထွက်သွားသောကားကိုကြည့်ပြီး သူ ပြုံး လိုက်မိပြန်ပါသည်။

“ကားက ဘာဖြစ်လို့ရပ်မှာလဲ ပုံရိပ်ရဲ့။ ငါ ရပ်ခိုင်း လိုက်တာ မကြားဘူးလား”

ဟုပင်ရယ်မောပျော်ရွှင်စွာ ပြောလိုက်မိပါသေး၏။ သူက ထွက်သွားသော တက္ကစီကိုကြည့်ပြီး လမ်း လျှောက်လာခဲ့ရာ ကားမှတ်တိုင်တစ်ခုသို့ ရောက်လာခဲ့ပါ သည်။

ထို့ကြောင့် လိုင်းကားတိုးစီးပြီး ပြန်မယ်ဟူသော
အတွေးနှင့် လိုင်းကားကို စောင့်နေမိစဉ် . . .

“မင်း ဒီကိုသာလာလုပ်တာလဲ”

“ဗျာ”

သူ အံ့သြသွားရပါ၏။

ထိုသို့ ရုပ်ဆိုးဆိုး အဝတ်အစားစုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်
နှင့် လူက သူ့ကို အမိန့်သံနှင့်ပြောလာသောကြောင့်ပါ။

“ဒါ ငိုပိုက်နက်။ မင်း လာခွင့်မရှိဘူး ကောင်လေး”

ထိုလူက ရှမ်းများနေတာလားဟု စိတ်ထဲမှာ တွေး
လိုက်မိပါသည်။

“မင်း ခုချက်ချင်းထွက်သွားပါ”

ဟုဆိုသဖြင့် သူ့က ပြေးလိုက်မိပါသည်။ ထိုလူက
ရှမ်းလို့ သူ့ကို ဒီကားပြောတာပဲပေါ့။ ကားမှတ်တိုင်ကို သူ
အိမ်များမှတ်နေသလား မသိ။

ဒီလို လမ်းဘေးကားမှတ်တိုင်မှာ သူက ဘာလုပ်
ဖို့နေရဦးမှာလဲ။ သူ စီးရမယ့်ကားလာရင် သွားမှာပေါ့။ ထိုလူ

ဟာ ရှမ်းများနေသလားဟုပင် စိတ်ထဲ၌ ခပ်လောင်လောင်
တွေးလိုက်မိပါသည်။

“မင်းရဲ့အပြုံးကို ပြင်လိုက်စမ်း ကောင်လေး”

“ခင်ဗျားက ရင့်လှချည်လား”

“ငါ့နေရာကို ကျူးကျူးကျော်ကျော်လည်း လာ
သေးတယ်။ ငါ့ကို ပမာမခန့်နဲ့”

ဟုဆိုကာ မျက်လုံးနီကြီးများနှင့် ထိုလူက သူ့ကို
လက်ဝါးစောင်းနှင့်ရိုက်ရန် သူ့နားရောက်လာခဲ့ချိန်မှာတော့
သူ စီးမည့်ကားအဆိုက်နှင့်ဆုံ၍ သူက လိုင်းကားပေါ်ပြေး
တက်လာခဲ့ပါသည်။

လိုင်းကားပေါ်ရောက်တော့ ထိုလူကိုပင် လှောင်
ပြုံးပြုံးကာ လျှာထုတ်ပြလိုက်သေး၏။

ဒေါသတကြီးနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သောထိုလူကို ကြည့်
ပြီး သူ ရယ်လိုက်မိပါသည်။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

“ဘာရယ်တာလဲ”

သူ ရောက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကယ်ရီ
ယာက သူ့ကိုခရီးဦးကြိုနေခဲ့ပါတော့သည်။

သူက ကယ်ရီယာရဲ့ဦးခေါင်းလေးကို ပွတ်သပ်နေ
စဉ် . . .

“ကယ်ရီယာ”

ဟူသောခေါ်သံနှင့်အတူ ဖိုလီက သူ့အနားသို့
ရောက်ရှိလာပြီး ကယ်ရီယာကို ပွေ့ချီလိုက်ပါ၏။

“သမီး ဖိုလီ”

သူ ခေါ်လိုက်ပေမယ့် သူ့ကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ ခွေး
လေးကိုသာပွေ့ပြီးသွားလိုက်သောကြောင့် သူ့ရင်မှာ မဖြစ်
စဖူး ထိရှုကြေကွဲခြင်းက အံ့ခဲလာရပါ၏။

သူပြန်လာလျှင် အမြဲဆီးကြိုနေကျဖြစ်တဲ့ သမီး
ဖိုလီက အဓမ္မ ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို ဂရုမစိုက်ရတာလဲ။

ပုံရိပ်ကရော သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ စကားမပြောရ
တာလဲ။

သူ ဝမ်းနည်းလာပါ၏။ သူ့ရဲ့ချစ်ဆုံးလူတွေက သူ

ကို ဂရုမစိုက်ကြ၍ ရင်ထဲမှာ ကြေကြေကွဲကွဲကြီး ခံစားနေရ
ပါ၏။

သို့သော် ယောက်ျားချင်းဖြစ်သော ကွန်ပျူတာ
သရဲလေး သား ဦးတီကို သတိရ၍ . . .

“သား . . . ရေ . . . ဦးတီ”

ဟု ခေါ်လိုက်ပေမယ့် ပြေးထွက်လာဖို့လားဆိုတာ
မဝံ့မရဲပါပဲ။

သို့သော် ဦးတီကတော့ မျက်နှာလေးကြည်ကြည်
နှင့် ခါတိုင်းလို အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“ပါး ပြန်လာပြီ”

ဟုဆိုတော့ သူ့မှာ အားရဝမ်းသာပင် လက်က
လေးကို ဖြန့်ကာ ကြိုဆိုလိုက်တုန်းရှိပါသေးသည်။ ဦးတီရဲ့
အပြုံးက ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားပြီး ငြိမ်ကျသွားခြင်း
ကြောင့် သူ့မှာ လေထဲတွင် လက်ကြီးဆန့်၍ ငြိမ်သက်နေ
မိပြန်ပါ၏။

“ဖိုလီ”

“အော့”

“မင်း . . . စောစောက ပါပါးအသံကို မကြား
လိုက်ဘူးလား”

“မကြားပါဘူး၊ ဒီမှာ ကယ်ရီယာကို အစာကျွေး
နေတာ”

“ငါ တကယ်ပဲ ပါပါးအသံကိုကြားလိုက်တာ
အမှန်ပါ”

“ဒီနေ့ ပါပါးနောက်ကျနေတယ်။ ဘယ်တွေ့သွား
နေလဲ မသိဘူး”

ဟု ကလေးနှစ်ယောက်မှာ အပြန်အလှန်ပြောနေ
ကြတော့ သူက ကလေးနှစ်ယောက်၏ရှေ့တည့်တည့်တွင်
ရပ်ကာ . . .

“ဒီမှာလေ . . . ပါပါး၊ ဒီမှာလေ မတွေ့ဘူးလား”

ဟု ရယ်ကျဲကျဲလေးပြောလိုက်မိပါသော်လည်း
ကလေးနှစ်ယောက်မှာ သူ့ကိုပင် ဂရုမစိုက်ဘဲ အခန်းထဲ
ဝင်သွားကြခြင်းကြောင့် သူ တွေးမရအောင်ဖြစ်ရပါ၏။

ဝမ်းနည်းလည်း ဝမ်းနည်းမိပါသည်။

သူ့ကို ကလေးနှစ်ယောက်က မမြင်ကြဘူးလား။

ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ။

သူ စိတ်လည်းညစ်မိပါ၏။

သို့သော် ကလေးနှစ်ယောက်နည်းတူပင် သူ
လည်းပဲ အခန်းထဲသို့ဝင်ကာ ကွန်ပျူတာဂိမ်းဆော့နေသော
ဦးတီရဲ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။

“ပါပါးကို ဆော့ဖ်ဘဲလွေဝယ်ခိုင်းထားတာ ပါပါးမေ့
နေပြီလား မသိဘူး”

“ဘယ်မေ့ရမလဲ။ ဝယ်လာတာပေါ့။ လမ်းမှာ ကား
ပျက်လို့ ကားပေါ်မှာကျန်ခဲ့တာ”

ဟု သူက တခမ်းတနားရှင်းပြလိုက်ပေမယ့် ဦးတီ
က သူ့ရဲ့စကားကို လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ ဂိမ်းကိုသာ သဲမဲနှိပ်
နေပါ၏။

သူက ချစ်မဝသောသားရဲ့ ဦးခေါင်းကို ဖွဖွပတ်ပြီး
မှ ထရပ်လိုက်သည်တွင် ဦးတီထံပြေးလာသော အီလီက သူ

ကို တိုက်သွားပါ၏။

“ကိုကို . . . မီးတို ပါးပါးဆီ ဖုန်းဆက်ရအောင်”

ဟု သူ့ကိုသတိတရနှင့်ဆိုတော့ သူက ပြုံးမိလိုက်

ပါသည်။

“ပါးပါး အလုပ်များနေမှာပေါ့”

ဟုဆိုတော့ ဦးတီရဲ့ ဦးခေါင်းကို သူက ဖွဖွပုတ်

ကာ . . .

“ပါးပါး ပြန်ရောက်နေပြီပဲ။ ဘယ်ကိုဆက်ဦးမှာလဲ။

ဖုန်းကလည်း ကားပေါ်မှာပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ကိုင်မယ့်လူ
ရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု သူကဆိုပေမယ့်လည်း ကလေးနှစ်ယောက်
မှာ သူ့ကို ဂရုမစိုက်ကြပါဘဲ . . .

“ဒါဆို မာမားကိုဆက်မယ်။ မာမား ဘယ်ရောက်
နေတာလဲ”

သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်လွန်း၍ ငိုချင်လာမိပါသည်။
သူ့ကိုရှေ့မှာ ဂုတ်တုတ်ကြီးထားပြီး သူ ဘယ်မှာလဲလို့ မှန်

ဆနေသူလေးတွေကြောင့် သူ့ရင်ထဲ နန်းချည်နေအောင်
ခံစားနေရပါသည်။

သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့မမြင်ကြတာလဲ။

ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သူ့စဉ်းစားမရနိုင်အောင်ဘဲ ရှုပ်
ထွေးနောက်ကျနေရပါသည်။

အချစ်ဆုံးလူများရဲ့ လျစ်လျူရှုမှုကို ခံရသည့်
အတွက်လည်း ရင်ထဲမှာ ထိရှနာကျင်နေလှပါပြီ။

“ဖိုလီ . . . ဖိုလီ . . . ပါးပါးက ဒီမှာလေ။ ဦးတီ
ပါးပါးလေ။ ဒီမှာ ပါးပါးလေ”

ဟု သူ့ရင်ဘတ်ကြီးကို တီးပြီး ရှေ့မှာထွက်ရပ်ပြ
ပါသော်လည်း ကလေးနှစ်ယောက်မှာ သူ့ကို စိုးစဉ်းမျှ ဂရု
မစိုက်ဘဲ ဖုန်းခွက်ကိုသာ နှိပ်နေ၍ သူ့မှာ ပျက်ရည်များပင်
ကျလာခဲ့ရပါသည်။

“ဖိုလီရေ . . . ဦးတီ”

“ဟင် . . . မာမားပြန်လာပြီ”

ဟုဆိုကာ ပြေးထွက်သွားကြပြန်သော ကလေး

“တိတ်ပါ ပုံရိပ်ရယ်၊ ကလေးတွေပါ ငိုကုန်ကြတော့မယ်”

ဟု သူကပြုံး၍ ဇနီးသည်ကို ကျီစယ်လိုက်ပေမယ့် ဇနီးသည်က သူ့ကို ဂရုမစိုက်ပါဘဲ . . .

“ဦးတိ . . . ဖိုလီ”

ဟုသာ ဝမ်းပန်းတနည်းကြီးခေါ်ပြီး ကလေးနှစ်ယောက်လုံးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းထားလိုက်ပါ၏။

“မာမား”

“မာမားတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်၊ မာမားတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“မာမား”

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ခိုဒေဝီရယ် . . . ငါတို့သားအစ်တွေ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဟင်”

သူ့နာမည်ကြီးခေါ်ကာ တသိမ့်သိမ့် ငိုကြွေးနေသူသော ဇနီးသည်ကြောင့် သူ့မှာ ဘာလုပ်၍လုပ်ရမှန်းမသိနိုင်အောင်ကို ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွားရပါသည်။

ပုံရိပ်က သူ့ကြောင့် ငိုနေတာကိုး ဆိုထားမျိုးကို သဘောပေါက်သွားမိ၏။

ပုံရိပ် အခုလိုမျိုးငိုအောင် သူ ဘာများလုပ်မိလိုက်သလဲ။ ပုံရိပ်က ဘာကြောင့် သူ့ကိုစိတ်ဆိုးရတာလဲ။ ကားတို ပျက်တဲ့နေရာမှာပဲ ဒီအတိုင်းကြီးထားခဲ့လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် အိမ်ပြန်နေနက်ကျလို့လား။

“မာမား . . . မငိုပါနဲ့ မာမား”

ဟုဆိုကာ ကလေးတွေပါ မိခင်လုပ်သူကို ကြည့်ပြီး ငိုနေကြတော့ သူက အိမ်ထောင်ဦးစီးပီပီ ကလေးတွေ့ချဲ့ ပန်းကိုပါ ဖွဖွပုတ်ပြီး နှစ်သိမ့်ပေးကာ . . .

“တိတ်ပါ ပုံရိပ်ရယ်၊ မငိုပါနဲ့တော့။ နောက်ဆို ငါအယ်တော့မှ မနောက်ကျတော့ဘူးနော် . . . ဟုတ်လား။ ဆိတ်တော့နော် . . . တိတ်တော့။ ကြည့်စမ်းပါဦး ကလေးတူနတာပဲ။ ငိုနေလိုက်တာ။ မရှက်ဘူးလား။ ကလေးတွေပါ မင်းကြောင့် ငိုကုန်ပြီလေ . . . ဟွန်း”

ဟုသူက ပြုံးပြီးပြီးကြီး နောက်လိုက်ပေမယ့် သူ့ရဲ့

ကြသေးတယ်”

“သူက ဒီနေ့မနက် သိပ်ကိုထူးဆန်းနေခဲ့တာ။
ငါတို့ကို နှုတ်ဆက်တာနေမှာပေါ့”

ဟုဆိုပြီး ကြူးကြူးပါအောင် ငိုနေလေသောပုံရိပ်
ရဲ့ပန်းကို ထွေးပွေ့ထားတဲ့ သုခကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ အောင်
မြက်သွားရပါသည်။

သူတစ်ယောက်လုံးဘေးနားမှာရှိပါလျက်ကယ်နဲ့
ခုလို သူ့ကိုတော့ မသိချင်ယောင်ပြုပြီး သုခကို အားကိုးနေ
တဲ့ ပုံရိပ်ရဲ့မျက်ဝန်းတွေကို သူ နည်းနည်းကွဲမြဲတိုသွားချင်
မိပါသည်။ ပြီးတော့ ပုံရိပ်က ဘာဖြစ်လို့များ ဘယ်လို
အကြောင်းကြောင့် ခုလို ငိုကြွေးနေရသလဲဆိုတာကို သူ
စဉ်းစားမရနိုင်အောင်ပါပဲ။

“တိတ်ပါ ပုံရိပ်ရယ်။ မိုးဒေဝါမရှိလည်း ငါရောက်
လာပြီပဲ ငါ ရှိပါတယ်။ တိတ်ပါ”

ဟု ပုံရိပ်ကိုထွေးပွေ့ပြီး ပြောချိန်မှာတော့ သူ
ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့ပါပဲ ပုံရိပ်ရဲ့ပန်းကို ဆုပ်ကိုင်

ထားတဲ့ သုခရဲ့လက်ကို ဆောင့်၍ဖယ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

သို့သော် သုခရဲ့လက်ကို ဘယ်လိုမှ ဖမ်းမမိသော
ကြောင့် သူ မျက်လုံးပြူးသွားရ၏။

ဒါ သုခကရှောင်လိုက်လို့ပဲဟု မှတ်ယူကာ နောက်
တစ်ဖန် ပြန်၍ မိမိရရဆွဲကိုင်လိုက်ပေမယ့်လည်း အံ့သြ
ရောက်ကောင်းလောက်အောင်ပင် ဖမ်းမမိနေခဲ့ပါ။

သူ့ဘာသာညှိုးတွေ နာကျင်နေလှပါပြီ။

တစ်ချိန်က ပုံရိပ်ကို သူနှင့်အတူကြိုက်ခဲ့ဖူးသည့်
သုခက သူ့ရှေ့မှာ ခုလို ပုံရိပ်ကိုပြုမူနေတော့ သူ့မှာ နေမထိ
ဆိုင်မသာပင် ခံရခက်ရပါသော်လည်း သုခရဲ့လက်ကို
အယ်လိုမှ ဖမ်းမမိ။ ပြီးတော့ သူ့ကိုလည်း ဘယ်သူကမှ
အာမခိုက်ကြပါဘဲ သူ့ရှိနေတယ်လို့တောင် မသတ်မှတ်ကြ
ဘဲ လူတွေကြောင့် သူ့ရင်ထဲ ပင်ပန်းရှုပ်ထွေးနေရပါသည်။

“မာမား”

ဟု ကလေးနှစ်ယောက်က ခေါ်လိုက်သည်တွင်
ပုံရိပ်က ကလေးနှစ်ယောက်ကို ထွေးပွေ့ကာ . . .

“မရှိဘူး . . . မရှိတော့ဘူး . . . သားတို့ပါပါး မရှိ
တော့ဘူး။ သူ မာမားတို့ကို စွန့်ခွာသွားပြီ”

“ပါပါးက ဘယ်သွားတာလဲဟင်”

“သားတို့ပါပါး အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လို့ ဆုံးသွားပြီ”

“ဟင်”

သူ ခြေလှမ်းတွေနောက်တွန့်သွားရသည်ထိပင်
သုခရဲ့စကားကို မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့အားသင့်
သွားရပါသည်။

“မငိုပါနဲ့ သားနဲ့သမီးရယ်။ သူ လျှောက်ပြောနေ
တာ။ ဒီမှာ ပါပါးလေ။ သား . . . ဦးတိ ဒီမှာ ပါပါးလေ။ သမီး
ဇိုလီ ပါးပါက ဒီမှာလေ။ မတွေ့ဘူးလား။ ပါပါးက ဘာ
ကြောင့်သေရမှာလဲ။ မသေဘူး . . . ပါပါး ဒီမှာလေ မတွေ့
ဘူးလား . . . ဟမ်း . . . ပါပါးကို မတွေ့ဘူးလား။ ပုံရိပ်
ငါလေ . . . ငါဒီမှာလေ။ ငါ့ကို မတွေ့ဘူးလား ပုံရိပ်ရယ်။ ငါ
ဒီမှာလေ ပုံရိပ်ရဲ့။ ငါလေ . . . ငါ့ကို မတွေ့ဘူးလား ပုံရိပ်
ဟင်”

သူ့မှာ ဖျာယာခတ်လောက်အောင်ပင် ဟိုလူ့ရှေ့
ထွက်ရပ်ပြ ဒီလူ့ရှေ့ထွက်ရပ်ပြ လုပ်နေပေမယ့် သူ့ကို နည်း
နည်းမျှ ဂရုမစိုက်နိုင်လောက်အောင် တရွှပ်ရွှပ်ငိုနေသူများ
ကြောင့် သူရင်ထဲ ပင်ပန်းထိရှလှပါပြီ။

ထို့ကြောင့်ပင် နောက်ဆုံး၌ သုခရှေ့သို့ရပ်ပြကာ

“သုခ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုပြောရတာလဲကွာ။ မင်း
ငါ့ကိုမမြင်ဘူးလား။ ငါ ဒီမှာရပ်နေတယ်လေ။ ပြောပေးပါ
ဦးကွာ ငါ့မိသားစုကို။ သူတို့ ငါ့ကိုမမြင်ကြဘူးကွ။ မင်းတော့
ငါ့ကို မြင်တယ်မဟုတ်လား . . . ဟင် . . . သုခ . . . ဟမ်း
ငါ့ကိုမြင်တယ်မဟုတ်လား . . . သုခ”

ဟု သုခကိုသာ အားကိုးတကြီး အကူအညီ
တောင်းရှာပေမယ့် သုခကလည်း သူပြောတဲ့စကားကို
နည်းနည်းမျှ ကြားပုံမရဘဲ ပုံရိပ်နှင့် ကလေးတွေကိုသာ
ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

သူရင်ထဲ နာကျင်ရပါသည်။

လက်တွေကလည်း အင်အားမရှိသလိုပင် မည်သူ

ကိုမှ ဖမ်းဆုပ်ကိုင်တွယ်၍မရနိုင်ပါ။ ပြီးတော့ သူပြောသမျှ ကိုလည်း မည်သူမှ မကြားနိုင်သလို၊ သူ့ကိုလည်း မည်သူမျှ ဂရုမစိုက်တော့ပါ။

သူ့ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီး ဖြစ်နေရပါ၏။ အချစ်ဆုံး လူတွေရဲ့ ခါးသီးလှတဲ့ဥပေက္ခာကိုလည်း ရင်ထဲမှာ နုံးချည့်နေအောင် ခံစားနေရပါသည်။ မည်သူ့ကို အကူအညီတောင်းပြီး သူ့ကို မြင်စေခိုင်းရမှန်း မသိအောင်ကို သူ့အတွေးတွေက ပိန်းပိတ်နေရပါသည်။

သူ တကယ်ပဲ သေသွားတာလား။

တကယ်ပဲ သုခပြောသလို အက်ဆီးဒင့်ကြောင့် သေသွားပြီလားဆိုတာမျိုးကို သူ ထပ်မံ၍ တွေးကြည့်မိပါသည်။

သို့သော် သူ တွေးမရနိုင်ပါ။

သုခရယ်၊ ပုံရိပ်ရယ်၊ ဇီလီနဲ့ ဦးတီရယ်မှ သူ့ကို ဘာလို့မမြင်ရတာလဲ။

လမ်းမှာတောင် သူက သူတောင်းစားလို လူရယ်။

ကားစပယ်ယာနဲ့တောင် စကားပြောခဲ့ကြသေးတာပဲ။ သူ့ရဲ့ မိသားစုမှ သူ့ကိုဘာလို့သေပြီလို့ သိနေရတာလဲ။

သူ တွေးမတတ်နိုင်လောက်အောင်ကို သူ့ကမ္ဘာက အမှောင်ကျနေခဲ့ရပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဒီအဖြေကိုရှာရန်အတွက် သူ သိပ်ချစ်သော မိသားစုကို ထားခဲ့ပြီး လမ်းသို့ထွက်လာခဲ့မိပါသည်။

ညက အတော်မှောင်နေခဲ့ပြီမို့ လမ်းတစ်လျှောက် မီးရောင်တို့က ထိန်ထိန်ညှိုးနေခဲ့ပါပြီ။

အချို့ အချို့မီးတိုင်အောက်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတဲ့ အဝတ်ခပ်စုတ်စုတ်နှင့် လူအချို့က သူ့ကိုမျက်ထောက်နီကြီးများနှင့် ကြည့်နေကြသေး၏။

သူက ခါတွေကို ဂရုမပြုနိုင်အားဘဲ စောစောက သူ ကားရပ်ချန်ထားခဲ့သောနေရာသို့ ရောက်အောင်သာ ပြေးလာနေမိပါသည်။

ဘယ်လောက်ပဲပြေးပြေး သူ မော့၍မသန်ခဲ့ပါ။

နောက်ဆုံးတော့ သူ ကားကိုချန်ထားခဲ့သော မီးပွိုင့်နားသို့ ရောက်၍ လာခဲ့ပါသည်။

သို့သော် သူရင်ထားခဲ့သောနေရာတွင် သူ့ကားက ရှိမနေခဲ့တော့ပါ။

“ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ။ အမှန်တကယ်ပဲ ငါ ကားကို ဒီနားရင်ထားခဲ့တာပါ”

ဟု မှန်းဆဆလေးပြောရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်ရာ ထိုနေရာက ခါတိုင်းလိုပင် လူအများ ရွှံ့ ယှက်ခတ်အောင်သွားလာကြဆဲပင်။

သို့သော် တစ်ခုထူးခြားနေတာက ယာဉ်ထိန်းရဲ တွေ သာမန်ထက်ပိုများနေခြင်းပါပဲ။ သူ သဘောပေါက် လိုက်ပါသည်။ သူ့ကားကို ယာဉ်ထိန်းရဲတွေ သိမ်းသွားပြီဆို တာပေါ့။

သူတစ်မျိုးပြန်တွေးလိုက်မိပါသည်။

ဒါကြောင့် ပုံရိပ်က သူ့ကို စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့်အော် နေတာလားပေါ့။

ဒါလည်း သူ တွေးရခက်ပြန်ပါသည်။

ဘာကြောင့် သုခက သူ့သေပြီလို့ပြောတာလဲဆို တာကိုပါ။

ဒါကို ပုံရိပ်ကလည်း ယုံကြည်လက်ခံနေတဲ့ပုံပါပဲ။

ဒါကို သူ စိတ်ရှုပ်ရတာပါပဲ။ သူ့ကို ရှေ့မှာမတ်တတ်ကြီး ထားပြီး သူ့သေပြီဆိုပြီး ပြောနေကြခြင်းက လွန်နေပြီလို့ ထင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူ မသေမှန်းကို သက်သေပြုရန် အတွက် သူ့ကိုစကားပြောခဲ့သောလူရှိရာ မှတ်တိုင်သို့ ပြန် ၍ ပြေးလာခဲ့မိပြန်ပါသည်။ သို့သော် ရင်ထဲမှာတော့ မရေ မရာနှင့်ပါ။ သို့လူဟာ မှတ်တိုင်မှာရှိပါဦးမလား ဆိုတာ သိပ်မသေချာနိုင်တာမို့ပါ။

သို့သော်လည်း တွေးနေမယ့်အစား ပြေးကြည့် ခြင်းကပဲ နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက်ပါဟု ယူဆကာ ဆက်၍ ပြေးနေဆဲပါ။

နောက်ဆုံးတော့ ထိုမှတ်တိုင်သို့ သူရောက်လာ

ခုံပြန်ပါသည်။

ပျောက်တစ်ချက် ပေါ်တစ်ချက် အလင်းရောင် အောက်မှာ ထိုမှတ်တိုင်၌ လူအချို့ကို တွေ့ရပါသော်လည်း သူနှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့သည့် အဝတ်အစား ခပ်စုတ်စုတ်နှင့်လူကိုမူ မတွေ့ရတော့ပါ။ သူ စိတ်ပျက်စွာပင် ခုံတန်းပေါ်၌ ခေါင်း ငိုက်စိုက်ချကာ ထိုင်ပစ်မိ၏။

သူ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ကေန်မလွဲတော့ အကူအညီတောင်းလိုရမည်နေ ရာက သူ့အတွက်ရှိနေရမည်လေ။

ခုတော့ ရင်းနှီးတဲ့လူတွေက သူ့ကိုမမြင်။

သူ့ကိုမြင်နေ၊ စကားပြောနေကြတဲ့ လူတွေကလည်း ဘယ်သူ့တွေမှန်းမသိတဲ့ခရီးသွားတွေ၊ သူ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ။ ဒီကိစ္စကို ဘယ်က ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲ။ တာမျိုးကို တွေးမရနိုင်လောက်အောင် အကြပ်ရိုက်နေခိုက် သူ့ပရီးကိုဆုပ်ကိုင်လာသော လက်အေးအေးကြောင့် ကြည့်လိုက်မိရာ . . .

“ဟင် . . . ခင်ဗျား”

သူ ပျော်ရွှင်သွားမိပါသည်။

ပျော်ရွှင်မိ၍ ထိုလူထိုင်ဖို့ပင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ခုံ အစွန်သို့ တိုးပေးလိုက်သေး၏။

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားသွားလိုက်ပြီမှတ်နေတာ”

“ငါက ဘယ်သွားရမှာလဲ။ ဒီနေရာကလွဲရင် ငါက ဘယ်မှသွားစရာမရှိဘူး”

“ဒါတွေထားပါတော့။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်လို ခေါ်သလဲ”

“သော်က”

“ဦးသော်က။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ”

“စာရေးဆရာ . . . စာရေးဆရာသော်ကပဲ”

“ဗျာ”

“ငါ့ကိုသိလို့လား”

“ခင်ဗျားက နောက်စရာလားဗျာ။ စာရေးဆရာ သော်ကက သေသွားတာ သုံးနှစ်လောက်ရှိပြီ။ ကျွန်တော်

က သူ့ရဲ့စာဖတ်ပရိသတ်မို့ ကောင်းကောင်းသိတယ်”

“သူ့ကိုရော မြင်ဖူးသလား”

“ဓာတ်ပုံထဲမှာတော့ မြင်ဖူးပါတယ်။ သူ့ဈာပနကို တောင် ကျွန်တော် လိုက်ပို့ဖြစ်ခဲ့သေးတယ်”

“မင်း ငါ့ကိုသေချာကြည့်ပါ။ ရှည်စပြုနေပြီဖြစ်တဲ့ ငါ့နားရွက်ကို မကြည့်နဲ့။ ပြူးစပြုနေပြီဖြစ်တဲ့ ငါ့မျက်လုံးကို မှိတ်ထားပေမယ့် ငါ့မျက်နှာကို မင်းသေချာကြည့်ပါ”

ဟုဆိုပြီး ထိုပုဂ္ဂိုလ်က မျက်လုံးပိတ်လိုက်သဖြင့် သူက ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို သေချာစူးစိုက်စွာကြည့်ဖြစ်သွားကာ

“ဟင် . . . !”

ကိုယ်ခန္ဓာကြီးနောက်တွန့်သွားရသည်ထိကို အားသင့်သွားရပါသည်။

“ခင် . . . ခင်ဗျား”

“ကြောက်သွားလား . . . ကြောက်လည်းအံ့ခင် ငါတို့က ဘဝတူတွေပဲ”

“ခင် . . . ခင် . . . ခင်ဗျား”

“နောက်ထပ်နှစ်နှစ်နေရင် ငါ့ဘဝကိုငါ မေ့ချင် မေ့တော့မယ်။ မင်းကို ငါ့လိုမဖြစ်စေချင်ဘူး။ မင်း သေသွား ပြီ မောင်ရင်။ ဒါကို မင်း အမြန်ဆုံးလက်ခံလိုက်ပါ”

“ဘာ”

“ခုနစ်ရက်မပြည့်သေးခင် မပြီးပြတ်နိုင်တဲ့ကိစ္စ တွေကို ပြီးပြတ်အောင် ဆောင်ရွက်ပါ။ နို့မဟုတ်ရင်တော့ မင်းနောင်တရလိမ့်မယ်။ မင်း သိထားပါ မောင်ရင်။ မင်း အတွက် အချိန်က ခုနစ်ရက်ရှိတယ်”

“ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ခင်ဗျား အရူး လား။ ခင်ဗျား ရူးနေပြီ”

“မင်းက သမာဓိအားကောင်းခဲ့တယ်ထင်တယ်။ ငါက မင်းထက်သက်တမ်းပိုရင့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ မင်းကို မချေမငံဆက်ဆံလို့မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။ အင်း . . . လူ့ဒါန်းမှုလေးတစ်ခုကြောင့် ငါ ရလိုနေရာရနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့စိတ်ကပြတ်မှမပြတ်ခဲ့တာ။ ဒီလိုနေရတာမျိုး မောင်ရင် . . . မင်းမှာ အချိန်ခုနစ်ရက်ရှိသေးတယ်။ ဒါကြား

ထဲ မင်းပြုတဲ့ကံကိုပဲ ယုံကြည်ရတော့မယ်”

“ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ယုံရခက်နေမှာပေါ့။ မင်းဟာမင်းရှာဖွေပါ . . .

ဟုတ်လား”

ဟုဆိုကာ ထိုလူက သူ့ပန်းကို ဖုတ်ဟန်ပြင်တော့ သူက ဓါးခါးသီးသီးပင် ခုန်ရှောင်ပစ်ကာ ပြေးလာခဲ့မိပါ သည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ အတွေးတို့များစွာနှင့် ထိတ်လန့် ချောက်ချားနေရပါသည်။

ပြေးသာပြေးနေရပေမယ့် သူ့ခြေထောက်တွေမှာ ဦးတည်ချက်ဆိုတာမျိုးက ရှိမနေခဲ့ပါ။

ဦးသော်ကဆိုတဲ့လူရဲ့စကားတွေက သူ့စိတ်နှလုံး ကို ချောက်ချားစေခဲ့ရပါသည်။

သူ တစ်ခုခုကိုပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြိုး တွေးတော နေခဲ့ပေမယ့် သူ ဘာတွေ့နေသလဲဆိုတာကိုလည်း သူ ကိုယ်၌က မသိနေပါ။

ထိုတစ်ခဏ၌ သူဟာ ဘဝပျောက်ဆုံးနေသူငါး ယောက်လို ဦးတည်ရာမဲ့စွာ ကြွေကြွေကွဲကွဲကြီး ခံစားနေရ ပါသော်လည်း သူ့မျက်လုံးထဲမှ မျက်ရည်တို့က စီးကျမလာ ခဲ့ပါချေ။

သူ ဘာလုပ်ရမလဲ။

ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ။

ဘယ်သူ့ကိုတိုင်တည်ပြီး အဖြစ်မှန်ကို သက်သေ လုပ်ခိုင်းရမှာလဲ။

ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘယ်သွားရမလဲဆိုတာမျိုးကို တွေးမရနိုင်လောက်အောင်ကို အတွေးတို့က ကျယ်ပြန့်ပြီး ခွပ်ထွေးနေရပါသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးတော့ သူ့ဘေး နားနီးကပ်ပြုလာပြီဖြစ်သော ဘတ်စ်ကားပေါ်သို့ မိုက်မိုက် တမ်းကမ်းပင် ခုန်တက်လိုက်မိပါသည်။

သူက ကားပေါ်သို့ရောက်သွားခဲ့ပေမယ့် ကြမ်း ခင်းတွင် ဒလိမ့်ခေါက်ကွေးဖြစ်သွားကာ နှစ်ပတ်သုံးပတ်မျှ လိမ့်နေခဲ့ရပါသည်။ သို့သော် မည်သို့သောနာကျင်မှုမျိုးကို

မှ မခံစားလိုက်ရပါဘဲ ရုတ်ခြည်းပင် ထရပ်နိုင်သွားပါသည်။

ထိုသို့ စွန့်စားနိုင်တဲ့သူကိုယ်သူ အနည်းငယ်
တော့ အထင်ကြီးသွားမိသားပင်။

ညက တော်တော်မှောင်နေခဲ့ပြီမို့ ကားပေါ်တွင်
လူကကျိတ်ကျိတ်တိုးမနေတော့ပါပဲ ခုံများပေါ်တွင်သာ
စမတ်ကျကျနေရာရကာ ထိုင်နေသူ လေး.ငါး.ဆယ်ဦးမျှ
သာ တွေ့ရပါသည်။

အချို့က ငိုက်မြည်းနေသလို အချို့ကျတော့လည်း
အစာစားနေကာ၊ အချို့ကတော့ အဝေးကိုငေးမျှော်ကြည့်
နေခဲ့ပါသည်။

သူ ထူးထူးခြားခြား သတိထားမိသွားသည်က
မျက်မှန်အနက်ကို တပ်ဆင်ထားသော ထီးကောက်ကြီးနှင့်
မားမားကြီးထိုင်နေတဲ့လူပါပဲ။ ထိုလူက ပယောဂဆရာ
လား၊ တိုင်းရင်းဆေးဆရာလားဆိုတာမျိုးကို စိတ်ဝင်တစား
နှင့် သူ အကဲခတ်နေခိုက် သူ့အနားမှာ အရှိန်ပြင်းစွာ ဖြတ်
ပြေးသွားသော လေငွေ့အေးအေးကြောင့် အာရုံပျက်သွား

တာ ထိုလေငွေ့အေးကို အာရုံရောက်သွားခိုက် . . .

“ဟင်”

သူ့ကိုမျက်ထောက်နီကြီးနှင့် ကြည့်နေသောလူ
ထို ထပ်မံ၍တွေ့လိုက်ရပြန်ပါသည်။

ထိုလူက ဘာလဲ၊ ဘာကြောင့် သူ့ကို အဲဒီလိုစူးစူး
ခိုင်းကြီး ကြည့်နေရတာလဲဆိုတာကို သူ တွေးလိုက်မိတုန်း
နဲ့ပါသေးသည်။ ထိုလူက ရန်လိုသောမျက်လုံးများနှင့်
အရှိန်အဟုန်သုံးပြီး သူ့ထံ ပြေးလာခဲ့ပါသည်။

ထိုလူကို သူ ကြောက်သွားမိ၍ ဘာလုပ်၍လုပ်ရ
မှန်းပင် မသိနိုင်တော့ပါ။

အရှိန်အဟုန်နှင့် ပြေးလာတဲ့ထိုလူရဲ့အဟုန်
ကြောင့် ထိုထီးကောက်ကြီးကိုလည်း တိုက်မိသွားပြီး
နီးကလေးရဲ့ပုခုံးကိုလည်း တိုက်မိသွားရာ ထီးကောက်မှာ
အိုတိုမတ်တစ်ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျသွားပြီး မိန်းကလေးမှာလည်း
အောင်စဉ်မရေရာ ပြူးပြဲကြည့်နေခဲ့ပါ၏။

ထိုမျက်ထောက်နီကြီးက သူ့နားရောက်ခါနီးလေ

သူ ကြောက်လာမိလေပါပဲ။

ထိုမျက်ထောက်နီကြီးက သူ့ရဲရှည်လျားလှတဲ့ လက်ကို ဆန့်ထုတ်ပြီး သူ့လည်ပင်းသို့ ရွယ်လိုက်ချိန်မှာ တော့ သူက လျင်မြန်စွာခုန်ရှောင်မိလိုက်၍ သီသီလေး လွတ်သွားရပေမယ့် မာန်မကျသေးတဲ့ ထိုမျက်ထောက်နီ ကြီးက အကြောင်းမဲ့သက်သက်ပင် နောက်တစ်ဖန် သူ့ကို ရန်လုပ်ဖို့ ကြံရွယ်လိုက်ချိန်မှာတော့ သူက အလျင်အမြန် ပင် ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပစ်လိုက်၏။

သူက မြေပြင်ပေါ် ဒလိမ့်ခေါက်ကွေးလဲကျနေရာ မှ ထွက်ခွာနေသော ထိုဘတ်စ်ကားကို မျှော်ကြည့်လိုက်ရာ ထိုမျက်ထောက်နီကြီးနှင့်လူက သူ့ကို အလွတ်မပေးတမ်း စူးစူးရဲရဲကြီးကြည့်ရင်း ထိုကားပေါ်၌သာ ပါသွားခဲ့ပါသည်။

“ဟူး”

ထိုအခါမှ သူက သက်ပြင်းမောကိုချလိုက်နိုင်ခဲ့ တော့သည်။

သူ ထိုနေရာမှာပင် ငြိမ်သက်စွာအကြာကြီးထိုင်

နေမိပြီးမှ တစ်ခုခုကို သတိရကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြန် လည်၍ အကဲခတ်မိသောအချိန်မှာ သူတစ်ခုခုကို စဉ်းစားမိ သွားခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ယခုသူရှိနေသောနေရာနှင့် အနီး ဆုံးဖြစ်သော သုခရဲကွန်ဒိုခန်းရှိရာသို့ လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလမ်း လျှောက်လာခဲ့သည့်ဖြစ်ရာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးရှိ ခွေး များသည် သူ့ကိုကြည့်၍ ဟောင်းတာလည်းမဟုတ်ဘဲ တအူ အူနှင့် မိုးကောင်းကင်ပေါ် မော့ကာ အူနေကြသေးရာ သူ ခြေထောက်တွေပင် မခိုင်တခိုင်ဖြစ်ခဲ့ရပါ၏။

သုခရဲအခန်းရှေ့ရောက်တော့ သူ ချီတုန်ချတုန် နှင့် ဖြစ်ချေပြန်ပါသည်။

သူ့အိပ်ပေါ့ပြီလား၊ ဒါမှမဟုတ် စာရင်းတွေ လုပ် နေမှာလား၊ သူ သွားလိုက်ရင် အနောင့်အယုက်များ ဖြစ် သွားလေရောမလားဟု စဉ်းစားရင်းနှင့် တံခါးကို မခေါက်မိ သေးဘဲ အခန်းဝဉ်ပင် ခြေစုံရပ်နေမိသေး၏။

သို့သော် ထိုအချိန်မှာပင် တစ်စုံတစ်ယောက်က
သူ့ကျောကုန်းကို တိုက်သွားသည့်နယ် အောင့်တောင့်
တောင့်ကြီး ခံစားလိုက်ရ၍ သူ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင်
“ဟင် . . . သုခ”

ဟု သူက အံ့အားတကြီးပင် ဝမ်းသာအားရခေါ်
လိုက်ပေမယ့် သုခက သူ့ကို လုံးဝဂရုမစိုက်ပါဘဲ တံခါးချပ်
ရှိ သော့ကိုသာ ဖွင့်၍ ဝင်သွားရာ သူကလည်း အပြေးတစ်
ပိုင်းပင် လိုက်ဝင်လိုက်ရပါ၏။

သူက အလွန်သပ်ရပ်သော သုခရဲ့အခန်းထဲသို့
အရောက်မှာတော့ ပြောင်လက်သန့်ရှင်းနေသော ဆိုဖာ
ဆက်တီပေါ်တွင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီးပင် ခြေပစ်
လက်ပစ်ထိုင်လိုက်ပေမယ့် သုခကတော့ အိမ်သော့ကို
သေချာခတ်ပြီး သော့တံကို နံရံက ကပ်ကုံးလေးမှာချိတ်
ကာ အတက်ချီကွေ့နှင့် စမတ်ကျကျဝင်လာပြီးမှ အတက်
ချီကွေ့ကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး နက်ခဲတိုင်ကို ဖြုတ်ကာ အခန်း
ထဲ ဝင်သွားပြီးမှ ခဏအကြာတွင် အိမ်နေရင်းပေါ့ပေါ့ပါးပါး

ဝတ်စုံနှင့် မျက်နှာကို တဘက်လေးနှင့်သုတ်ကာ ထွက်လာ
ခဲ့ပါသည်။

ပြီးနောက် သုခက အနောက်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွား
ပြီး ခဏအကြာတွင် ဖန်ခွက်တစ်လုံးကိုကိုင်ကာ ပေါ်လာခဲ့ပြန်
ပါ၏။

ထိုဖန်ခွက်ထဲတွင် ဝါညှို့ရောင်အရည်တို့က တစ်
ဝက်တိတိပါလာခဲ့ပါသည်။

သုခက သူ့ဘေးကနံ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်ထိ
သူက သုခကို ဘာမှမပြောသေးဘဲ ငေးကြည့်၍သာနေခဲ့
သည်။

သုခက သူ့ကို လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ ဝိုင်ထည့်ထား
သော ခွက်၊ ဘူးပွဲပေါ်ချပြီး အတက်ချီကွေ့ထဲမှ တစ်ခုခု
ကို နှိပ်ယူနေသည့်တွင် သူက သုခရဲ့ဝိုင်ခွက်ကို ဆွဲကိုင်
လိုက်ပါ၏။

သူ့စိတ်ကူးကတော့ ဧည့်သည်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ
သူတစ်ယောက်စာပဲ ပြင်ဆင်ခဲ့တဲ့ သုခကို ပညာပေးသည့်

အနေနဲ့ အကုန်သောက်ပစ်မယ်ပေါ့။ သို့သော် ထိုဝိုင်ခွက်ကို ဘယ်လိုမှဖမ်းမမိနေသည့်အတွက် အံ့သြခြင်းက ထပ်မံ ဖြစ်ပေါ်လာရသလို ရင်တစ်ခုလုံးလည်း ဝမ်းနည်းနာကျင် သွားရပါ၏။

သူ့ဘဝတော့သွားပြီ . . . သွားပါပြီဆိုတာမျိုးကို အထပ်ထပ် စဉ်းစားမိပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။

“မိုးဒေါ်”

သူ ပျော်ရွှင်သွားမိပြန်ပါသည်။

ဒါ သုခပါးစပ်က ခေါ်လိုက်တာ ဟုတ်ပါတယ်။

ဒါဆို သုခက သူ့ကိုမြင်တယ်ပေါ့။

ဒါဆို သူ မသေသေးဘူးပေါ့ ဟု ဝမ်းသာအားရ နှင့် သုခကို ကြည့်လိုက်သောအခါတွင်မူ သုခက သူ့ကို မကြည့်နေဘဲ တစ်နေရာသို့သာ စူးစူးရဲရဲစိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါ သည်။

“မင်း ဒီလောက်ပဲ အသက်ရှင်သင့်တယ်”

အေးစက်စက် မာကြောကြောနိုင်လှသည့် ထို

အသံကြောင့် သူ အံ့သြတုန်လှုပ်သွားမိပါသည်။

ဒါ သူသိတဲ့ သူ့ရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း သုခကျော် ရဲ့ အသံမှ ဟုတ်ပါလေစ။

“သာယာပျော်ရွှင်မှုတွေကို မင်း ဒီလောက်ခံစားရ ပြီးရင် တော်လောက်ပါပြီ။ မင်းဘဝက ဒီလောက်ပြည့်စုံခဲ့ ပြီးပြီပဲ။ မင်း အနားယူသင့်ပြီ။ မင်းမှာ မင်းကိုသိပ်ချစ်တဲ့ အဘွားလည်းရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ပြီးတော့ မင်းကို ယုံကြည်အား ကိုးတဲ့ ဇနီးနဲ့ သားသမီးလည်း ရှိတယ်။ ငါလည်း ငါချစ်တဲ့ လူရဲ့အားကိုးခြင်းကို ခံစားကြည့်ဖူးချင်ခဲ့တယ်။ အားကိုး တကြီး ကြည့်တဲ့ အဲဒီမျက်လုံးလေးတွေက ရင်ထဲမှာ တော် တော်နေလို့ကောင်းတာပဲ . . . ဟား . . . ဟား . . . မင်းက နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော် ပြည့်စုံခဲ့ပြီးပြီ။ ကျန်တဲ့နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်ကိုတော့ ငါ့အတွက်ပေးခဲ့တဲ့ မင်းရဲ့နောက်ဆုံး လက်ဆောင်ပေါ့ကွာ . . . ဟား . . . ဟား . . . ငါ ဝမ်းသာ နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝမ်းနည်းနေတယ်။ ပုံပျက်ပန်းပျက်ဖြစ် နေတဲ့ မင်းရဲ့ရှုပ်အလောင်းကို မြင်လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ငါ

ချောက်ချားသွားခဲ့ရတယ်။ အလိုလိုနေရင်း မျက်ရည်က ကျလာခဲ့တယ်။ ငါ ဒီလိုမနေသင့်ဘူးလေ။ အမှန်က ငါ ပျော်နေရမှာ”

ဟု တစ်လုံးချင်း ပီပီသသကြီး ပြောနေသော သူမ ရဲ့ စကားလုံးတွေကို သူ ထပ်၍ ကြားနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပါချေ။

ဒါဆို သူက တကယ်ပဲသေသွားတာလား။ တကယ်ပဲ သူက အက်ဆီးဒင့်ကြောင့် သေသွားခဲ့ပြီလား။

သူဟာ သေလူလား . . .

သူ သေသွားတာလား . . .

“ငါ မသေဘူး . . . ငါ မသေဘူး . . . ငါ မသေသေးဘူး”

ဟု ကျုံးအော်ဝစ်လိုက်တာဆိုပေမယ့် သူအသံထိ ကြားနိုင်သော လူက လောကမှာမရှိတော့ပါပြီလေ။

“မောင်ရင် ပြန်လာမယ်ဆိုတာ ငါ ကြိုသိနေပြီး သားပါ”

ဟု ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျပြီးထိုင်နေသော သူ့ကို ထို လူကြီးပြောလာသဖြင့် သူ့မှာ အနည်းငယ်အံ့သြမိပေမယ့် အံ့သြယောင်မပြမိပါ။

လမ်းတွင် လူကရှင်းလင်းနေခဲ့ပြီမို့ တစ်ခါတလေ ဖြတ်သွားတတ်သော ကားသံမှလွဲရင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပကတိတိတ်ဆိတ်နေခဲ့ပါသည်။ သူက သူ သိပ်နှစ်သက်ခဲ့ရဖူးသော ထိုစာရေးဆရာသော်ကဆိုသူကို ဆွေးဆွေးလေး ကြည့်ကာ . . .

“ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်။ ကျွန်တော်က ဆရာ
သော်ကရဲအတွေးအမြင်နဲ့စာတွေကို သိပ်ကြိုက်တော့
တစ်ခါလောက်အပြင်မှာ တွေ့ပြီး စကားပြောကြည့်ဖူးချင်ခဲ့
တယ်။ မေးခွန်းလေးတစ်ခု မေးချင်လို့ပါ”

“မေးကြည့်ပါ”

“ဆရာစာရေးတဲ့အခါ ဘယ်လိုနေရာမျိုးကို သုံး
သလဲလို့”

“ဖြေနိုင်ပါတယ်။ စတူဒီယိုခန်းသီးသန့်ဖွဲ့ထား
တယ်။ နံရံမှာ စာအုပ်တွေအများကြီးစီထားတဲ့အခန်းမှာ
စာရေးခုံကောင်းကောင်းနဲ့ ဆုံလည်ထိုင်ခုံရှိတယ်။ ဆုံလည်
ကို ဘာလို့သုံးရသလဲဆိုတော့ အနိမ့်အမြင့်ရအောင်ပါ။
စာရေးသူအများအားဖြင့်က ထိုင်ကြရတာများတော့ ခါးနိုး
မကောင်းဘူး။ ပြီးတော့ အစာစားရင် ဗိုက်ထောက်တယ်။
ဒါကြောင့် အတိုးအလျော့ရအောင်ပါ။ မျက်နှာချင်းဆိုင်နံရံ
မှာ အစိမ်းနဲ့အပြာရောင်များများပါနဲ့ ပန်းချီပုံရှိတယ်။
အစိမ်းနဲ့အပြာက စိတ်ကို အေးချမ်းကြည်စေတယ်လို့ယူဆ

လို့ပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စာရေးသူအများအားဖြင့်ဟာ
ဦးနှောက်ခြောက်ကြတယ်လေ။ ပြီးတော့ ပြတင်းပေါက်
ကောင်းကောင်းရှိတယ်။ ပိန်းပိတ်မွန်းကြပ်တဲ့ စကားစုကို
ရေးသားပြီးရင် အဝေးကိုမျှော်ကြည့်ပြီး စိတ်ကိုပြန်ခေါ်ယူ
တယ်လေ။ ကဲ . . . ဒီလောက်ဖြေရင် ပြည့်စုံပြီလား”

“ထွက်လေနဲ့ဝင်လေစာအုပ်ကို ဘာလို့ရေးရတာ
လဲ”

“အဲဒီစာအုပ်က ငါ့ နောက်ဆုံးရေးသားခဲ့တဲ့
စာအုပ်ပဲ။ စာရေးသူအများစုဟာ သူရေးနေတဲ့စာအုပ်ရဲ့
ရည်ရွယ်ချက်မရောက်မချင်း ထိုစာအုပ်ကို အဆုံးမသတ်
မချင်း အာရုံဟာ စာအုပ်ထဲမှာပဲ ရောက်ရှိနေတတ်ကြ
တယ်။ တခြားလူနဲ့ တခြားအကြောင်း ကိစ္စကို ပြောနေပေ
မယ့် ထိုစကားထဲမှာ စာအုပ် အဲ . . . ရေးနေတဲ့အကြောင်း
အရာအတွက် မရှိ၊ရှိတာကို ကုန်ကြမ်းစုလေ့ရှိတယ်။ ငါ
အဲဒီစာအုပ်ကို တော်တော်စွဲလမ်းခဲ့တယ် ထင်ပါတယ်။ ဒါ
ကြောင့် ငါ ခုချိန်ထိ ကားမှတ်တိုင်မှာ ရှိနေခဲ့တာပဲ။

ငါ့မိသားစုက ငါ့ကိုမေးနေတာလား။ ငါကပဲ သူတို့ပြုသမျှ ကုသိုလ်တွေကို မသိတာလား ဝေခွဲမရတော့ဘူး။ ဟူး . . . အမြဲကုန်ကြမ်းစုနေပေမယ့် ခုလို နှစ်ချို့ပြီး ကုန်ကြမ်းစုမိနေတော့ ငါလည်း တော်တော်စိတ်ကုန်နေပါပြီ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာကြီး။ ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကို တကယ်ပဲ သင်ခန်းစာရစေတယ်။ ဆရာကြီးနဲ့သာ မတွေ့ခဲ့ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်သေသွားပြီဆိုတာ ကျွန်တော် လက်ခံနိုင်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“မင်းဟာ လိမ္မာပါးနပ်တယ်။ ငါ့အထင်ပြောရရင် မင်းအတွက် ကယ်တင်ရှင်ရှိတယ်။ ငါက မိုက်မဲပြီး ငါသေတယ်ဆိုတာ မယုံခဲ့လို့ ခုလိုနေရတာပဲ။ မင်း အိမ်က တရားနာခေါ်ရင် မင်းပြန်ဖြစ်အောင်ပြန်ပါ။ ဘယ်လိုလဲ”

“ကျွန်တော် မပြီးပြတ်နိုင်တဲ့ကိစ္စကို လုပ်ချင်တယ်ဆို ဆရာကြီး ကူညီမှာလား”

“ငါ တတ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး မောင်ရင်”

“ကျွန်တော်ယုံတယ်။ ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်တို့

လမ်းပြနိုင်လိမ့်မယ်”

“ငါက အခု မင်း လေးစားရတဲ့လူသား တစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘူး။ နောက်တစ်နှစ်မှာ ကျွတ်တန်းဖဝင်ရင် ငါဟာ အသိစိတ်မဲ့တဲ့ သရဲတကယ်ဖြစ်ရတော့မှာ”

“ကျွန်တော် ဆရာကြီးကိုပါ ကယ်တင်မယ်”

“မင်းရဲ့စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကယ်တင်ရှင်က ငါ့ကို မကြည့်ဘူး”

“ဆရာကြီး ခုဆို စိတ်ပြတ်နေပါပြီ။ မကြာခင် ကျွတ်တန်းဝင်နိုင်မှာပါ”

“မျှော်လင့်ကြည့်တာပေါ့”

“ကျွန်တော် စိုးရိမ်တယ်။ ကျွန်တော်မရှိဘဲ ဒီလောက်နှစ်တွေအများကြီးထိ သူတို့သားအမိတွေ ဘယ်လို ဖြတ်သန်းကြမလဲ။ အဲဒါကိုတွေ့မိတိုင်း ရင်ပွင့်မတတ် ခံစားရတယ်။ ဒီလိုမှန်းသိရင် ကျွန်တော် ဒီနေ့ ရုံးမတက်ပါဘူး ချာ။ ကျွန်တော် ပုံရိပ်ရဲ့စကားကို နားထောင်ခဲ့ပါတယ်”

“ဒီလိုမှန်းသာသိနေကြရင် ဆောရီးဆိုတဲ့စကား

လုံးတောင် ပေါ်လာစရာမရှိဘဲ လောကကြီးဟာ အမှန်
ချည်းဖြစ်နေခဲ့မှာပေါ့ကွ။ စိတ်ကိုစိတ်နဲ့ဖြေပါကွား၊ စိတ်ကို
စိတ်နဲ့ပဲဖြေခိုရတယ်။ ဖြစ်ပြီးခဲ့သမျှကို နောင်တရနေ
လည်း အပိုပဲ။ မောင်ရင် အခုတွေးရမှာက ပစ္စုပ္ပန်မှာ ဘာ
လုပ်ရမလဲ၊ ဘာလုပ်နိုင်သလဲဆိုတာပဲ။ ရေခဲတိုက်ထဲက
မင်းရဲခန္ဓာကိုကြည့်ပြီး ကြေကွဲနေဦးမှာလား။ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ
ခန္ဓာက မင်းကို သနားလာတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းကို မင်း
ရဲခန္ဓာက လက်မခံတော့ဘူး။ ကောင်းပါတယ်။ မင်းက အချို့
ကို လွယ်လွယ်နဲ့ လက်ခံသွားတယ်။ အဲတော့ ထိုက်တန်တဲ့
ပေးဆပ်မှုရှိတယ်။ မင်း . . . နောင်တမရအောင် ပစ္စုပ္ပန်
ကို အသုံးပြုရမယ်။ လောကမှာ ခံစားနာကျင်ရသူက မင်း
တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ လမ်းမှာဖြတ်သွားတဲ့သူ
တိုင်းကို မေးကြည့် သူတို့ရင်ထဲမှာလည်း နာကျင်ခံစားမှု
ရှိကြတာပဲ။ ပြုံးတယ်ဆိုတာ ပျော်လို့မှမဟုတ်တာ။ တော
တာ စိတ်အပမ်းဖြေတာပဲ။ ဒါကိုသာ မောင်ရင်သိရင် ခံစား
ရတာ သက်သာလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော် ဝယ်ထားတဲ့ရှယ်ယာတွေ တော်
တော်များတယ်။ ဒါကို ကျွန်တော့်မိန်းမက မသိဘူး”

“စာရွက်စာတမ်းတွေကို ဘယ်မှာထားသလဲ”

“ရုံးမှာပါ”

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်မယ် စိတ်ကူးသလဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ကျွန်တော် စကားပြောသံ
ကို သူတို့ မကြားနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော် ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ”

“အကောင်းဆုံးစဉ်းစားပါ။ နောက်လေးရက်ဆိုရင်
မိုးက အမိန့်စာပြန်တော့မယ်။ ဒါဆို မင်း အဲဒီကိုသွားခွင့်
မရှိတော့ဘူး။ အဲ . . . နောက်ထပ်ခြောက်ရက်ဆိုရင် မင်းရဲ့
အိမ်တောင် မင်ပြန်ခွင့်မရှိတော့ဘူး။ သူတို့က မင်းကို နှင်
ထုတ်ကြတော့မယ်”

“ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ကျွန်တော့်ခေါင်းတစ်
ခုလုံးမှာလည်း ရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေပြီ”

“မင်း တရားမှတ်ဖူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒါဆို လွယ်ပါတယ်။ အဲဒီလို ရှုပ်ထွေးနေတဲ့
စိတ်တွေကို နဖူးမှာစုလိုက်။ မျက်လုံးကိုပိတ်ပြီး လေကို ရှု
ကြည့်လိုက်။ မင်း ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ အခြေပေါ်လာလိမ့်
မယ်”

“ကျေးဇူးပဲဗျာ”

ဟုဆိုပြီး စတင်ငြိမ်သက်ကာ စိတ်ကို ပြန်စုလိုက်
ပါသည်။

သူ့အာရုံထဲတွင် သုခကျော်ရဲမျှက်နှာချည်းသာ
မြင်ယောင်နေမိပါ၏။

ပြီးတော့ ဦးတီး၊ ဖိုလီ၊ ပြီးတော့ ငိုနေတဲ့ပုံရိပ်။ သူ
ဘာလုပ်ရမလဲ . . . ဘာလုပ်ရမလဲ . . . ဘာလုပ်လိုက်
ခြင်းဟာ မိသားစုအတွက် သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်
လာမလဲ။

ရောင်ခြည်လာချိန်မှာတော့ တစ်နေ့တာကိုစတင်
ဇွင့်လှစ်လိုက်ပြီမို့ လူအများမှာ လမ်းတစ်လျှောက် ပြန်
လည် စည်ကားလာရပြန်ပါသည်။

သူက ထိုအခါမှ ဆရာကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ရုံးသို့
လာခဲ့ပါတော့သည်။

ရုံးရောက်တော့ သန့်ရှင်းရေးမိသီက ထုံးစံအတိုင်း
သန့်ရှင်းရေးကို စနစ်တကျလုပ်နေခဲ့ပါ၏။

သူက မိသီကို ဓါတိုင်းလို နှုတ်ဆက်လိုက်ပေမယ့်
မိသီက ဓါတိုင်းလိုတော့ သူ့ကို ဦးညွတ်ပြီး ပြုံးပြုံးမောပါ။

သူက ဒါကို ဝမ်းနည်းစရာကိစ္စရပ်ကြီးအဖြစ် တွေးမနေတော့ဘဲ သူ့ရဲ့အလုပ်စားပွဲရှိရာသို့သာ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာပြီး အလုပ်စားပွဲ၌ပင် ထိုင်လိုက်ချိန်ထိ သူ ဘာလုပ်၍လုပ်ရမှန်း မသိသေးပါချေ။

ခါတိုင်းလို ကွန်ပျူတာကိုကိုင်လိုက်ပေမယ့်လည်း ကွန်ပျူတာခလုတ်များကို ဖမ်း၍မမိပါ။

သူ ဝမ်းနည်းစံစားရပေမယ့်လည်း စိတ်ကို ခိုင်ခိုင်ထား၍ ချယ်ရီအလာကို စောင့်မျှော်နေမိပါသည်။

သူ ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရပါဘဲ ဝီရိယရှိတဲ့ ချယ်ရီက စာအုပ်တွေကို ဝိုက်ကာ ခါတိုင်းလိုပေါ်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

ချယ်ရီက ရိုးသားသူဖြစ်ပြီး လေးထောင့်မျက်မှန် ဝိုင်းကြီးပင် ပါဝါထူထူပင် မရွတ်တမ်းတပ်ဆင်တတ်သူလည်း ဖြစ်၏။

ချယ်ရီက လက်မှပိုက်ထားတဲ့ ဖိုင်းကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး တွန့်လိမ်ခေါက်ကွေးကာ ဖရိုဖရဲကျနေသော

သူမရဲ့ဆံပင်များကို အပြောင်သိမ်းကာ စုစည်းလိုက်ပြီး အံ့ဆွဲထဲမှ မှန်အဝိုင်းလေးကို ထုတ်ကာ နှုတ်ခမ်းနီထပ်ဆိုးပြီး မှန်ကြည့်ရင်းပင် မှန်ရှေ့တွင် လျှာထုတ်လိုက်၊ မျက်လုံး နှိတ်လိုက်၊ ပြုံးပြလိုက်၊ တည်လိုက်နှင့် စိတ်လွတ်လက် လွတ်နေ၍ သူ ရယ်မိပါသေး၏။

ကုန်ကြွေးရုံရှိနေသော မိန်းကလေးကလည်း လူမြင်ကွယ်ရာမှ ဒီလိုကလေးဆန်တဲ့ ချစ်စရာအနေအထား နှိုးနှိုးတက်လာဟု သူ သဘောပေါက်သွားမိပါသည်။

“မိသိရေ”

“ရှင် . . . မမ”

“တို့အင်္ကျီဘော်လီချိတ်တစ်ခု ပြုတ်နေလို့ လာထွယ်ပေးပါဦး”

ဟုဆိုကာ မိသိဘက်ကျောလေးကုန်းပြနေသဖြင့် သူမမှာ စိတ်ညစ်နေသည့်ကြားမှ ရယ်ရပါသေးသည်။ မိသိတကုန်းနေသော သူမကျောပြင်ကိုကိုင်လိုက်ချိန်မှာတော့ သူက မျက်နှာလွဲ၍သာ နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သူမတို့နှစ်ယောက် ကိစ္စပြီးလောက်ပြီဆိုမှ သူက ပြန်လည်လိုက်ချိန်မှာတော့ ချယ်ရီက ကွန်ယူတာရှေ့မှာ တော်တော် အလုပ်များနေခဲ့ပါပြီ။

သူ့ရဲ့အံ့ဆွဲကိုဖွင့်ပြီး စာရွက်စာတမ်းတွေကို ချယ်ရီ ကိုပြကာ အကူအညီတောင်းချင်ပါသော်လည်း ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပါ။

ချယ်ရီနား မယောင်မလည်နှင့် သွားရပ်နေပေ မယ့် ချယ်ရီက သူ့ကိုနည်းနည်းမျှ ဂရုမပြုမိပါချေ။

ထို့ကြောင့်ပင် သူက အတွေးအိုက်စွာ ချယ်ရီနား ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် တံခါးမက ဝုန်းခနဲပွင့်သွားသဖြင့် သူက ကြည့်လိုက်ရာ သူတို့၏လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ မဟုတ်ဘဲ သူ့ရဲ့သူငယ်ချင်း သုခဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပါ သည်။

“သုခ”

သူက နှုတ်ဆက်ပေမယ့် သူ့အသံကို မည်သူက

ကြားနိုင်ဦးမှာတဲ့လဲ။

“ဪ . . . ကိုသုခကျော် ဘာကိစ္စလဲ မသိဘူး”

“မိုးဝေဒါရဲ့ပစ္စည်းတွေ လာသိမ်းထားပါ”

“စိတ်မကောင်းစရာရှင်။ ကျွန်မတောင် သူ့ကို စနောက်ခဲ့သေးတာ”

“ကိုယ် သိမ်းသွားတော့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူခက သူ့ရဲ့စားပွဲသို့လာပြီး သူ့ကွန်ယူတာရော၊ ဖိုင်တွေကိုပါ ပုံးကြီးထဲထည့်ကာ မသွားဖို့ ကြံစိုက် ဘယ်လို မှ ဖွင့်မရတဲ့အံ့ဆွဲလေးကို သတိပြုမိသွားပြီး အားနှင့်ဆွဲဖွင့် နေပါသည်။

“ဟင်”

သူ မျက်လုံးပြူးသွားရပါသည်။

ဒါ သူ့ရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေနဲ့ ရယ်ယာတွေကို အလှူ။

ဝှက်ဆုံးထားတဲ့နေရာပဲ။

“ချယ်ရီ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကိုသုခကျော်”

“ဒီအံ့ဆွဲက လျှို့ဝှက်နံပါတ်တပ်ထားတယ်။ အဲဒါ
ချယ်ရီများ သိမလား”

“မသိဘူးရှင်”

“ချယ်ရီစားပွဲမှာရော ဒီလိုအံ့ဆွဲမျိုးရှိလား”

“ရှိမယ်။ မီးခံသေတ္တာသဘောမျိုး ဖွဲ့ထားတာလေ။
အရေးကြီးတဲ့စာရွက်စာတန်းနဲ့ ပစ္စည်းသိမ်းဖို့ပေါ့”

“ချယ်ရီနံပါတ်နဲ့ဆိုရင်ရော”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ကိုသုခကျော်။ လျှို့ဝှက်နံပါတ်ဆိုမှ
တော့ သူများသိတာကို သုံးပါ့မလား”

“ချယ်ရီနဲ့မီးဒေဝါက ခင်နေတော့ ချယ်ရီများ သိ
မလားလို့ပါ”

“သူ့အမျိုးသမီးကိုမေးရင်ရော။ ညနေတော့ ကိုမိုး
ဒေဝါရဲ့အိမ်ကို သွားမလို့”

“ရတယ် . . . ရတယ် . . . မမေးပါနဲ့။ ပုံရိပ်က
ဒါကို ဘာမှသိတာမဟုတ်ဘူး”

“ဪ”

“ကိုယ် မင်းကိုညစာကျွေးချင်တယ်။ ဖြစ်မလား
ချယ်ရီ”

“ရှင်”

“ဒီညနေ လေးနာရီမှာ ကိုယ်တို့ (. . .)မှာ ဆုံ
ကြမယ်လေ။ ကိုယ် စောင့်နေမယ်နော်”

ဟုဆိုကာ ပစ္စည်းတွေထည့်ထားသော ပုံးကြီးကို
မ.ကာ ထွက်သွားသော သုခကျော်ကိုသာ ချယ်ရီမှာ မမှိတ်
မသန်စိုက်ကြည့်နေဖြစ်သွားပါသည်။

ဘာလဲ . . . ။ သုခကျော်က သူမအပေါ် ဘာ
အဓိပ္ပာယ်လဲ။

ညစာစားဖိတ်တယ်ဆိုတော့ ဘာသဘောတဲ့လဲ။
ပြီးတော့ စွဲညှို့ရီဝေတဲ့ သူ့အကြည့်စူးစူးက သူမ
မျက်နှာဆီသို့ မလွတ်တမ်းကြည့်သွားသေးသည်။

သူမ ရင်ခန့်ရပါသည်။
သုခကျော်လို လူတော်လူချောက သူမကို အရေး

တယူမြူသွားသည့်အတွက် သူမ ရင်ခုန်ရတာတော့
မဆန်းကြယ်ဘူးဟု ထင်ပါသည်။

သူမရင်ထဲ စိတ်ကူးဆန်းဆန်းဝင်လာခဲ့ရပါသည်။

သုခကျော်က သူမကို ကြိုက်နေသလားပေါ့။

ဒီနေ့မှ ရုတ်တရက် သူမအပေါ်တူးဆန်းသွားတဲ့
သုခကျော်ရဲ့ပုံက အံ့သြစရာပါပဲ။

သုခကျော်နဲ့မိုးဒေဝါဟာ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ သူငယ်
ချင်းတွေပဲဖြစ်တယ်ဆိုတာ သူမ အပါအဝင် တစ်ရုံးလုံးက
သိနေကြပါသည်။

လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီး ရှိသေးတဲ့ သူငယ်
ချင်းရဲ့ ဈာပနပွဲမှာ နှစ်မျောမနေဘဲ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်
ပစ္စည်းတွေ လာသိမ်းပြီး သူမကိုပင် ညတဖိတ်ကျွေးလိုက်
သေးတာမို့ ဘာလဲ . . . ဘာကြောင့်လဲ . . . ဘာအထာ
လဲဆိုတာ တွေးမရနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ရပေမယ့် ရင်ထဲ
မှာတော့ ကြည်နူးမိသားပင်။

သူပစ္စည်းတွေကို သိမ်းကာ ထွက်သွားသော သုခ
နောက် သူ ထပ်ကြပ်မကွာလိုက်လာခဲ့ပါသည်။ သူ့သဘော
ကတော့ အခုတာဝန်ယူထားတဲ့ ပရောဂျက်အတွက် သုခ
နားမလည်တာတွေကို ရှင်းပြချင်လို့ပါ။

သူရင်ထဲ ကြည်နူးသလိုလိုတော့ ဖြစ်မိပါသည်။
သူ့ရဲ့ချစ်သူငယ်ချင်းကြီးက သူ့အပေါ် ကောင်းရှာသားပဲ ဆို
တာ သိရ၍ပါ။

သို့သော် ထိုကြည်နူးမှုက တာရှည်မခံခဲ့ပါချေ။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အိမ်ရောက်ရောက်ချင်းမှာ

ပဲ သုခက ပရောဂျက်နဲ့ပတ်သက်သည့် စာရွက်စာတမ်းများကို လုံးဝမကြည့်ဘဲ သူ့ကွန်ပျူတာမှာသာ အံ့ဝတ်ရဲလျှို့ဝှက်နံပါတ်ကို သံမဲရှာနေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သူနားမလည်နိုင်ဖြစ်ရပါသည်။ ဘာကြောင့် သုခက အဲဒီလိုလုပ်ရတာလဲပေါ့။

သုခ ဘာတွေကို ဘာစိတ်ကူးနဲ့လုပ်နေသလဲဆိုတာ သိချင်၍ သုခနားမှာပင် ထိုင်ကာ သုခလုပ်သမျှကို စိမ်ပြေနပြေထိုင်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“နွီးတဲ့မှ . . . ဒီကောင် ဘာဖြစ်လို့လျှို့ဝှက်နံပါတ်ကို ထည့်မသွားတာလဲ”

ဟု နှစ်နာရီမျှအချိန်ဖြန်းပြီးချိန်မှာတော့ သုခက မချီတင်ကဲဆိုလာခဲ့ပါသည်။

“သူသားနဲ့သမီးပြောတဲ့စကားဆန်းတွေကိုတော့ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းတင်ထားတယ်။ ဒီလျှို့ဝှက်နံပါတ်က ဘာကြောင့် မထည့်ထားရတာလဲ”

ဟု ပါးစပ်မှ ပွစိပွစိပြောကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်

ပင် ဆိုအာရုံပေါ်မှီချလိုက်ပြီး ငြိမ်သက်နေခဲ့ပြန်ပါသည်။

“မဖြစ်ဘူး . . . ငါ ဒီအတောအတွင်း ရအောင် စုံစမ်းရမယ် . . . ဟား . . . ဟား . . . ဖိုးဒေငါ ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့ကိုလက်ဆောင်အကြီးကြီး ပေးသွားတာပဲ။ မင်းသားမှန်ရင်တော့ ဘယ်လောက်ပဲခက်ခက် မင်းသမီးနဲ့ ဇာတ်သိမ်းရတာပဲ။ ငါသိပ်ချစ်ခဲ့ရတဲ့ ပုံရိပ်ကို ငါ မကြာခင်ပိုင်ဆိုင်ရတော့မယ် . . . ဟား . . . ဟား . . . လောကကြီးဟာ နေပျော်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ”

ဟု ပြောနေသော သုခရဲ့စကားလုံးတွေက သူ့နားထဲ သံရည်ပူကြီးလောင်းထည့်လိုက်သလို ပူလောင်သွားရကာ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်ပင် သုခရဲ့အင်္ကျီလည်ပင်းစကို ဆွဲဆုပ်ကိုင်ကာ သုခကို အချက်ပေါင်းများစွာသော လက်သီးတို့နှင့် ဆွဲထိုးနေမိပေမယ့် အချည်းနှီးဖို့ ရင်ထဲမှာ သိပ်သည်းနေအောင် ခံစားရပါသည်။

သုခဟာ အဲဒီလို အေးစက်စက်ပြုံးလာလျှင် တကယ်လုပ်တော့မယ်ဆိုတာကို သူက ငယ်ပေါင်းဖို့

ထိုအကျင့်ကို ကောင်းကောင်းအလွတ်ရနေခဲ့ပါ၏။

သူ ဘာလုပ်ရမလဲ။

သူ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ ဝေခွဲမရနိုင်လောက်

အောင်ကို ရှင်တစ်ခုလုံး ထူပူနေခဲ့ပါသည်။

သူ . . . သူ့နေအိမ်သို့ ပြန်သည်တွင် အိမ်တံခါး
ချပ်မှာ ခါတိုင်းလို ပိတ်မထားပါဘဲ ပွင့်နေ၍ သူ့စိတ်ထဲ တစ်
မျိုးကြီးဖြစ်သွားခဲ့ရပါသည်။

ဝမ်းနည်းစွာပင် အိမ်ထဲသို့တစ်လှမ်းချင်း လှမ်း
ဝင်လာတော့ ပြုံးနေသော သူ့ဓာတ်ပုံကြီးက ဧည့်ခန်းတွင်
ထီးထီးကြီးနေရာယူထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ထိုဓာတ်ပုံကြီးရှေ့တွင် ပုံရိပ်က မှိုင်ပြစွာထိုင်နေ
ပြီး ပုံရိပ်ရဲ့အဖေ၊ အမေလေးသန်းကတော့ လာသမျှဧည့်ပုဂ္ဂို
လ်များကို မလွတ်တမ်း ဧည့်ခံနေခဲ့ပါသည်။

သူ သိပ်ချစ်သောကလေးနှစ်ယောက်မှာလည်း
ခါတိုင်းလို ပျော်ရွှင်စွာ ဆော့မနေကြဘဲ ပုံရိပ်ရဲ့အနားမှာ
သာ မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေခဲ့ပါသည်။ ထိုမြင်ကွင်းက သူ့ရင်
ကို ကြီးစွာနာကျင်စေရပါသည်။

တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်ထိပင် နာကျင်ခံစား
နေရပါသည်။

သူ ပုံရိပ်နားတွင်ထိုင်ကာ ပုံရိပ်ရဲ့လက်ကလေး
ကို ဖျစ်ညစ်ဆုပ်ကိုင်ချင်ပေမယ့်လည်း အင်အားတွေ့ရညှဉ်း
နေသော သူ့လက်အစုံကြောင့် မချီတင်ကံပင် ဒေါသဖြစ်ရ
ပါ၏။

သတိအမြဲရှိတဲ့သူက ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုအဖြစ်
ဆိုးမျိုးနဲ့ကြုံပြီး စောစောပဲ ဖလားကကြီးကို စွန့်ခွာရသလဲဆို
တာကို ရင်ထဲမှာ မခံမရပ်နိုင်ပင် ခံစားရပါသည်။

သူ တစ်ခုခုကို ဖွင့်ပြောချင်မိပါသည်။

သူ့ရဲ့ စားပွဲက လျှို့ဝှက်နံပါတ်နှင့် သူဝယ်ထားတဲ့
ရှယ်ယာတွေအကြောင်းပေါ့။

သို့သော် သူ ဘာပြောပြောမကြားနိုင်တဲ့ဖြစ်ရပ်မို့
သူ့မှာ နာကျင်ခံစားနေရရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိနိုင်တော့ပါ
ချေ။

သူ နောင်တကြီးစွာရနေမိပါသည်။

ဒီလိုမှန်းသာသိခဲ့ရင် အစောတည်းက ပုံရိပ်ကို
အကုန်ဖွင့်ပြောခဲ့မှာပေါ့။

ပုံရိပ်ကို သိပ်အံ့ဩပျော်ရွှင်သွားစေချင်တဲ့ သူ့ရဲ့
ဝေတနာက အခုတော့ အလွဲကြီးလွဲပြီး အမှားကြီးမှားခဲ့ရပါ
ပြီလေ။

အခုချိန်မှ သူ ဘာတတ်နိုင်ဦးမှာတဲ့လဲ။

သူ့ကြောင့် ပူဆွေးသောကတွေနှင့် မျက်ရည်ဖြို
ဖြိုကျနေခဲ့ကြတဲ့ သူ့ချစ်သောမိသားစုရဲ့ ပူပန်မှုတွေကို
စိတ်မကောင်းကြီးစွာ ကြည့်နေရုံမှတစ်ပါး သူ ဘာတတ်နိုင်
ဦးမှာတဲ့လဲ။

“ပုံရိပ် . . .”

“ရှင်! ဒေါ်လေးသန်း”

“ဟိုးမှာ မောင်မိုးဒေဝါရဲရဲက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ ရောက်နေတယ်။ ဧည့်ခံပါဦးလား”

ဟုဆိုတော့မှ ပုံရိပ်က မျက်ရည်ကို ဘယ်သူတံညာသုတ်နှင့် ထွက်သွားခဲ့သည်ကို သူ့မှာ ကြေကွဲစွာပင် ဝေးကြည့်နေဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“ဦးတီ . . . ဇိုလီ . . . ပါပါးရဲ့အချစ်ဆုံးလေးတွေ၊ အခု မင်းတို့ ပါပါးကိုမသိကြဘူး။ ပါပါးရင်ထဲမှာ သိပ်ကို နာကျင်ခံစားနေရတယ်။ ပါပါးရဲ့သားနဲ့သမီးကို ခါတိုင်းလိုပဲ ပါပါးပွေ့ချီချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပါပါး အဲလိုမလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ ပါပါး တောင်းပန်ပါတယ် . . . ပါပါးရဲ့သားနဲ့သမီးကို အသက်ကြီးတဲ့ထိ ပါပါး တာဝန်မယူနိုင်တော့ဘူး။ ပါပါး ဘာလုပ်ရမလဲဟင် . . . ဘာလုပ်ရမလဲ”

သူက ကလေးတွေကို တိုင်တည်ပြီးပြောနေပေမယ့်လည်း ကလေးတွေက သူ့စကားကို မကြားနိုင်ကြသူတွေမို့ အရေးပင်မပြုဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သူတို့မာမားကိုသာ မျှော်ကြည့်နေကြပါသည်။

သူ့မှာ ရင်နာရရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့ပြီမို့ သူ သိပ်သဘောကျနှစ်သက်ခဲ့သော ဇိုလီနှင့် ဦးတီ အိပ်ရာအခန်းထဲသို့ဝင်လာခဲ့ပြီး ဦးတီရဲ့နှုတ်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲချပစ်လိုက်သည်တွင် “ခလွမ်း . . . ဂလွမ်း” နှင့် ဆူညံသံကြီးက ဟိန်း၍ထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

သူက အမှတ်တမဲ့ လှဲချမိပြီးကာမှ ထ၍ကြည့်လိုက်ရာ ခုတင်ပေါ်မှိုပြီးထောင်ထားပုံရတဲ့ ဦးတီရဲ့စက်ရှပ်ကြီး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပါ၏။

အခန်းထဲမှ ဆူညံသံကြောင့် ဦးတီရော၊ ဇိုလီရော၊ ပုံရိပ်ပါ ပြေး၍ တံခါးဖွင့်၍ကြည့်လိုက်ရာ အခန်းတစ်ခုလုံးမှာ စက်ရှပ်လေး လဲကျနေသည်မှလွဲ၍ ပကတိငြိမ်သက်နေခဲ့ပါသည်။

ထိုဖြစ်ရပ်ကြောင့် ပုံရိပ်ရင်ထဲ အေးခနဲဖြစ်သွားရသလို ကလေးနှစ်ယောက်လုံးမှာလည်း သူမကို တိုး၍ဖက်တွယ်လာကြပါ၏။

မကြောက်ပါနဲ့ ကလေးတို့ရယ်။ မင်းတို့ပါပါးက

မင်းတို့ကိုသိပ်ချစ်တာပဲ။ သူ လန့်အောင် မလုပ်ပါဘူး ဟု ရင်ထဲမှ တိတ်တဆိတ်ပြောမိနေပြန်တော့ ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တို့က ဘယ်ကဘယ်လိုစီးကျနေမှန်း မသိနိုင် တော့ပါ။

“ဒေါ်လေးသန်း”

“အေး . . . လာပြီ”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ သူမအပါးသို့ ရောက်ရှိ လာ၍ သူမကိုဖက်ထားသော ကလေးတွေရဲ့လက်ကို သူမက ဖြေလွှတ်ကာ . . .

“ကလေးတွေကိုခေါ်သွားပါဦး၊ ပုံရိပ် ခဏနားချင် လို့”

“ဪ . . . အင်း . . . လာ . . . ဖိုလီ၊ ဦးတိ ဘွားလေးနဲ့ ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခံကြရအောင်”

ဟုချော့ကာခေါ်သွားတော့မှ သူမက ထိုအခန်းထဲ ဝင်ကာ ဖိုလီရဲ့ရှုတင်ပေါ်ထိုင်လိုက်ပြီးမှ . . .

“မိုးဒေါ်ရယ် . . . တကယ်ပဲ နင် ဒီမှာရှိနေတာ

လား . . . ဟင်! တကယ်ပဲ နင် အဲဒီအခန်းထဲမှာရှိနေတာ လား၊ ရှိနေရင် ငါ သိအောင်တစ်ခုခုလုပ်ပြပါလား . . . ဟင်၊ လုပ်ပြမယ် မဟုတ်လား”

သူမမှာ မျက်ရည်တွေအရွှဲသားနှင့် အရွှဲတစ် ယောက်လို ပြောနေမိပေမယ့် သူမရဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထိုင်ကာ သူမကို ငုံ့လင့်တကြီးကြည့်နေသူကိုတော့ သူမ မတွေ့နိုင်ရှာပါ။

“မိုးဒေါ်ရယ် . . . ငါ့ရင်ထဲဝင်ကြည့်စမ်းပါ။ ရင် တစ်ခုလုံးပူလိုက်အေးလိုက်နဲ့၊ ငါ တကယ်ပဲနေလို့ မရ တော့ဘူး၊ ကလေးတွေနဲ့ ဧည့်သည်တွေရွှေ့မှာမို့ ဟန် စောင်ပြီးနေရပေမယ့် ငါ အကျယ်ကြီး အော်ငိုပစ်ချင် တယ် သိလား၊ နှင် ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို အဲဒီလိုကြီးချွန်ထားခဲ့ တာလဲဟံ့၊ နှင် ကတိမတည်ဘူး၊ နှင်ပြောတော့ ငါ့ထက် အရင် ဘယ်တော့မှထွက်မသွားဘူးဆို၊ အခု ဘယ်လိုဖြစ် တာလဲ၊ ငါ သိပ်ဝမ်းနည်းတယ် သိလား၊ ဒီလိုဖြစ်မယ်မှန်း သာ သိရင် နှင် သိပ်ကြားချင်တဲ့မောင်လို့ခေါ်သံကို ငါ

အကြိမ်တစ်သောင်းမက ခေါ်ခဲ့ပါတယ်။ နှင် သိပ်ရက်စက်
တယ်။ ငါ့ကို နှုတ်မဆက်ဘဲ ရာသက်ပန်ထွက်ခွာသွား
တယ်။ ငါ နင့်ကို ဘယ်တော့မှမတွေ့နိုင်တော့ဘူး။ ငါ
ကြောက်တယ် မိုးဒေဝါရယ်။ နှစ်တွေကြာလာရင် နင့်
မျက်နှာကို မမှတ်မိတော့မှာ ငါ သိပ်ကြောက်တယ်။ ဒီလို
မှန်းသာသိခဲ့ရင် အဲဒီညတစ်ညလုံး ငါ မအိပ်ဘဲ နင့်မျက်နှာ
ကို အဝကြည့်ခဲ့မှာပေါ့။ ခုတော့ နင့်ကို မောင်လို့လည်း
မခေါ်ရသေးဘူး။ နင့်မျက်နှာကိုလည်း ဝအောင်မကြည့်ရ
သေးဘဲနဲ့နင်က ထွက်ခွာသွားပြီ။ ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ
မိုးဒေဝါရယ်။ နောင် ရောက်လာမယ့် ငါ့ရဲ့မွေးနေ့မှာလည်း
ဘယ်သူက မွေးနေ့ကိတ်ပေးတော့မှာလဲ။ နင်က ငါ့အဖေ
သိပ်ကောင်းတဲ့လူပါ။ လောကကြီးက ဘာလိုလူကောင်း
တွေကို ကြာကြာရှင်သန်ခွင့်မပေးရတာလဲ . . . ဟမ်၊
မတာရားဘူး . . .”

ဟုပြောရင်းပင် ကျောရိုးလေးသိမ့်သိမ့်တုန်သွား
သည်ထိ ငိုရိုက်ပြန်ပါသည်။

“နှင် သိလား မိုးဒေဝါရယ် . . . ငါ နင့်ကို သိပ်
ချစ်တယ်။ နင့်ကို သိပ်ချစ်တဲ့အကြောင်းတောင် နှင် သိ
အောင် မပြောရသေးဘူး။ နှင်နဲ့လက်ထပ်ရလို့လည်း ငါ
ဘယ်လောက်ပျော်ရွှင်ခဲ့ရတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းလည်း
မပြောရသေးဘူး။ ဒါတွေကို နှင် သိအောင် ငါပြောချင်
တယ်။ နှင်နဲ့ငါနဲ့ မတွေ့တုန်းက နှင်က ဘာအရောင်ကို
ဘယ်လိုပုံဝတ်ထားတယ်။ နှင်ပေးတဲ့ရည်းစားစာကို ရတုန်း
က ငါ ဘယ်လောက်ထိ ရင်ခုန်ခဲ့ရတယ် . . . အဲဒါတွေ
လည်း ငါပြောပြချင်သေးတာပါ မိုးဒေဝါရယ်။ ခုတော့ ငါ
ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ . . . ဦးတီရယ် ဖိုလီရယ် နှစ်ယောက်
နဲ့ ငါ ဒီလောက်ရှည်သေးတဲ့ခရီးကို ဘယ်လိုဖြတ်သန်းရ
မလဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . ဘာဖြစ်လို့ နင့်ကိုမှ ခေါ်သွားရ
တာလဲ”

ပါးစပ်မှ တဖွဖွပြောရင်း တသိမ့်သိမ့်ငိုကြွေးနေရာ
သော ပုံရိပ်ကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာလည်း ကြေကွဲစွာ ခံစား
နေရတာပါပဲ။ ပုံရိပ်ရဲ့ပရုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အားပေး

ချင်ပေမယ့် ဆုတ်ကိုင်လို့မရတဲ့ သူ့အဖြစ်က ဆိုးဝါးလှသည်
မို့ သူ့ကိုယ်၌ကလည်း ကြေကြေကွဲကွဲ ထိထိရှရှကြီး ခံစား
နေရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့ပါပြီလေ။

သူ့ စိတ်ရှုပ်ထွေးရလွန်း၍ ခြေဦးတည့်ရာထွက်
လာမိရာမှ နောက်ဆုံးတွင် သူ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော ကယ်
တင်ရှင်ဖြစ်လာမည့် သူငယ်ချင်း သုခကျော်ကို သတိရမိ၍
သုခကျော်ရှိရာ ကွန်ဒိုခန်းသို့ ပြန်၍လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

သူက ပိတ်ထားသောတံခါးချုပ်ကြီးကို ခုန်ဝင်နိုင်
စွမ်းရှိနေပြီမို့ သူက ထိုတံခါးချုပ်ကို ခေါက်နိုင်တဲ့အစွမ်းမရှိ
တဲ့ သူ့ကိုယ်သူလည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲမနေတော့ဘဲ ခုန်
ဝင်ပစ်ခဲ့သည်တွင် မထင်မှတ်ထားခဲ့သော မြင်ကွင်းက သူ
တို့ ကြုံဆိုနေခဲ့ပါ၏။

တယ်။ အကယ်၍ ရှင်က အဲလိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မဖြေခို
ဘူးဆိုရင်လည်း ရှင်အဖြေကို ကျွန်မက ယုံမှာမဟုတ်ဘူး။
ရှင်ကိုလည်း အထင်ကြီးမိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ခုရော”

ဟု သုခက စွဲညှိစွာဆိုလိုက်လျှင် ချယ်ရီက ရှုတ်
ဝံ့ဝံ့လေးပြုံးကာ . . .

“လူပျိုယောက်ျားလေးတစ်ရာရှိတယ်ဆိုရင် လူပျို
အစစ်က ကိုးရာခိုင်နှုန်းတောင် ရှိချင်မှရှိလိမ့်မယ်။ အဲဒါက
ခေတ်ကာလအခြေအနေပါ။ ယောက်ျားလေးတွေကလည်း
သွက်တဲ့သဘောဆောင်နေတယ်လေ”

“မိန်းကလေးတွေရော”

“ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း”

“မင်းက ဘယ်အထဲမှာ ပါသလဲ”

“ကျွန်တို့ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းမှာပါတယ်”

“ရည်းစားမရှိဘူးလား”

“တစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူက ကျွန်မကို ငြင်သစ်

အနင်းပဲသုံးဖူးတယ်”

“ဟား . . . ဟား . . . မင်းက တော်တော်ချစ်
စရာကောင်းတာပဲ။ ကိုယ် မင်းကိုချစ်ချင်သွားပြီ”

“ဘယ်နှယောက်မြောက်လဲ”

“မရေတွက်ထားမိတော့ မသိဘူး”

ဟုဆိုကာ ချယ်ရီရဲ့လက်ဖျားလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး
ချယ်ရီကို ရွမ်းရွမ်းစားစားကြီးကြည့်တော့ . . .

“ကိုသုခကျော် . . . ရှင်”

ချယ်ရီရဲ့အသံက ရှေ့ဆက်ထွက်မလာတော့ပါ။
သူကတော့ ထိုနှစ်ယောက်ကို လက်ကလေးစိုက်၍သာ
အသေအချာကြည့်နေဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ခဏအကြာမှာတော့
ချယ်ရီက . . .

“မဖြစ်ဘူး . . . ကိုသုခကျော် . . . ကျွန်မ ပြန်
တော့မယ်”

“ချယ်ရီ”

“ကျွန်မက မြန်မာမိန်းကလေးပါ။ လက်မသပ်ရ

အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားကြသော ထိုနှစ်ယောက်တို့ သူက အရှက်မရှိလိုက်ကြည့်မနေတော့ဘဲ သုခရဲ့အခန်း တစ်လျှောက်ကိုသာ ကြည့်ရှုနေဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သုခရဲ့စာကြည့်ခန်းထဲဝင်ဖြစ် သွားရာ မထင်မှတ်ထားသော မြင်ကွင်းကို ထပ်တွေ့ရပါ၏။ သူ အံ့သြသွားရပါသည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စာကြည့်စားပွဲရဲ့အရှေ့ တည့်တည့်တွင် ဟောင်းနွမ်းစပြုနေပြီဖြစ်သော ပုံရိပ်ရဲ့ ဓာတ်ပုံကို တွေ့ရှိရခြင်းပါ။

ဒါ ဘာသဘောလဲ။ သူ အံ့သြသွားရပါ၏။ ဒီပုံတို့ ဒီလိုအမြတ်တနိုးထားခြင်းအားဖြင့် သုခရဲ့ရှင်ထဲမှာ ပုံရိပ်ထဲ နေရာအကြီးကြီးရှိနေခဲ့ပါသေးတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ။

ထိုအတွေးကို တွေးလိုက်မိသည်နှင့် သူက သူ့ သူငယ်ချင်း သုခကျော်ကို လန့်သွားမိပါသည်။ ဒီလောက် နှစ်တွေကြာတဲ့ထိ ပုံရိပ်ရဲ့ ထိုဓာတ်ပုံကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး သိမ်းထားတုန်းပဲဆိုတော့ ပုံရိပ်နဲ့ပတ်သက်သည့် သုခရဲ့

ရှင်ထဲကို သူ မြင်မိသွားသလိုခံစားရပါသည်။

ဒါဆို သုခက ဘာဖြစ်လို့မျှယ်ရဲ့ကို အဲဒီလိုလုပ်ရ တာလဲ ဆိုတာမျိုးကို တွေးမိတော့ သူ ဒေါသဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်လာပါသည်။

မျှယ်ရဲ့က ရိုးသားသူဆိုတာ နှစ်တွေချီတဲ့ထိ အတုတူအလုပ်တွဲလုပ်လာတာမို့ သူ ကောင်းကောင်း သိပါ သည်။

သုခရဲ့အပြုအမူတွေကို သူ နားမလည်နိုင်တော့ တာ အမှန်ပါ။

သုခရဲ့မှတ်တမ်းစာအုပ်ဟုထင်ရသော နီညိုရောင် အရုံးနှင့်စာအုပ်ကို တွေ့ရတော့ သူ လှန်လှောဖတ်ချင်မိ ပေမယ့် ထိုစာအုပ်ကို သူ့လက်က ဘယ်လိုမှကိုင်တွယ်၍ ရောက်ခဲ့ပါ။ ပြင်းထန်နေသောစိတ်ကြောင့် သူ ကြိုးစားပြီး တိုင်ပေမယ့်လည်း ထိုစာအုပ်ကို ဘယ်လိုမှဖမ်းမမိခဲ့ပါချေ။

နောက်ဆုံးတော့ သူ စိတ်လျော့လိုက်ရာ စာ ကြည့်ခန်းတစ်ဝိုက်ကို ဝေ့ဝဲ၍ ကြည့်ရှုနေမိပြန်ရာ နံရံတွင်

ချိတ်ထားသော ကလေးကစားစရာ ဓားလေးကို တွေ့ရပြန်
ပါသည်။

သူ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။

ဒါ ဘွားဘွား ဝယ်ပေးခဲ့တဲ့ပစ္စည်းလေး မဟုတ်ပါ
လား။

အဲဒီတုန်းက ဘွားဘွားက သူ့ကို သေနတ်ဝယ်
ပေးခဲ့ပြီး သုခကိုတော့ ဓားလေးတစ်ချောင်း ဝယ်ပေးခဲ့ပါ
သည်။

သူ့ကိုဝယ်ပေးခဲ့တဲ့သေနတ်က ဘယ်တိုင်းပြည်
ရောက်လို့ရောက်နေမှန်း၊ ဘယ်ဘဝမှာ ရှိနေမှန်းပင်
မမှန်းဆနိုင်တော့ဘဲ သုခကတော့ ထိုဓားလေးကို ခုချိန်ထိ
အမှတ်တရသိမ်းထားသေး၍ သူ ပြုံးနေမိပါသည်။

တော်တော်အစွဲအလမ်းကြီးတဲ့ကောင်ပါလားဟူ
လည်း ကရုဏာနှင့် တွေးမိလိုက်ပါသေး၏။ သူက ထို
စာကြည့်ခန်းကို နှံ့အောင်ကြည့်ပြီးမှ အခန်းထဲက ထွက်
လာခဲ့စဉ် ချယ်ရီပြန်ရန် အိမ်တံခါးမကြီးကို ဖွင့်ပေးနေသော

သုခတို့အတွဲနှင့် ဆုံမိသွားခဲ့ပါသည်။

မချစ်ဖူးတဲ့အချစ်ရှူးမလေး ချယ်ရီမှာ သူမရဲ့ချစ်သူ
သုခကို မခွဲနိုင် မခွာရက်ပင် ဖက်တွယ်နေခဲ့ပါသေးသည်။

သုခက ချယ်ရီကို နှစ်သိမ့်အနမ်းလေးပေးကာ
ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီးမှ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် တံခါးရွက်ကြီးကို ဝိတ်
ကာ သော့ကို နံရံတွင် ပြန်ချိတ်လိုက်ပြီး စောစောက ဘာ
မှမဖြစ်ခဲ့သယောင် သွေးအေးအေးပင် သက်သောင့်သက်
သာ ဆက်တီပေါ် ကျော့မှီကာ ထိုင်လိုက်ပြီးမှ အေးစက်
စက် ပြုံးလိုက်ပါ၏။

သူ ထိတ်လန့်သွားမိပါသည်။ သုခရဲ့ ထိုအပြုံးကို
ပေါ့။

သုခဟာ ထိုသို့ပြုံးလာလျှင် ရက်စက်တော့မည်
ဆိုတာကို သူ အတတ်သိနေခဲ့၍ပါ။

သုခက ချက်ချင်းဆိုသလို ထရပ်လိုက်တော့ သူ
ငါ ထရပ်မိလျက်သား ဖြစ်သွားရပါသည်။

သုခက စာကြည့်ခန်းထဲဝင်သွားတော့ သူပါ

လိုက်ဝင်ခဲ့ပြန်ပါသည်။

သုခက စာကြည့်စားဖွဲ့မှာထိုင်ပြီး ပုံရိပ်ရဲ့ဓာတ်ပုံကို မျက်တောင်မခတ်တမ်းကြည့်ကာ . . .

“မိန်းမတွေရဲ့သဘောကို ငါ သိတယ် ပုံရိပ်။ ဘယ်လောက်ပဲကြံ့ခိုင်တဲ့ မိန်းမ ဖြစ်ပါစေ။ သူတို့ရဲ့လျှို့ဝှက်ဆုံး စိတ်က အားကိုးချင်ကြတယ်။ တစ်ချိန်က ငါ့ကို အရေးမစိုက်ခဲ့တဲ့မင်းက ခုတော့ ငါ့ကို အရှင်သခင်မှတ်ပြီး အားကိုးပြနေပြီလေ . . . ဟား . . . ဟား . . . ဒါ မကြာခင် မင်းရဲ့စိတ်ကို ပိုင်တော့မယ်ဆိုတဲ့ အနေအထားပဲပေါ့”

သူ အံ့သြသွားရပါသည်။

“အမြဲတမ်း မကွာပေါ့မှာနေခဲ့တဲ့ မိုးဒေဝါလည်း မကြာခင် မီးခိုးအဖြစ်နဲ့ ပျောက်ကွယ်ရတော့မယ်။ စိတ်မပူပါနဲ့ ပုံရိပ်ရယ်။ ငါ မင်းကို လက်ထပ်ပေးမှာပါ။ မင်းနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ ခံစားချက်က ငါ့ရင်ထဲမှာ ဆယ်နှစ်မို့ အမြဲတွယ်နေခဲ့ပြီ။ ငါ မင်းကိုချစ်တယ် ပုံရိပ်။ ငါ့ဘဝမှာ မင်းတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို မုန်း

တယ်။ ငါ့ရဲ့ခံစားချက်ကို ဥပေက္ခာပြုခဲ့တဲ့မင်းကို မုန်းတယ်။ မိုးဒေဝါက မင်းရဲ့ဘဝလို့ခံယူထားတယ် မဟုတ်လား။ ခုမှ ငါ့ကို ဘာလို့အားကိုးနေသေးလဲ . . . ဟား . . . ဟား . . . ငါ မင်းကို ကူညီမှာပါ။ ပြီးရင် မင်းကိုလက်ထပ်မယ်။ မင်းဟို ချစ်တာကိုး . . . အဟွန်း . . . မင်းတို့ပိုင်တဲ့ ရွှေချောင်းတွေကို ငါချပြီးမှ မင်းရဲ့ဘဝကို တစ်မျှင်ချင်း ခြွေယူမယ်။ ငါက နာကျင်ခံစားခဲ့ရသလို အဲဒီအရသာကို မင်းကို ပြန်ပြီး ဖြည်းစမ်းဆိုင်းမယ် ပုံရိပ်”

ဟုဆိုတော့ သူ့မှာ တအံ့တဩပင် မှင်တက်သွားခဲ့ရပါသည်။ မျက်လုံးရိုင်းများနှင့်အေးစက်စွာပြုံးနေခဲ့သော သုခကိုသာ မမြင်ဖူးသူတစ်ယောက်လို ကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်လုံးလုံး မိုးဒေဝါရဲ့နောက်မှာ ငါက မထင်မရှားနေလာခဲ့ရတာပါ။ ထင်ရှားတဲ့လူကိုမှ ကြိုက်တဲ့ မိန်းမတွေကိုလည်း ငါ မုန်းတယ်။ အခု ငါက စိတ်ကူးယဉ်ချင်စရာလူတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပြီလေ။ မှတ်ထားပါ ပုံရိပ်။ ငါက မိန်းမတွေရဲ့အသည်းကို တစ်မျှင်ချင်း

ဟား . . . ဟား”

“ဘာ”

သူ ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ ကြုံးအော်ပစ်ပေမယ့်လည်း သူ့အသံက ထွက်ပေါ်မလာခဲ့ပါချေ။

သိပ်ကိုရက်စက်တော့မည့် အပြုံးမျိုးနှင့် သူ့ကိုသာ မမှိတ်မသုန်စိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။ သုခကတော့ ထိုအေးလေးကို ကြည့်လိုက် ပုံရိပ်ရဲ့ဓာတ်ပုံကိုကြည့်လိုက်နှင့် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်၍နေခဲ့ပါသည်။

“ကံဆိုတာဘာလဲ သိလား။ ကံဆိုတာ အလုပ်ပဲ။ ကြံမ္မာဆိုတာကိုလည်း လူကပဲ လုပ်ယူဖန်တီးတာ သိလား။ မိုးဒေဝါ။ ခုတော့ မင်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး။ မင်းခန္ဓာကို အေးခဲတဲ့အခန်းထဲမှာ ရှုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ပိတ်လှောင်ခံထားရပြီလေ . . . အဟွန် . . . မင်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး။ မင်းရဲ့ကြံမ္မာကို ငါက ဖန်တီးလိုက်တာပါဆိုတာကိုလည်း ဘယ်သူကသိနိုင်ဦးမှာလဲ ဟင်”

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ သုခက သုခရဲ့စကားကို

စိတ်ဝင်စားသွားမိပါသည်။

“အဲဒီဝပ်ရှော့ဆရာက အချိန်ကိုက်လုပ်နိုင်တယ်။ တော်လွန်းလို့ဆိုပြီး ငါက ငါးသိန်းဆုချလိုက်သေးတယ် ဟား . . . ဟား . . . အပြုသတ်ရှိတဲ့မင်းက ခုတော့ သွားပြီပေါ့ကွ။ အဲဒီ ငွေငါးသိန်းကို ငါ နုမြော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ထောင်မြင်မှတော့ ဒီခုဂဏန်းလောက်စွန့်ရတာ အဆန်းပါဘူး။ ငါ့ရင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ ဆူးတွေကို တစ်ချောင်းချင်း ဖြည်းဖြည်းချင်းနုတ်ယူမယ်။ ကျေးဇူးပဲ မိုးဒေဝါ။ မင်းက ငါ့အတွက် နေ့မအား ညမနား ကြိုးစားသွားပေးတယ်လေ ဟား . . . ဟား”

“သုခ မင်းရူးသွားပြီလား . . . ဟင် . . . မင်း ရူးနေပြီ”

မူမမှန်သော သုခရဲ့စကားသံတွေ အပြုံးတွေကြောင့် သူ အော်ပစ်မိပါသော်လည်း သူ့အသံက ထွက်ပေါ်မလာခဲ့ပါ။

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် သုခကို တွန်းလှံပစ်ပေမယ့်

“မရှိဘူးတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ငယ်ငယ်တုန်းက ကလေးဘဝတုန်းက နာကြည်းမှုကြောင့် နှစ်ပေါင်းဆယ်ချီခြားမှ သတ်ပစ်တဲ့ နာကြည်းမှုမျိုးရော ရှိနိုင်သလား”

“အပြင်မှာတော့ မကြုံဖူးဘူး။ စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုတွေထဲမှာတော့ ရှိပါတယ်”

“အပြင်မှာ တကယ်ရှိလို့ စာရေးသူက စာအဖြစ်ရေးတာနေမှာပေါ့”

“မင်း ဘာဖြစ်လာတာလဲ မောင်ရင်”

“ကျွန်တော် တစ်ခုခုလုပ်ချင်တယ် ဆရာကြီး။ ကျွန်တော့်မှာ အချိန်သိပ်မကျန်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် တစ်ခုခုလုပ်မှဖြစ်မယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် တစ်ခုခုလုပ်ခဲ့ရင် တခြားဘဝကို သွားရဦးတော့တောင် ကျွန်တော် စိတ်ဖြောင့်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“မေ့ပင်အောက် မရောက်သေးလို့ပါ။ မေ့မင်အောက်ရောက်ရင် မေ့သွားမှာပါ”

“မေ့ပင်အောက်”

“မင်းနဲ့ငါကအတူတူပဲ။ အစွဲကြီးတာကိုး။ အစွဲကြီးတဲ့လူက မေ့ပင်နား မသွားချင်ကြဘူးလေ”

“ကျွန်တော် မမေ့ချင်သေးဘူး။ ကျွန်တော် မေ့သွားရင် ကျွန်တော် စောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်မိသားစုဘဝက သွားပါပြီ”

“အခုရော မင်းက ဘာတတ်နိုင်သေးလို့လဲ”

“ကျွန်တော် ကြိုးစားကြည့်ချင်တယ်”

“စိတ်အားထက်သန်နေရင်တော့ လုပ်ပေါ့ကွာ”

“မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ပြီးရင် အဲဒီမိန်းမအပေါ် တာဝန်ကျေမှု ယောက်ျားကောင်း။ မိသားစုအပေါ် တာဝန်ယူတတ်မှ လူကောင်းတစ်ယောက်လို့ အဘွားက ပြောခဲ့ဖူးတယ်”

“အင်း . . . ဟုတ်ပါတယ် . . . မှန်ပါတယ်”

“မိသားစုကိုမှ တာဝန်မယူနိုင်ရင် လူကောင်းတစ်ယောက်မပြောနဲ့ အိမ်ထောင်ဦးစီးကောင်းတစ်ယောက်

တောင့် မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တခြားဘဝသွားရမယ်ဆိုရင်တောင်
တာဝန်ကျေပြီးမှ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ သွားချင်တယ်”

“အဲတော့ . . . ဘာလုပ်မလဲ”

“ကျွန်တော် ဘာလိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ ဆရာ

ကြီး”

‘ဘယ်လိုလုပ်ချင်လို့ မေးတာလဲ’

ဟု ထပ်ပြောလိုက်ချိန်မှာတော့ သူက တစ်ခုခုကို
သတိပြုမိသွားပြီး . . .

“ကျွန်တော် သားရဲရတင်ပေါ် တက်ခဲ့တယ်။
အမှတ်တမဲ့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရတင်ကိုမှီပြီး ထောင်ထားတဲ့
စက်ရှပ်က ပြိုကျသွားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် အံ့သြတယ်
ဆရာကြီး။ ဘယ်အရာကိုမှ ကိုင်လို့မရနေတဲ့ အခြေအနေ
မျိုးမှာ ဒီလိုကိစ္စက ဖြစ်သွားလို့ပါ။ ကျွန်တော် သေသေ
ချာချာပြောနိုင်တယ်။ အဲဒီစက်ရှပ်က ကျွန်တော် ခုတင်ပေါ်
တက်လိုက်လို့ ဖြစ်သွားတာ ခံသိချာတယ်။ အဲဒီချိန်မှာ
ကျွန်တော့်အမျိုးသမီးက ဝင်လာပြီး ငါ့ တာရံ ရှိနေ

ကြောင်း သက်သေပြလို့ပြောတော့ ကျွန်တော် ဘာမှလုပ်
လို့မရဘူးဖြစ်သွားပြန်တယ်။ သရဲခြောက်တယ်ဆိုတာ ကျွန်
တော် ကြားဖူးပါတယ်။ အခု ကျွန်တော်က သရဲဖြစ်သွားပြီ
ပြောလို့ရတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်လုပ်လို့မရဘူး”

“မောင်ရင် ယူဆတာ မှားနေပြီ မောင်ရင်။ သရဲ
က ခြောက်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့က လူတွေလန့်အောင်
ဘယ်တော့မှမခြောက်လန့်ကြဘူး။ သူတို့ရှိနေတယ်ဆိုတာ
အသိပေးကြတာပါ။ တကယ်တော့ သူတို့ရဲ့ဘဝက သနား
စရာပါပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုပြောတာလဲ ဆရာကြီး”

“ငါ့လိုပေါ့။ ကျွတ်တန်းဝင်ချင်ပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ သူ
တို့ကိုခေါ်ပြီး အမျှဝေမယ့်လူက မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် သူတို့
ကို အမျှဝေပေးဖို့ သူတို့က တောင်းဆိုကြတာပါ။ ဒါကို လူ
တွေက အထင်တစ်မျိုးနဲ့ တွေးချင်ရာတွေးကြတယ်။ ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုယ်တောင် လမ်းမဲ့နေတဲ့တို့ဘဝက သူတို့ကို ဘာ
များလုပ်နိုင်ဦးမှာမို့လဲ။ ဒါကို မင်းကလည်း ကိုယ်တွေ့ပဲ

မဟုတ်လား။ ဘာမှမလုပ်နိုင်တဲ့ တို့ သူတို့ဘယ်လိုတွေး
တွေး ဘာများတတ်နိုင်ဦးမှာလဲ။ အစွဲအလမ်းပေါ့။ အစွဲ
အလမ်းကြောင့် တို့တစ်တွေ ခုလိုဒုက္ခခံကြရတာပဲ။ အစွဲ
အလမ်းဆိုတာ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းပါတယ်”

“ကျွန်တော် ကြားဖူးတယ် ဆရာကြီး။ သရဲ
ခြောက်လို့ ခုံတွေလုပ်လာတယ်။ အသံတွေကြားရတယ်
ဆိုတာလေ။ ကျွန်တော် ကြည့်နေတယ်။ စောစောက
ဆရာကြီး ကျွန်တော့်ဆီလာခဲ့တော့ သစ်ရွက်တစ်ရွက်ကို
ပုတ်ပြီး လာခဲ့တယ်။ အဲဒီသစ်ရွက်ဟာ တကယ်ပဲ လုပ်ဆော်
သွားတယ်။ ကျွန်တော် ထင်တာမလွဲဘူးဆိုရင် အဲဒီခြောက်
တယ်ဆိုတဲ့အလုပ်ကို ဆရာကြီး လုပ်နိုင်တယ်မဟုတ်လား”

“မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကျွန်တော့်ကို သင်ပေးပါဗျာ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ကျွန်တော် ရှိနေပါတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းလေး
ကျွန်တော့်မိန်းမကို သိစေချင်ရုံသက်သေ

“သူလန့်သွားမှာ မစိုးရိမ်ဘူးလား”

“လန့်တယ်”

“ဘာပဲပြောပြော တို့က သေလူလေ။ တို့တွေကို
သိရင် မည်သူမဆိုလန့်ကြမှာပဲ။ ဒါက မသင်ဘဲနဲ့ အော်တဲ့
ဖြစ်လာတဲ့စိတ်ခံစားမှုပဲ”

“ဒါဆို ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ”

“မင်းမှာ ဘာတွေမပြီးမြောက်နိုင်တဲ့ကိစ္စရှိနေလို့
လဲ”

“ကျွန်တော် ရှယ်ယာတွေ ဝယ်ထားတယ်။ ပြီး
တော့ တိတ်တိတ်ပုန်းစုထားတဲ့ ဘဏ်စာအုပ်က ကျွန်
တော့်ရဲ့ လျှို့ဝှက်အံ့ဆွဲထဲမှာ အကုန်ရှိနေတယ်။ အဲဒီအံ့ဆွဲ
ရဲ့ လျှို့ဝှက်နံပါတ်က ကျွန်တော်ပဲ သိတယ်”

“ဒါများကွာ။ မင်းမပြောလည်း သူတို့သိမှာပါ။
ပစ္စည်းချက်တာ ဘာခက်တာမှတ်လို့”

“မရဘူးဗျ။ မီးခံလေခံ သိပ်ကောင်းတဲ့သတ္တုမျိုးနဲ့
လုပ်ထားတာ။ ပြီးတော့ အဲဒါကို အကြံသမားက မကြံခင်

ရပြီး ပွသွားတော့မှာ”

“သေရင် ဘာမှမပါဘူးဆိုတာ ဒါကို ပြောတာပဲ”

“ပြီးတော့ ကျွန်တော်ရွှေဆင်းတဲ့ ဘုရားတစ်ဆူ
တည်းထားခဲ့တယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ပဲခူးမှာပါ။ အဲဒါ ဒီရက်ပိုင်းရေစက်ချရမယ်။ အဲဒါ
လည်း ကျွန်တော့်မိန်းမ မသိဘူး။ သူ အံ့သြသွားအောင်လို့
တမင်မပြောခဲ့တာပါ။ ဆရာတော်တွေလည်း ဒကာဖြစ်တဲ့
ကျွန်တော့်ကို မျှော်နေကြလောက်ပြီဗျ”

“အင်း . . . ကိစ္စကြီးတွေရှိနေတာပဲ”

“ပြီးတော့ အကြံသမားက ကျွန်တော့်မိန်းမကို
ရက်စက်တော့မယ်ဗျ”

“ဒါတွေ ကင်းဝေးရင် မင်းစိတ်ချနိုင်ပြီလား”

ဟု ဆရာကြီးက မေးလာလျှင်တော့ သူက အား
ကြိုးမာန်တက်ပင် ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပါသည်။

“ဒါပဲလား”

“ပြီးတော့ . . . ကျွန်တော့်ရဲ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်”

“အဲဒါ မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လဲ။ ဒါမှမဟုတ် မင်းရဲ့
အငယ်”

“ဟာ . . . မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ သူက ရိုးသားတယ်
ဗျ။ အကြံသမားရဲ့ ညှို့ကွင်းထဲမှာ သူ့ဘဝ မတိမ်မြောက်စေချင်
တဲ့ ဝေတနာနဲ့ပါ”

“အင်း”

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဗျာ။ ရင်တွေ ပူ
နေပြီ”

“မင်းကို အကောင်းဆုံးအကြံတစ်ခု ပေးလိုက်
မယ်”

“ဘာမဆိုလုပ်ပါ့မယ်”

“ငါက မတတ်နိုင်ပေမယ့် မင်းမှာ တတ်နိုင်တာ
နည်းလမ်းတစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာလဲ ဆရာကြီး”

“မင်းက အမိန့်စာပြန်မခံရသေးတဲ့လူဆိုတော့

စိတ်တွေကိုစုစည်းလိုက်တိုင်း ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ သုခရဲ့ မျက်နှာကြောင့် အာရုံနောက်ခွဲရသည်မှာ အကြိမ် ကြိမ်အခါခါပင်ဖြစ်ပါသည်။

သူ ကြိုးစားမှဖြစ်မယ်ဆိုပြီး စိတ်တွေကို ကြိုးစား စုစည်းနေမိပါသည်။

သုခက သိပ်မိုက်မဲတယ်ဆိုတာသိပေမယ့် သုခရဲ့ ခံစားချက်ကို သူနားလည်နေခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ကိုကြံစည်ခဲ့သော သုခကို သူ မမှန်း နိုင်ခဲ့ပါ။

မမှန်းနိုင်၍လည်း ဒီလိုဆိုးဝါးတဲ့ လောဘနဲ့အိုင်ဆိုး ကြီးကနေ သူငယ်ချင်းကို ဆွဲထုတ်ချင်မိတာလည်း သူ့ရဲ့ စေတနာအမှန်ပါ။

ဒီလိုလုပ်ရက်လေချင်းဆိုပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါ သည်။ ပြီးတော့ သုခကမှ သူ့ကို ဒီလိုကြံ့ရတယ်ဟုလည်း ဒေါသဖြစ်ရပေမယ့် ထိုဒေါသနှင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ခြင်းက သုခအပေါ်ထားရှိတဲ့ သူ့ရဲ့ခင်မင်ရင်နှီးတဲ့မေတ္တာကို မတွန်း လှန်နိုင်ခဲ့ပါ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက မိဘမဲ့ဘဝနှင့် သူ့အိမ်မှာ လိုက်နေခဲ့သော သုခရဲ့သိမ်ငယ်မှုကို သူကိုယ်ချင်းစာနာပြီး သဘောပေါက်ခံစားလို့ရပါတယ်။

ထို့ကြောင့်ပဲ သုခက သူ့အပေါ်အပြစ်ကြီး ဘယ် လောက်ကျူးလွန်ပါစေ သူနားလည်နေခြင်းပါတဲ့။ နူးညံ့ သည့် မူလစိတ်ရင်းအခံရှိသည့် သုခကို သူမဆုံးရှုံးစေချင် တာအမှန်ပါ။ ပြီးတော့ သုခရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေကိုလည်း မအောင်မြင်စေချင်ပါ။

ပြီးတော့ သုခရဲ့လုပ်ရပ်သာ လွယ်ကူစွာ အောင်မြင်

သွားလျှင် နစ်နာခံစားကြရမည့်ဘဝများစွာကို သူ မြင်နေရပါသည်။

ထို့ကြောင့် သူဟာ ကြိုးစားမှဖြစ်မယ်ဟု တစ်ထပ်ရယူကြည့်ကာ ကြိတ်မှိတ်စုစည်းပေမယ့်လည်း ပျံ့လွင့်၍သာ နေခဲ့ပါသည်။

သူမဟာ ဒီအချိန်ဘာလုပ်နေမှာလဲ။ တခြားမိန်းကလေးနဲ့ ပျော်မြူးနေမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် ပုံရိပ်ဆီများဟု တွေးမိသောအခါတွင်မူ စိတ်တွေကို ဘယ်လိုမှစုစည်းမရနိုင်တော့ပါဘဲ အရူးတစ်ယောက်လို ကသောကမျောပြေး၍ လာခဲ့ပြန်ပါသည်။ သူတွေ့သည့်အတိုင်းပင် သူမရဲ့ ကားကို လမ်းတစ်ဖက်မှာ တွေ့လိုက်ရပါ၏။

သူရင်ထဲပြာဝေမူးနောက်သွားရပါသည်။ ပုံရိပ်နဲ့ သုခ ဘယ်လိုမှ လွယ်လွယ်ကူကူဖြစ်လို့ မရဘူးဆိုတာဘဲ ရင်ထဲမှာ ကြီးစိုးနေခဲ့ရပါသည်။

မရဘူး။ ပုံရိပ် ကျေးဇူးပြု၍ သုခကိုမတွေ့ဆုံပါနဲ့။ အားမကိုးမိပါနဲ့။ မင်းတစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲရမယ်။ ပြီး

တော့ ဦးတီနဲ့ ဇိုလီရဲ့ရင်ထဲ ဒဏ်ရာအကြီးကြီး ဖြစ်ရလိမ့်မယ်။ ပုံရိပ်ရယ် သုခနဲ့မတွေ့ဆုံပါနဲ့။ သုခကိုယ်၌ကလည်း ဒါတွေလုပ်နေရလို့ ပျော်ရွှင်မှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ကျေနပ်ပေမယ့် အမှန်တကယ်ပျော်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ မတွေ့ဆုံပါနဲ့ ပုံရိပ်ရယ်။ သုခကို ထပ်မတွေ့ပါနဲ့တော့။

ဟုပင် ရင်ထဲမှာ အကြိမ်ကြိမ်ဆုတောင်းပြီး ပြေးလာခဲ့ရာ အခန်းထဲရောက်တော့ ပုံရိပ်နှင့် တစ်ခုခုကို အပြင်းအထန်ဆွေးနွေးနေပုံရသည့် သုခကိုတွေ့လိုက်ရပါသည်။ ကလေးနှစ်ယောက်ပါ ဘေးနားမှာ ရှိနေတာမို့ သူအနည်းငယ်တော့ စိတ်သက်သာရာရသွားခဲ့ပါသည်။

“ဒါဆို အဲ့ဒီလိုပဲ လုပ်လိုက်ကြတာမို့”

“အင်း... နင် ကောင်းသလို စီစဉ်ပါ။ ငါကတော့ ခုချိန်မှာ ဘာမှမသိတော့ဘူး”

“တစ်ဖက်လူဘက်က နားလည်မှုရှိတာ ငါတို့အတွက် သိပ်ကံကောင်းသွားတာပဲ။ ငါတို့ဘက်ကလည်း သေမှုနဲ့ကြုံရတယ်ဆိုတော့ သိပ်ပြင်းပြင်ထန်ထန်ပြော

တော့တာပါ။ သူတို့ကားကိုရော နှစ်နာကြေးကိုရော ဆေးရုံ
စရိတ်ကိုပါ ငါအားလုံးဖြေရှင်းပေးခဲ့တယ်”

“ခဏတော့ နင်ရဲဒိုက်ဆံကို သုံးထားပေးပါ။ ငါ
ရက်လည်ပြီးမှ အားလုံးရှင်းပါ့မယ်”

“ရပါတယ်။ ဒါက ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး”

“နင်ရှိနေလို့တာပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင် ငါတို့သားအမိ
တွေပဲ မျက်စိသူငယ်နဲ့...”

“ဒါတွေ မပြောပါနဲ့တော့ ပြီးရဲ့ပြီပဲ။ ကျန်နေရစ်သူ
တွေက အကောင်းဆုံး အသက်ရှင်နေထိုင်ရဦးမယ်လေ”

“ကျေးဇူးပဲ သုခရယ်”

“မင်းနဲ့ ငါရဲ့ အကြားမှာ ဒါပြောတာမကောင်းဘူး
ပုံရိပ်”

“နင်လည်း ဒီကိစ္စတွေ ဆောင်ရွက်နေရတာနဲ့
ပင်းပန်းပြီ။ နားပါဦးလား”

“ပုံရိပ်”

“အင်း... ပြောလေ”

“ဟိုလေ... မိုးဒေဝါက နင့်ကို ဂဏန်းတစ်ခုခု
များ ပြောပြဖူးသလား”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ဇုန်းနံပါတ်လိုဟာမျိုး ဂဏန်းရှည်တစ်ခုပေါ့”

“ဟင့်အင်း... ငါသိပ် သတိမထားမိဘူး။ ဘာဖြစ်
လို့လဲ”

“ဧ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“နင် တစ်ခုခု သိချင်နေပုံရတယ်။ နင်တို့က
ယောက်ျားချင်းဆိုတော့ ပိုရင်းနှီးမှာပေါ့။ ပြီးတော့ နင်တို့က
သွေးသောက်တွေလေ။ နင့်ကို သူက ဘာပြောဖူးလို့လဲ”

“ဘာမှမပြောပါဘူး”

“သူ့ရဲ့နေ့စဉ်မှတ်တမ်းတွေရှိတယ်”

“ဧ... ဟုတ်လား”

“ငါ့ကို မကွယ်ဝတ်လို့ ရလား”

“ဟာ... မဟုတ်တာဘဲ။ ငါက နင့်ကို ဘာကြောင့်
ကွယ်ဝတ်ရမှာလဲ”

“ငါလည်း ကိစ္စပြီးသွားမှ သူ့ရုံးကိုသွားပြီး သူ့ပစ္စည်းတွေ သိမ်းဆည်းရဦးမယ်။ ဒါမှ သူ့လုပ်ထားတာတွေ မှန်သမျှ ငါသိရမှာလေ”

ဟု ပြောလာချိန်မှာတော့ သုခကျော်မှာ တကယ်ပဲ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် ဖြစ်သွားရကာ လွတ်လမ်းကို အပြန်ရှာဖွေစဉ်းစားလိုက်ရပါသည်။

“နင် . . . နားပါ ပုံရိပ်ရယ်။ ဒါတွေက ငါလုပ်ပေးပါ့မယ်။ ငါ့တာဝန်ထားပါ”

“မဟုတ်တာဘဲ။ နင့်ကိုချည်း ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်နေပါတယ်”

“ရပါတယ်။ ငါ အဲ့လိုမသတ်မှတ်ပါဘူး။ ငါ မနက်ဖြန်ပဲ ရုံးက သူ့ပစ္စည်းတွေ သိမ်းပြီး နင့်ဆီလာဖို့ပေး မယ်ဟုတ်လား”

“ကျေးဇူးပဲ သုခ”

“နင် . . . နားလိုက်ပါဦးလား။ နင့်ပုံက သိပ်ကို ဖျော့တော့နေပြီ။ အိပ်ရေးဝဝအိပ်လိုက်ရင်တော့ လှပသွားမှာပါ”

“အိပ်လို့လည်း မပျော်ပါဘူးဟယ်”

“ကြိုးစားပြီး အိပ်လိုက်ပါ။ အမှုက ပြတ်ပြီးဆိုတော့ သင်္ကြံဟိုဘက်ကွက်ကို သန်ဇော်ခါဖြစ်ဖို့ ငါစီစဉ်လိုက်တော့မယ်”

“သင်္ကြံဟိုဘက်ကွက်ကွင်း တွေးရင် ငါ့ရင်ထဲမှာ တင်းပြီး လေးပင်နေရတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ခန္ဓာ ဒီကမ္ဘာမှာရှိသေးတယ်ဆိုတဲ့အသိက ငါ့ကို အားရှိစေပါသေးတယ်။ သူ့ကို ဒီအတိုင်းပြောမှုနဲ့အဖြစ် မပျောက်သုံးစေချင်ဘူး။ အဲ့ဒါကို တွေးမိတိုင်း ရင်ထဲမှာ နှင့်နေအောင်ခံစားရတယ်”

“မေ့ပျောက်နိုင်ကြိုးစားပါ။ တစ်နေ့တော့ လူတွေ အားလုံး ဒီလိုပုံနဲ့ပဲ လောကကြီးကို စွန့်ခွာသွားကြရမှာပဲလေ။ အတတ်နိုင်ဆုံးတော့ မေ့နိုင်အောင်ကြိုးစားပေါ့”

“နင့်ဝေတာနာကို သိပါတယ်”

“သိတယ်ဆို နင်မငိုနဲ့တော့”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ်ဆိုကာ ထသွားသော သုခရဲ့ ကျောပြင်ကို သူမကအမှတ်တမဲ့ပင် ငေးမောကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“ဦး... ဦး စိတ်ဆိုးသွားပြီ ထင်တယ် မာမား”

ဟု မီးဖိုခန်းထဲဝင်သွားသော သုခကို ကြည့်ပြီး ပြောနေကြလေရာ သူကတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်း မီးဖိုခန်းထဲဝင်သွားသော သုခထံမှ ထူးခြားမှုရုန့်ကို ရှုရှုတ်မိ၍ ချက်ချင်းထရပ်ကာ သုခဝင်သွားသော မီးဖိုခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာခဲ့ပါသည်။ သူထင်ထားသည့်တိုင်းပင် သုခက အကြံသမားဖြစ်နေပါ၏။

ရေခဲသေတ္တာထဲမှ နို့ပုလင်းကိုဖွင့်ကာ ခွက်သုံးခွက်ထဲသို့ အညီအမျှထည့်လိုက်ပြီးမှ အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် ဖွက်ယူလာသော ဆေးမှုန့်အချို့ကို ဖန်ခွက်ထဲသို့ထည့်ကာ ဖွန်းနှင့်ရောမွှေနေခဲ့ပါသည်။

ကလေးတွေကိုပါ အလွတ်မပေးချင်တဲ့ သုခကို သူ ရှုတ်တရက်မို့ ဒေါသဖြစ်သွားကာ ဆောင့်တွန်းလိုက်ပေမယ့် သုခကတော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို နင်းကျော်ကာ နို့ခွက်ထည့်ထားသော လင်ဗန်းလေးကို မှုကာထွက်သွားခဲ့ပါသည်။

“မင်းတို့သားအမိတွေ သိပ်ကိုပင်ပန်းနေကြပြီ။ ဒီမှာ နို့သောက်လိုက်ဦး။ တစ်ယောက်တစ်ခွက် ကုန်အောင်သောက်နော်။ အိပ်ပျော်ပြီးလို့ နီးလာရင်လန်းဆန်းသွားစေရမယ်”

“ကျေးဇူးပဲ သုခ”

ဟု ဆိုကာ ပုံရိပ်က နို့ခွက်တစ်ခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ဖိုလီကိုလှမ်းပေးလိုက်သည်တွင် သူ့ရင်ထဲ သိပ်သည်းစွာ ခံစားသွားချပြီး ထိုဖန်ခွက်ကို ဆွဲကိုင်လွှင့်ပစ်နေခဲ့ဝါသော်လည်း အချည်းနှီးပင်။ ဘာမှမသိသော သမီးလေး ဖိုလီမှာတော့ နို့ခွက်ကိုပျော်ပျော်ကြီးပင်ယူ၍ မော့သောက်ဖို့ကြံရွယ်လိုက်သည်တွင်...

“မသောက်နဲ့ . . . မသောက်နဲ့ သမီးဖိုလီ။ မသောက်နဲ့”

ဟု လည်ချောင်းကွဲအောင် အော်နေမိပေမယ့် သူအသံကို မကြားနိုင်သော ဖိုလီကတော့ တစ်ကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်တာနှင့်ကို တစ်ဝက်ကျိုးသွားခဲ့ပါသည်။

သူမောပန်းစွာပင် ဦးတီရဲဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ကာ ..

“သား ... ဦးတီ ... သားတော့ မသောက်နဲ့နော်
သား။ သားက ပါပါးမရှိတော့ မိသားစုမှာ တစ်ဦးတည်း
သောယောက်ျားပဲ။ သား မိသားစုကို ကာကွယ်ရမယ်လေ။
သားတော့ မသောက်နဲ့နော်”

ဟု သူကအတန်တန် သတိပေးနေပေမယ့်လည်း
ဦးတီက ပုံရိပ်ပေးလာသော နို့ခွက်ကို လှမ်း၍ပင်ယူပြီး ဖြစ်
နေခဲ့ရပါသည်။

သူက ဦးတီလက်ထဲမှ ဇန်နွက်ကို နည်းမျိုးစုံသုံးပြီး
တိုက်ချပါသော်လည်း အချည်းနှီးပင် ဖြစ်နေရပါသည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ဦးတီလည်း တစ်ကျိတ်တည်း
နဲ့ပင် တစ်ဝက်ကျိုးသွားခဲ့ရပြန်ပါသည်။

“ပုံရိပ်ရယ် မင်းတော့မသောက်ပါနဲ့။ အဲ့ဒီထဲမှာ
ဆေးခတ်ထားတယ် ပုံရိပ်ရဲ့။ မိသားစုဘဝက မျက်စည်
တွေနဲ့ ဖြစ်ကုန်ပါ့မယ် ပုံရိပ်ရယ်။ မသောက်ပါနဲ့နော်။ ဆေး
ခတ်ထားတယ် ... မသောက်ပါနဲ့ ပုံရိပ်ရယ် မသောက်ပါနဲ့”

သူတားမြစ်နေသည့်ကြားမှပင် သူ့အသံကို
မကြားနိုင်တဲ့ပုံရိပ်ကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံးလေးပင် ဆေးခတ်ထား
သော နို့ခွက်ကိုမော့ချပစ်လိုက်ပါ၏။

ထိုအခါမှာတော့ အောင်နိုင်သူတစ်ယောက်နယ်
ပြုံးနေခဲ့ပါသော သုခကိုသာ သူ အကြိမ်ကြိမ်ထိုးပစ်မိပါ
တော့၏။

သို့သော် သုခက လဲကျမသွားဘဲ သူချည်းသာ
ကြမ်းပြင်ပေါ် အကြိမ်ကြိမ်လဲကျခဲ့ရပါသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဘာမှမတတ်နိုင်သည့် အခြေ
အနေမို့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာသာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ထိုင်ချကာ
အခြေအနေကို ဆက်၍ကြည့်နေမိပါတော့သည်။

“နို့သောက်ပြီးလို့ထင်တယ် အားတွေပြည့်ပြီး အိပ်
ချင်လာသလိုပဲ”

“စေတနာကြောင့်ပေါ့”

“ဂရုစိုက်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပဲ သုခ”

“နင် ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို ခဏခဏကျေးဇူးတင်နေရ

တာလဲ”

“နင့်အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်ဆို ငါ့ကို အသိပေးဦး

နော်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“နင့်အိမ်ထောင်ဘက်နဲ့ ငါနဲ့သွေးသောက်ဖွဲ့မလို့

လေ”

ဟု ဆိုချိန်မှာတော့ သူက ပုံရိပ်ကို ဆွေးဆွေးလေး ကြည့်ကာ လိုသေးလို့လား ပုံရိပ်ရယ်။ အဲ့ဒါ နင်ကိုယ်တိုင် ပါပဲဟု ရင်ထဲမှာပြောပစ်လိုက်ပါတယ်။

“ငါအိပ်ချင်နေပြီ၊ ဟော့ . . . ကလေးတွေလည်း မှေးစင်နေကြကုန်ပြီ။ ဝါး . . . ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး၊ မအိပ်တာ ကြာလို့ထင်တယ်”

ဟု ဆိုရင်းပင် မှေးစင်းနေသော ပုံရိပ်ရဲ့ မျက်လုံး တွေက ပိတ်သွားရပါသည်။

သူပြုံးလိုက်မိပါတယ်။

ပြီးနောက် အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှာ ရှိနေသေးသော

ဆေးထုပ်ခွဲသည့် စက္ကူလေးကို သဘောကျစွာ ကြည့်နေ လိုက်သေး၏။

အိပ်ပျော်နေသော ကလေးနှစ်ယောက်ကိုတော့ ဆိုတာဆက်တိပေါ်မှာပင် လှံစေပြီးမှ အကြင်နာမဲ့စွာ ပစ်ထား ခဲ့ပြီး သူ့သိပ်ချစ်ရပါသော ပုံရိပ်ကိုတော့ ပွေ့ချီပစ်လိုက် သည်တွင် ကြမ်းပြင်ပေါ် ဂုတ်တုတ်ထိုင်နေသေးသော မီး ဒေဝါရဲ့ရှင်ထဲ ပြောင်းဆန်ကုန်ရပါသည်။

သူခက ချယ်ရီကိုလည်း ဒီလိုပုံမျိုးနှင့်ပဲ သိမ်းပိုက် ခဲ့သေးတာ မဟုတ်လား။

ပုံရိပ်ကို ပွေ့ချီပြီး အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားသော သုခ ကြောင့် သူ့မှာပို၍ ထိတ်လန့်သွားရတာ အလိုလိုနေရင်းပင် အခန်းထဲသို့ ပြေးလိုက်လာမိပါတယ်။

သူခကျော်က ပုံရိပ်ကို ခုတင်ပေါ်သေချာတင်ပြီးမှ အိပ်ပျော်နေသော ပုံရိပ်ကို အားမနာတမ်းအကြာကြီး ရပ် ကြည့်နေ၍ သူ့မှာရင်တမမနှင့် မြင်ကွင်းကို မမှီတ်မသူနဲ့ စိုက်ကြည့်၍သာ နေရပါသည်။

သူကြည့်နေစဉ်မှာပင် သုခက ရုတ်တရက်ဆိုသလို စုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်တော့ သူရင်ထဲ ဟုတ်ခနဲ ခံစားလိုက်ရပါသည်။

သူ့ ဘာလုပ်ရမလဲ . . . ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန်တွေးမိပေမယ့် အဖြေကိုမူ မတွေ့နိုင်လောက်အောင် အဖြေမှန်က ဝေး၍ ဝေး၍နေပါသည်။

သုခက ပုံရိပ်ရဲ့ပါးပြင်ကို အားမနာစမ်း ကိုင်တော့

“သုခ မင်း မယုတ်ပတ်နဲ့ကွာ။ မင်းနဲ့ငါက သူငယ်ချင်းလေကွာ။ ငါ့ကို မင်း ဒီဘဝဖြစ်အောင်လုပ်ခဲ့ပြီးပြီပဲ ကျေနပ်ပါတော့ကွာ။ ပုံရိပ်ကိုတော့ လက်လွှတ်ပေးပါတော့။ တောင်းပန်ပါတယ်။ မင်းအဲ့ဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ကွာ။ မင်းသဘောကျရင်လောက်မှ အပျိုတွေ အများကြီးပါ။ တင့်တောင့်ထင့်တယ် လက်ထပ်ပေါင်းသင်းလို့ရတယ်။ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ။ ပုံရိပ်ကိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့။ အဲ့ဒီလိုလုပ်တာ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အမှုအကျင့်မျိုးမဟုတ်ဘူး။ သူငါတောင်းဆိုနေတာပါ”

ဟု . . . သူပြောနေပေမယ့်လည်း သူပြောသမျှကို ဘာမှမကြားနိုင်တဲ့ သုခကတော့ ပုံရိပ်ရဲ့ နဖူးလေးကိုပင် နှမ်းမှိုက်လိုက်ပါသေး၏။

“ငါ ဒီလိုစိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးတယ် ပုံရိပ်။ မင်းက ငါ့အနားမှာအိပ်ပြီး ငါက မင်းရဲ့ နဖူးလေးကို အနှမ်းပေးမယ်ပေါ့။ မင်းသိပ်မှားသွားတယ် ပုံရိပ်။ မင်းဘာဖြစ်လို့ မိုးဒေဝါကို ရွေးချယ်ရတာလဲ။ မင်းသာ ငါ့ကိုရွေးချယ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ငါ့ရဲ့ သူငယ်ချင်း မိုးဒေဝါနဲ့ ငါ့အကြားမှာ ဘာပြဿနာမှ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ သူ့ သက်တမ်းစေ့နေနိုင်မယ်။ ဒါ မင်း ပြုခဲ့တဲ့ကံကို မင်းပြန်ခံစားရတာပဲ။ ငါ မင်းအရှေ့မှာ တခြားမိန်းမနဲ့ ရွတ်တာကိုလည်း မင်းကြည့်ဦးပေါ့။ ကိုယ်ချစ်တဲ့လူက ကိုယ်မဟုတ်တဲ့ အခြားတစ်ယောက်နဲ့ပါဆိုတဲ့ နာကျင်ခံစားမှုမျိုးကို မင်းခံစားကြည့်ဦးပေါ့။ မင်းနှုတ်ခမ်းက ငါ့ကို အမြဲစိတ်ချမ်းသာစရာ စကားမပြောခဲ့ဘူး။ ဟွန်း . . . ဟွန်း”

ဟု . . . ဆိုပြီး ပုံရိပ်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးကို ထိရုံထိပြီးမှ နှမ်းလိုက်ပါ၏။

ပါးပြင်ပေါ်နားနေတဲ့ ခြင်္သေ့ကိုလည်း မောင်းပေးချင်ပေမယ့်
မတတ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမို့ အိပ်ပျော်နေသော ကလေးနှစ်
ယောက်ကို ငေးကြည့်နေရုံမှတစ်ပါး သူ့အခြားမတတ်နိုင်ခဲ့
၍ ရင်ထဲမှာ နာကျင်စွာခံစားခဲ့ရပါသည်။

ခေါင်းစိုက်စိုက်ကျပြီးထိုင်နေသော သူ့ရဲ့ပခုံး
လာပုတ်မှ သူကမော့ကြည့်လိုက်ရာ ဆရာကြီး ဦးသော်က
ဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရပါ၏။

သူက ဆရာကြီးထိုင်ရန် ကိုယ်ခန္ဓာကို တစ်ဖက်
စွန်းသို့ တိုးပေးလိုက်ပါ၏။

ဆရာကြီးက သူ့ကိုခပ်စေ့စေ့ကြည့်ကာ ဝင်ထိုင်
လိုက်ပြီးမှ ...

“စိတ်ဓာတ်ကျတဲ့ရောဂါက ကုစရာဆေးမရှိဘူး”

ဟု ... စတင်၍ ပြောဆိုလာပါသည်။

“မနတ်ဖြန်ဆိုရင်ဘဲ ကျွန်တော်က လောကကြီးကနေ ထာဝရပျောက်ကွယ်ရတော့မှာ ငြာမှုန့်အဖြစ် မီးခိုးအဖြစ်ပေါ့။ နောက်အနာဂတ်မှာ မိုးဒေဝါဆိုတာမရှိတော့ဘူး။ ကြာလာရင် သူတို့နည်းသားတံမှာပါ မိုးဒေဝါကရှိတော့မှ မဟုတ်ဘူး”

“ဖြစ်ပြီးရင်ပျက်၊ ပျက်ပြီးရင်ပျောက်၊ ဒါလောကရဲ့ မေ့တာပဲ ဘာကိုသွားပြီးမီးသက်နေသေးသလဲ”

“နာတယ် . . . နာကျင်စံစားရတယ်”

ဟု ဆိုတော့ ဆရာကြီးက သူ့ရဲ့ပုခုံးကိုလေးသွဲ့စွာ ပုတ်လာခဲ့ပါသည်။

“အမှန်က သူက နှလုံးသားနုတဲ့လူပါ။ တည်ငြိမ်အေးအေးဆေးပြီး စိတ်ထားဖြူစင်တယ်။ ဘာကြောင့် အဲဒီလောက်ကြီးပြောင်းလဲခဲ့သလဲ။ မယုံနိုင်စရာပါဘဲ။ ဘာကြောင့် ပြောင်းလဲသွားသလဲလို့ အကြိမ်ကြိမ်စဉ်းစားစေမယ့် အဲဒီအဖြေကို သိနေလို့ နှလုံးသားက လက်မခံချင်ခဲ့ဘူး။ နောင်တတွေရနေတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းကကြီးနဲ့ သူ

ဟာ ပုံရိပ်ကို အဲဒီလောက်ထိ စွဲလမ်းချစ်ခင်မုန်းသိရင်း ကျွန်တော်ရှောင်ထွက်ပေးခဲ့မှာပေါ့ . . . ခုတော့”

“ကံစီမံရာပေါ့ကွာ”

“သူ အဲဒီလိုလုပ်တော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ သိပ်ကို စံစားရတယ်။ အဲဒီလိုလုပ်တာမြင်ရတော့ လူမဆန်လေခြင်းဆိုပြီး ဒေါသဖြစ်တယ်။ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ စိတ်မကောင်းဖြစ်လာတယ်။ သိပ်ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဆုံးရှုံးရသလို နာနာကျင်ကျင်ကြီးပါပဲ။ အဓိက တရားခံက ကျွန်တော်ပါ။ ကျွန်တော့်ကြောင့် သူအဲဒီလိုဖြစ်သွားရတာ။ ကျွန်တော်သာ အစောတည်းက သူ့စိတ်ကို နားလည်အောင် ကြည့်မြင်တတ်ခဲ့မယ်ဆို သူလည်း ခုချိန်မှာ အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိနေလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် အသုံးမကျခဲ့လို့ပါ”

“ကယ်တင်ပေါ့။ နောင်တကို သိချိန်ဟာ ဘယ်တော့မှ နောက်မကျဘူး။ အရုံးကို လက်ခံနိုင်သူဟာ ဘယ်တော့မှ မရှုံးဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အကယ်၍ ကျွန်တော်ဟာ

ဆရာကြီးနဲ့ မဆုံဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ဘာတွေဖြစ်ပြီး၊ ဘယ်
လောက်ထိနာကျင်ခံစားရမယ်။ ဘယ်တွေသွားပြီး ဘာလုပ်
ရမလဲဆိုတာတွေ သိနေရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ရေစက်ပေါ့။ အရင်က မင်း ငါနဲ့ဆုံခဲ့ဖူးချင်ပေမယ့်
မင်းနဲ့ငါက ဒီအချိန်မှ ဆုံရမယ်လို့ ကံဝါလာတာကိုး။ ရေစက်
ပေါ့။ ဒီအချိန်မှဆုံဖို့ ရေစက်ရှိတာကိုး”

“နေရာတိုင်းက ကျွန်တော့်ကို ပျူငှာစွာမကြိုကြ
ပေမယ့် ဆရာကြီးကတော့ နေရာပေးတယ်။ အဲဒီအတွက်
တကယ်ဝမ်းမြောက်ပါတယ်”

“မင်း ပြုခဲ့တဲ့ကံပေါ့။ မင်း ပြုခဲ့တဲ့ကံကြောင့် ငါက
မင်းကို လက်ခံလို့ရတာပဲ။ ပြုတဲ့ကံသာ မကောင်းဘူးဆိုရင်
အဲဒီလိုင်းကားပေါ် မင်း တက်လို့မရဘူး။ ဒီစုံမှာလည်း ဟင်း
မထိုင်ရဘူး။ ပြီးတော့ မင်းရဲ့အဝတ်တွေလည်း စုတ်ပြညစ်
ပတ်နေပြီ”

ဟု ဆိုသဖြင့် သူကသူဝတ်ထားသော အင်္ကျီကို ငုံ
ကြည့်မိလိုက်ပါသည်။ ရက်အတန်ကြာ ဝတ်ထားခဲ့ပေ

မယ့် သစ်လွင်တောက်ပနေဆဲပါ။

“မင်းက လူတိုင်းအပေါ်စေတနာကောင်းခဲ့တယ်။
ဒါကြောင့် ငါကလည်း မင်းအပေါ် ဘယ်လိုမှ စေတနာ လှတ်
ကြည့်လို့မရဘူး။ ကူညီချင်နေတယ်။ အလိုလိုနေရင်း ဖြစ်
ပေါ့နေတာပါ။ ပြီးတော့ မင်းမှာနေစရာရှိနေတယ်။ ဘယ်လို
နေရာမျိုးမှန်း မပြောနိုင်ပေမယ့် ငါသိနေတယ်။ မင်း
အသက်ရှိစဉ်က ဘာတွေလုပ်သလဲဆိုတာ ငါသိချင်မိတာ
အမှန်ပဲ”

“ဆရာကြီးကရော”

“ငါက မြင့်မြတ်တဲ့ သင်္ကန်း မလှူဖူးဘူးလေကွာ။
အဝတ်ဟောင်းတွေကို မရှိတဲ့လူကိုပေးတာကလွှဲလို့ ဘာမှ
မရှိဘူး။ ပြီးတော့ မိသားစုကို ကောင်းကောင်းရှာဖွေကျွေး
မွေးနေရတာနဲ့ပဲ ဘာပရဟိတလုပ်ငန်းမှ မလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး။
ခုတော့ ငါ့မိသားစုလည်း ငါ့ကိုမမူနေပြီထင်ပါရဲ့”

“ကျွန်တော်က သင်္ကန်းတော့ လှူဖူးတယ်ဗျ”

“မင်းပုံကိုကြည့်တာနဲ့ ငါသဘောပေါက်ပြီးသားပါ။

မင်းမှာသာ စိတ်အစွဲလွှတ်သွားရင် မင်းဟာအမှန်တာကယ်ပဲ
ကောင်းတဲ့နေရာရောက်လိမ့်မယ်လို့ ငါကောင်းကောင်း
ပြောနိုင်တယ်”

သူ့ကိုယုံကြည်ပေးသော ဆရာကြီးကြောင့် သူပြီး
မိသွားပါသည်။

“ရန်သူကို ခွင့်လွှတ်နိုင်တဲ့စိတ်ဆိုတာ လွယ်တာ
မှ မဟုတ်တာ။ တော်ရုံမမွေးနိုင်ဘူး”

“သူခက ရန်သူမှ မဟုတ်တာ။ ပြီးတော့လည်း ပြီး
သွားပြီပဲ။ သေတဲ့လူက ပြန်ရှင်လို့မှ မရတော့တာ။ နောက်
ထပ် လူတစ်ယောက် အကြောင်းမဲ့ ထပ်မသေဖို့ဘဲ လို
တယ်။ အသက်ရှင်နေမှလောကကို လှအောင်ဖန်တီးနိုင်
စွမ်း ရှိတာလေ”

“မောင်ရင်က ငယ်ပေမယ့် စိတ်ဓာတ်တော်တော်
ရင့်သန်တဲ့လူပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဆရာကြီးညွှန်ကြားသလို
မလုပ်နိုင်ဘဲဖြစ်နေတယ်”

“မင်းလုပ်နိုင်မယ်လို့ ယုံကြည်နေတယ်။ ဒါနဲ့ မင်း
ဘာကြောင့် အဲဒါတွေကို မင်းသူငယ်ချင်းကို မရစေချင်ရ
တာလဲ”

“ကျွန်တော် ပင်ပန်းခဲ့သမျှ လုပ်အားတွေပါ။ ပုံရိပ်
က မုဆိုးမသဝနဲ့ ကလေးငယ်တွေနဲ့အတူ ဘဝရှည်ကြီးကို
ဖြတ်သန်းရဦးမှာ။ ပြီးတော့ လောဘဆိုတာ အသောမတတ်
နိုင်တဲ့ ပုံပမာကို ဆရာကြီး သိမှာပေါ့။ သူခကို ကျန်ရှိအချိန်
လေးမှာ ကောင်းကောင်း အသက်ရှင်နေထိုင်သွားစေချင်ပါ
တယ်။ ဒါကြောင့်ပါ။ သူခရဲ့ လောဘတွေကို အဆုံးသတ်စေ
ချင်တယ်။ သူက ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖို့ ကောင်းကောင်း
ရပ်တည်နိုင်ပါတယ်”

ဟု... သူကလေးနက်စွာပြောတော့ ဆရာကြီးက
သူ့ပခုံးကို လေးပင်စွာပုတ်ကာ ထသွားခဲ့ပါသည်။ သူက
လည်း ဆရာကြီးရဲ့ ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း ထရပ်လိုက်၏။

ဘယ်သွားလို့ သွားရမှန်းမသိပေမယ့် နောက်ဆုံး
မှာတော့ သူခကျော်ရဲ့ အခန်းထဲသို့သာ ရောက်လာခဲ့ပြန်ပါ

သည်။

သူ အံ့သြရပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သုခရဲ့ အခန်းထဲမှာ မိန်းကလေးသုံးယောက်က လော်လီသော အဝတ်အစားများနှင့် ဖရိုဖရဲထိုင်နေခြင်းပဲပါ။

သူပမ်းနည်းစွာ ခံစားရပါသည်။ ဒီလို မတွေ့ကြတဲ့ နှစ်တွေမှာ သုခဟာ အဲဒီလောက်ထိ ပြောင်းလဲသွားလိမ့် မယ်လို့ ထင်မထားခဲ့တာအမှန်ပါ။

စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာနှင့် သူ သုခအခန်းမှ ထွက်လာကာ လေ့ကားနားရောက်တော့ ချယ်ရီကို မထင်မှတ်ဘဲတွေ့လိုက်ရပါ၏။ ချယ်ရီလက်ထဲမှာ စာရွက်အထပ်လေးကိုကိုင်ထား၍ ရေးကြီးသုတ်ပြာနှင့် ပြေးလာနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ချယ်ရီဟာ သုခဆီလာတာပဲဆိုတာ သိနေပါတယ်။ သူ့မြင်ခဲ့သော မြင်ကွင်းကို ချယ်ရီတွေ့သွားမှာကို သူ စိုးရိမ်ရပါသည်။

ဒီမြင်ကွင်းကိုသာ ချယ်ရီတွေ့သွားခဲ့ပါလျှင် သုခ

ကို သိပ်ချစ်နေ၊ ရူးသွပ်နေရှာသော ချယ်ရီက ကြေးကြေးကွဲကွဲ ခံစားရမှာ အမှန်ပဲဆိုတာကို သူကောင်းကောင်းသိနေခဲ့လို့ပါ။ သူ့ဘယ်လိုတာားရမလဲ။

သူမသိပါ။ မသွားပါနဲ့လို့ ပြောနိုင်စွမ်းလည်း သူ့မှာ ရှိမနေခဲ့ပြီမို့။ ချယ်ရီဘေးနားမှာသာ စိတ်မကောင်းကြီးစွာ လိုက်နေဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

စေ့ရုံပဲ စေ့ထားတဲ့ တံခါးရွက်ကို ရေးကြီးသုတ်ပျာနှင့်ပြေးလာသော ချယ်ရီက တွန်းဖွင့်လိုက်သည်တွင် မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် အသက်ရှူပင်မှားသွားချင်လောက်အောင် မှင်တတ်သွားရပါသည်။

“သုခကျော်”

သူမအသံမှာ တုန်တုန်ယင်ယင်ကြီးထွက်လာတာ ဆိုပေမယ့် သုခကျော်ကတော့ ခေတ္တမျှထိတ်လန့်သွားရပေမယ့် အေးစက်စက်ပြုံးကာ သူမထံသို့ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

“အထဲဝင်လေ”

“ရှင်ဟာ တော်တော်ကြောက်စရာ ကောင်းပါလား သုခကျော်”

“ကိုယ် မင်းကို ချစ်တယ်လေ”

“ရွံ့စရာကောင်းလိုက်တာ”

ဟု ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကြီးဆိုတော့ သုခကျော်ရဲ့မျက်လုံးတွင် ရုတ်တရက်ဒေါသတို့ ဖုံးလွှမ်းသွားပြီးမှ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ထိန်းလိုက်ပုံနှင့် ပြုံးလာတာ ...

“လောကမှာ သန့်စင်တဲ့လူတွေဟာ မရှိသလောက်ရှားပါးနေပြီ။ ဒီလိုသာ ရွံ့စရာကောင်းတယ်ဆိုရင် မင်း နေရာ ပတ်ဝန်းကျင်မရှိတော့ဘူး။ ဟွန့် . . . ဟွန့် . . . တကယ်တော့ ရွံ့စရာကောင်းတဲ့လူနဲ့ပဲ မင်းပတ်သက်နေတာလေ”

“စိတ်ချပါ။ အမှားဆိုတာ ဘဝမှာတစ်ခါတည်းဆိုလုံလောက်အောင် ကောင်းလာမှာပါ။ စိတ်ချ၊ နောက် ရှင်နဲ့ မပတ်သက်စေရဘူး”

“ကတိနော်”

ဟု သယောင်ပြုံးနှင့် ဆိုပြီးကာမှ သူမလက်ထဲမှ စာရွက်ကို သတိပြုမိသွားကာ။

“ဘာလဲ”

ဟု မေးရုံရှိပါသေးသည်။ သူမက ထိုစာရွက်ကို အပိုင်းပိုင်းဆုတ်ပြုပစ်ကာ ...

“ရှင်ရှာခိုင်းထားတဲ့ ဝိုးဒေဝါရဲ့ ကွန်ပျူတာထဲက မှတ်တမ်းအချို့လေ”

“ဘာ”

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မက ပြီးပြီဆိုတော့ ဒါရှင်ကို မပေးလည်း ရတယ်နော်”

“တောက်”

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ သုခကျော်က မထိန်းနိုင်လောက်အောင်ကို ဒေါသဖြစ်သွားသည်ထင်ပါရဲ့ မျက်လုံးရဲရဲကြီးနှင့်ပင် သူမကို နံရံဆီသို့ တွန်းပို့ပစ်မိပါသည်။

“ရှင် ကျွန်မကို ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မင်းလို ရုပ်ဆိုးမကို ငါက အလကားနေရင်း”

မငိုပါနဲ့တော့လား၊ ချယ်ရီရယ်လို့ နှစ်သိမ့်ပေးချင်
ပေမယ့်လည်း သူ့မှာ ပြောနိုင်စွမ်းက မရှိတော့ပြီမို့ ရင်နာနာ
နဲ့သာ စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာတို့ဖြင့် ချယ်ရီကို ကြည့်၍
သာ နေဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ချယ်ရီကတော့ ကျန်းသွယ်မို့ ထိုင်နေရာ၌ပင် မလှုပ်
မယှက် တသိမ့်သိမ့်မျှက်ငိုဆဲပါပဲ။

ငိုပါစေ။ အဲဒီလို အားပါးတရငိုပြီးရင်တော့ စိတ်ထဲ
မှာ ဝေပါးသွားမှာပဲ။ ချယ်ရီဟာ စိတ်သဘောသိမ်မွေ့တဲ့
မိန်းကလေးမို့ သိက္ခာကို တန်ဖိုးထားလိမ့်မည်ဟု သူ ယူဆ
ပါသည်။ အဲဒီလို အားရအောင်ငိုပြီးရင်တော့ သူမ သူ့ကို မေ့
ပစ်ဖို့ ကြိုးစားပေလိမ့်မည်ဆိုတာကို သူ သဘောပေါက်နေ
မိပါသည်။

ခင်ရသော၊ စိတ်ထားကောင်းသည့်လုပ်စေ့ကိုင်
ဖက် သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ ချယ်ရီကို ပန်းကလေးပုတ်ပြီးပဲ ဖြစ်
ဖြစ် နှစ်သိမ့်ပေးချင်ပေမယ့် မတတ်နိုင်သည့်အခြေအနေတို့
ဝမ်းနည်းစွာထိုင်ကြည့်၍သာ နေဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ သည်းထန်

သူ ချယ်ရီကို အားပေးနှစ်သိမ့်ချင်မိ၍ ချယ်ရီနား
မှာပင် ထပ်ကြပ်မကွာ တမ်းလိုက်ပါနေမိရာ နောက်ဆုံး
တော့ သူ ဘယ်တုန်းကမှ မရောက်ဘူးသော ချယ်ရီအခန်း
သို့ ရောက်လာခဲ့ရပါသည်။

နယ်ကဖြစ်သော ချယ်ရီက အခန်းထဲမှာ တစ်
ယောက်တည်းနေသည်မို့ အခန်းထဲရောက်တော့မှ တံခါး
အလုံပိတ်ကာ ဆက်တီပေါ်ဆောင်ကြောင့်ထိုင်ပြီး တဟီး
ဟီးနှင့် အားပါးတရအောင်ငိုနေလေရာ သူ့မှာ ဘယ်ပြေးပုန်း၍
ပုန်းရမှန်းပင် မသိနိုင်အောင် ဖြစ်ရပါသည်။

စွာ ငိုပြီးချိန်မှာတော့ မောပန်းသွား၍ထင်ပါသည်။ ဆက်တီ
ပေါ် လှဲ၍ ငြိမ်ကျသွားခဲ့ပါသည်။

သူက ပထမတော့ စိုးရိမ်မိပါသေးသည်။ ဘာဖြစ်
သွားတာလဲပေါ့။ သို့သော် အသက်ရှူသံမှန်မှန်ကို ကြားရ၍
သူ စိတ်ချသွားကာ ထပြန်မည်ပြုတော့...

“မိုးဒေါ်”

ခေါ်သံကြောင့် အားရဝမ်းသာနှင့် လှည့်ကြည့်
လိုက်ရာ အိပ်ပျော်နေသော ချယ်ရီရဲ့ခြေရင်းတွင် ချယ်ရီကို
ပြန်တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ချယ်ရီ”

“လူယုတ်မာ”

“ဟမ်”

“ရှင့်သူငယ်ချင်း သုခကျော်လေး၊ လူယုတ်မာကြီး

အီး...ဟီး...ဟီး...ဟီး”

“မငိုပါနဲ့တော့ ချယ်ရီရယ်။ မငိုပါနဲ့တော့... စိတ်
ကို ခိုင်အောင်မွှေးမြှုပ်ပါ။ လောကမှာ သိပ်ကောင်းတဲ့လူတွေ

အများကြီးပါ”

“ငါ ရုပ်ဆိုးလို့ပဲ”

“သိက္ခာရှိတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက်
ယောက်ျားကောင်းဆိုတာ မရှားပါဘူး”

“ရှင် ဘယ်တွေ့သွားနေတာလဲ”

“ရှိပါတယ်။ လူတွေက မတွေ့ကြတာပါ”

“ရှင့်ကို မတွေ့တာကြာပြီပဲ”

“သုခကို မေ့လိုက်ပါ။ နို့မဟုတ်ရင် မင်း သိပ်ကို
ခံစားရလိမ့်မယ်။ သုခက စိတ်စွဲတယ်။ သူ့ဘဝမှာ တစ်
ယောက်ကလွဲရင် တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ ရင်ထဲထည့်နိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူး။ မင်းက ရှိုးသားတဲ့လူပါ။ မင်းကို ဒီထက်မနှစ်နာ
စေချင်ဘူး။ မင်း သုခကို မေ့လိုက်ပါ”

“ငါက သူ့ကိုချစ်တယ်”

“သူကမှ မင်းကိုမချစ်တာဘဲ”

“လူယုတ်မာကြီးကို ငါ မေ့ပစ်မှာပါ”

“အကောင်းဆုံးပါပဲ”

“ငါ မင်းရဲ့ဖိုလ်ကိုလုပ်ကြည့်လိုက်တယ်။ အဲဒါ ငါ့ကို
စွန့်လွှတ်ပါ။ သုခက ငါ့ကို ချစ်တယ်ဆိုလို့ ငါက ပျော်ပြီး
ဘာမှမမြင်ဘဲ လုပ်လိုက်မိတယ်”

“မင်းကို အကူအညီတစ်ခုတောင်းချင်တယ်
ချယ်ရီ”

“အင်း”

“အဲဒီနံပါတ်ကို ပုံရိပ်ကိုပြောပေးပါလား။ လျှို့ဝှက်
နံပါတ်က သူ့မွေးနေ့ကို ထည့်ထားတာ။ ပြီးတော့ အဲဒီထဲမှာ
ငါ သူမသိအောင် တိတ်တိတ်ဝယ်ထားတဲ့ ချယ်ယာတွေ ရှိ
တယ်။ ပြီးတော့ ဘဏ်စာအုပ်ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ပဲခူးက ()
မှာ ငါ ရွှေဆင်းတုဘုရားတည်ထားတာ ခုဆို ရေစက်ချဖို့ပဲ
ကျန်တော့တယ်။ ငါ မသွားတော့ ဆရာတော်ဘုရားက ငါ့ကို
မျှော်နေတော့မယ်။ အဲဒါ ငါ့ကိုယ်စား ပုံရိပ်ကို သွားပြောပေး
ပါလား။ အကယ်၍ အမျှဝေမယ်ဆိုရင် သုံးဆယ့်တစ်ဘုံမှာ
ကျင်လည်ကုန်သော သတ္တဝါအပေါင်းနဲ့ ငါနဲ့အပါအဝင်
စာရေးဆရာကြီးဦးသော်ကကိုယ် ခေါ်ပြီး အမျှဝေပေးပါလို့

နော်”

“မိုးဒေဝီ”

သူ ထပ်ပြီးမနေတော့ပါဘဲ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“မိုးဒေဝီ”

“မိုးဒေဝီ”

နှုတ်မှ တဖွဖွခေါ်ရင်း အိပ်ပျော်နေသော သူမက
လန့်နိုးခဲ့ရပါသည်။

တစ်ဖက်သို့စောင်းပြီး အိပ်ပျော်သွားခဲ့တာမို့ ဇက်
က ကျင်ခဲ နာကျင်သွားရပေမယ့် ထိုဇက်က နာကျင်ရတာ
ထက် လည်ချောင်းဝတွင် ခန်းခြောက်နေခြင်းက ပိုဆိုးပါ
သည်။

သူမက ရုတ်တရက်ပင် အိပ်နေရာမှ ထရပ်ကာ
ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ပြေးပြီး ရေဘူးထဲမှ ရေကို ဖန်ခွက်ထဲ
ငဲ့ကာ တစ်ကျိုက်တည်းမော့ချပစ်ပေမယ့် လက်တွေက
တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေပါသေးသည်။

“ဟုတ်တယ် . . . မိုးဒေဝီပါ။ တကယ် မိုးဒေဝီ

အစစ်ပါပဲ။ သူ ငါ့ကို လာခြောက်တာလား”

သူမ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ချိုး၍ စောစောက
မက်သည့် အိပ်မက်ကို ပြန်လည်သုံးသပ်နေမိပါသည်။

တကယ်ပဲ မိုးဒေဝါက သူမဆီ အလည်လာတာ
လား။ ဒါမှမဟုတ် သူမစိတ်စွဲလို့လား။ ဝေခွဲမရနိုင်ဖြစ်ရပါ
သည်။

ဝေခွဲမရပေမယ့် သေသူကို အရှင်လတ်လတ် ဖြင့်
လိုက်ရ၍တော့ စိတ်ထဲတုန်လှုပ်ချောက်ချားမိသားပင်။

ထိုသို့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမိ၍လားတော့ မသိ
လက်မောင်းတွင် ကြက်သီးမွေးညှင်းလေးများပင် ထောင်ထဲ
နေသည်ထိ စိတ်ထဲတွင် စိုးရွံ့နေရတော့ မုန်းနေ၊ ချစ်နေ
သော သုခကျော်ကိုပင် မေ့၍ နေခဲ့ရပါတော့သည်။

“မင်း ဘယ်တွေ့သွားနေတာလဲ မောင်ရင်”

“ကျွန်တော် ဆရာကြီးပြောသလို လုပ်လာခဲ့တယ်”

“မင်း လုပ်နိုင်သွားပြီပဲ”

“ကျွန်တော်က အဲဒီလို တကူးတကကြိုးစားတာ
မဟုတ်ဘဲ သူ့အလိုလိုဖြစ်သွားတာ”

“ကောင်းတဲ့ကုသိုလ်ပဲ”

“ကျွန်တော် နည်းလမ်းသိသွားပြီ ဆရာကြီး”

“နည်းလမ်းသိတဲ့လူရဲ့မျက်နှာက ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

"သူ...တုန်နေတယ်။ ကျွန်တော်မြင်နေရတယ်။
သူ ကျွန်တော့်ကို မြင်မက်ပြီး ကြောက်နေတယ်"

"ဒါက ထုံးစံပဲလေ"

"ကျွန်တော် စိုးရိမ်တယ်။ ချယ်ရီက ကျွန်တော့်ကို
ကြောက်တာကို ကျွန်တော်က ခံစားရုံပဲ ခံစားရတာ။ ကျွန်
တော့်ရဲ့အချစ်ဆုံးလူက ကျွန်တော့်ကို ကြောက်နေတယ်ဆို
ရင် ကျွန်တော် ခံနိုင်ရည်မှ ရှိပါ့မလားဗျာ"

"အဲတော့"

"ကျွန်တော် စဉ်းစားတယ်။ ကျွန်တော် ခံနိုင်ရည်
မရှိမှာထက် ချယ်ရီလိုပဲ လန့်ပြီးတုန်နေမှာကို ပိုစိုးရိမ်တယ်"

"မင်း မပြောတော့ဘူးလား"

"အဲလိုကျပြန်တော့လည်း မဖြစ်ဘူး"

"ရဲရဲထားခမ်းပါကွာ။ မင်းသာ စိတ်ယိုင်သွားခဲ့ရင်
တစ်ချိန်လုံး ငါ့လိုပဲနေသွားရလိမ့်မယ်"

"ဆရာကြီး"

"အင်း"

"ဆရာကြီးနဲ့ ခုလိုတွေ့ရတာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ
ပေမယ့် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အနည်းဆုံးတော့ ကျွန်တော့်
ရဲ့ ဆန္ဒက ပြည့်ဝရတယ်။ ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးမှာပဲ ဆုံခဲ့
သည်ဖြစ်ပါစေ ဆရာကြီးရဲ့ ဩဝါဒကို ကိုယ်တိုင်ကြားနာခွင့်
ရတယ်။ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းနေတယ်ဗျာ"

"ဘာကြောင့်လဲ"

"ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ မသိပေမယ့် တကယ်
ဝမ်းနည်းနေရတာပါ"

"မင်း တစ်ခုခုကိုလုပ်တော့မှာလား"

"ကျွန်တော် ဆရာကြီးကိုလာတွေ့ချင်မှ လာတွေ့
တော့မှာ။ ကျွန်တော့်မိသားစုနားမှာ ဂဏသွားနေမယ်။
အကယ်၍ ဆရာကြီးရဲ့နာမည်ကို ခေါ်ပြီး အမျှဝေခဲ့ရင်
ဆရာကြီး သာဓု ခေါ်ဖြစ်အောင် ခေါ်လိုက်ပါနော်"

"ကျေးဇူးပဲ မောင်ရင်။ ငါလည်း သာဓုခေါ်ဖို့ အချိန်
တန်ပါပြီ"

"ကျွန်တော်သွားတော့မယ် ဆရာကြီး"

“ဪ... မင်းက ငါ့ကို လာနှုတ်ဆက်တာကိုး”

“ကျွန်တော် သွားတော့မယ် ဆရာကြီး”

ဟုဆိုကာ ကျောခိုင်းကာ တစ်လှမ်းချင်းထွက်လာ ခဲ့မိပါသည်။

လှမ်းလိုက်တဲ့ခြေလှမ်းတိုင်းက ပေါ့ပါးမှုနဲ့ဘဲ လေးပင်ထိုင်းမိုင်း၍ နေခဲ့ပါသည်။ ခရီးတော်တော်ဝေးသွား မှ နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူ့ကို နေရာမှာတင် ရပ်ကြည့်နေသေးသော ဆရာကြီးကို မှုန်ဝါးဝါးလေး တွေ့ မြင်နေရပါသည်။

သူက နောက်ဆုံးအနေနှင့် ဆရာကြီးကို ဦးညွတ် နှုတ်ဆက်ကာ အရိအသေပြုပြီးမှ အပြီးအပိုင် ကျောခိုင်းပစ် ပါတော့သည်။

“မနက်ဖြန်ဆို ကျွန်တော်က လောကကြီးမှာ မရှိ တဲ့လူဖြစ်သွားပါပြီ ဆရာကြီး။ အမိန့်စာပြန်လိုက်ရင် ကျွန် တော်ဟာ ထာဝရတရားလူဖြစ်သွားပါပြီ။ ကျွန်တော် ဘယ် တော့မှ ပြန်ခွင့်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတစ်ကြိမ်ဟာ ကျွန်

တော် နောက်ဆုံးကြိုးစားခြင်းပါပဲ ဆရာကြီး”

ဟု လေးနက်ခိုင်မာစွာ ပြောနေမိပါသေးသည်။

ယခုချိန်ထိ သူ့အိမ်ဖြစ်နေသေးသော အိမ်တွင်

သူက ဆက်တီပေါ်၌ပင် ငုတ်တုတ်ထိုင်မိနေခဲ့ပါ။

ပြီးနောက် ပစ္စည်းမှန်သမျှကို နှုတ်ဆက်သည့် အနေနှင့် တစ်ခုချင်းစီကို လေးလေးနက်နက် ကြည့်နေမိပါသည်။

ပြီးနောက် ရှူးရှူးရဲရဲနှင့် အိပ်မောကျနေကြသော ဦးတီနှင့် ဖိုလီကို တစ်ချိန်လုံး စိုက်ကြည့်ကာ ...

“မင်းတို့က သိပ်လိမ္မာပါတယ်။ ပါးပါးမရှိလည်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ကြီးပြင်းကြလိမ့်မယ်လို့ ပါးပါး လုံ

ကြည်တယ်။ လိပ်လိပ်မာမာနေကြပါနော်”

ဟု ပါးစပ်လေးလှုပ်ရုံပြောကာ ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ နဖူးပြင်ကို နမ်းမြှိုက်လိုက်မိ၏။

အအိပ်ကြမ်းသော ဖိုလီရဲ့ခြေထောက်တစ်ချောင်းက ကြမ်းပြင်ပေါ် တွဲလျောင်းကျနေခဲ့သည်ကို သူက ပြင်ပေးချင်ပေမယ့် မတတ်နိုင်သည့် အခြေအနေမို့ ထိုခြေထောက်ကလေးကိုသာ ကိုင်လို့မရသည့်လက်နှင့် တို့ထိနေမိပါသည်။

“ဖိုလီရဲ့ခြေထောက်ကလေးဟာ သိပ်ကို လှတယ်။ ပါးပါးသမီးကို ပါးပါး သိပ်ကိုချစ်ပါတယ်”

ဟု ဆိုပြီး ပါးလေးကို တို့ထိလိုက်ပြန်ပါသည်။

“အင်း... အင်း”

အိပ်ပျော်နေလျှင် အမြဲယောင်ယောင်ပြီး တအင်းအင်း လုပ်တတ်သော ဦးတီဘက် လှည့်ကာ ဦးတီကို သေချာစွာ စိုက်ကြည့်ပြီး ...

“ညီမလေးကို ကောင်းကောင်းစောင့်ရှောက်ပါ

ဦးတီး သားက ကြင်နာပေးရမယ်၊ ချစ်ပေးရမယ်”

ဟုဆိုကာ လှုပ်လှုပ်နေသော စောင်ကို အမှတ်
တမဲ့ ဆွဲခြုံပေးလိုက်ပေမယ့် ကိုင်မရသောအထိကြောင့်
ဝမ်းနည်းနာကျင်ရသည်ကလွဲ၍ ဘာမှဖြစ်မလာပါ။

အိပ်ပျော်နေသော ကလေးတွေကို ဝအောင်ထိုင်
ကြည့်ပြီးမှ ထိုအခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်တွင် ...

“အု...အု...အု...အု...အု”

အသံလေးမြည်အောင်ပစ် သူ့ခြေရင်း၌ ဝပ်နေ
သော ကယ်ရီယာလေးကို သူက ပွေ့ချီချင်ပေမယ့် ငေး
ကြည့်၍သာ နေဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“ကယ်ရီယာ”

“ဝ...အု...အု...အု”

ခွေးကလေး ကယ်ရီယာမှာ သူ့စကားကိုကြားနေ
နားလည်နေသည့်အလား သူ့ကို ကြည့်၍သာ တအုအုနှင့်
အပြီးလေးယမ်း၍နေခဲ့ပါသည်။ သူက ခွေးကလေးကို ပြုံးပြီး
ကြည့်ကာ ဆက်တီသို့လာခဲ့သည်တွင် ခွေးကလေးမှာ သူ

အပါးက ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

“အု...အု”

သူက ချစ်စရာကောင်းသော ခွေးလေး ကယ်ရီ
ယာရဲ့ခေါင်းကို ဖွဖုတ်ကာ ကျီဝယ်နေမိစဉ် ...

“မိုးဒေဝီ”

ခေါ်သံကြောင့် သူ မော်ကြည့်လိုက်တော့ အမှန်
တကယ်ပဲ သူ သိပ်ချစ်ရသည့်ပုံရိပ် ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

“နင် ဘယ်သွားနေတာလဲ။ ငါက လိုက်ရှာရတာ
မောနေပြီ”

“ပုံရိပ်ရယ်”

“ထွက်ပြေးမယ်လို့ မကြံနဲ့နော်။ ငါက မောင်လို့
အများကြီးခေါ်ပြီး ပြေးလိုက်ရမှာပဲ”

“ပုံရိပ်ရယ်”

“ငါ နင့်ကိုချစ်တယ် မိုးဒေဝီရဲ့၊ နင့်ကို အဲဒီ
အကြောင်းတွေ အများကြီးပြောပြချင်တာ။ ပြီးတော့ မောင်
လို့လည်း အများကြီးခေါ်ချင်တယ်။ မိုးဒေဝီလို့ နင်လို့ အဲဒီလို

ပြောနေခဲ့တာက နှစ်ပေါင်းမှမနည်းတော့ဘဲ နှုတ်ကျိုးနေပြီ။
ရုတ်တရက်ကြီး မောင်လို့ပြောင်းခေါ်ရင် ငါက ရှက်လို့ပါ။
ပါးစပ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ငါလည်း မခေါ်ချင်ဘဲ နေပါ။
မလား။ ငါ သိပ်ချစ်တဲ့နင့်ကို အဲဒီလို နနုရွရွပြောချင်တာပေါ့။

“နားလည်ပါတယ် ပုံရိပ်ရယ်”

“နင်နဲ့ငါနဲ့ လျှောက်လည်ရအောင်လေ”

“အင်း”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ မျက်နှာကြီးက”

“ပုံရိပ်”

“ဘာလဲ”

“မင်း ဘယ်တွေသွားချင်ခဲ့လို့လဲ”

“မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့ နင်နဲ့အတူသွားချင်ခဲ့တာ။ အဲလို
ပြောရင် ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး။ ငါ ငိုချင်နေတယ်။ နင် ငါ့ကို
ပစ်မသွားနဲ့တော့နော် မိုးဒေဝီ”

“ပုံရိပ်ရယ်”

ဟုသာ ဝမ်းပန်းတနည်းဆိုပြီး ပုံရိပ်ရဲ့ပန်းလေးကို

သာ ညင်သာစွာတိုး၍ ဖက်ထားမိပါတော့သည်။

“ပုံရိပ်”

“အင်း”

“ငါ့ကို ဘာပြောချင်နေသလဲ”

“ချစ်တဲ့အကြောင်းပဲပြောချင်တယ်။ အဟဲ... နင်
က ငါနဲ့တွေ့စက ရုပ်ကွက်အစိမ်းရောင်နဲ့လေ။ သိပ်ကြည့်
ကောင်းတယ်။ နင် ငါ့ကို ရည်းစားစာပေးတုန်းကဆို ငါက
မယုံနိုင်ဖြစ်ခဲ့သေးတယ်။ ငါက နင်လို့မထင်ဘူးလေ။ သုစ
လို့ပဲထင်နေတာ။ ငါက နင့်ကို အဖြေပေးပေးဘဲ အကြာကြီး
ညှဉ်းဆဲထားပေမယ့် စတွေ့တည်းက နင့်အတွက် အဖြေတ
ငါ့မှာရှိပြီးသားပါ”

ဟုဆိုပြီး သူ့ပန်းကို တိုး၍ငိုလာကာ...

“မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့ကလေ သိပ်ကို ပျော်ဖို့
ကောင်းတာ သိလား။ ငါ့ရင်ထဲမှာ အဲဒီတည်းက အခိုင်အမာ
ရှိခဲ့တယ်။ ငါက ကြာပန်းနဲ့တူတဲ့ မိန်းမပဲဖြစ်ချင်တယ်။
အရွက်ဆိုရင်လည်း တစ်ရိုးမှာ တစ်ရွက်တည်း။ အဖွင့်ဆိုရင်

လည်း တစ်ရိုးမှာတစ်ပွင့်တည်း။ ငါက အဲဒီကြာပန်းကို သိပ်
နှစ်သက်ရတာ။ သူနဲ့တူအောင် ငါ နေမယ်။ ငါ အကောင်း
ဆုံး မိခင် ဖြစ်ချင်တယ်”

“ပုံရိပ်ရယ်”

“မိုးဒေဝါ နှင် ငါ့ကိုချစ်လားဟင်”

“အချစ်ဆုံးပါ”

“ငါ ကျေနပ်ပါတယ်”

“ပုံရိပ်”

“အင်း”

“အခု ငါပြောတဲ့စကားတွေကို သေချာမှတ်သား
နော်”

“အင်း”

“ရုံးက ငါ့ရဲ့အလုပ်စားပွဲမှာ အရေးကြီးပစ္စည်းတွေ
သိမ်းတဲ့အံ့ဆွဲရှိတယ်။ အဲဒီ အံ့ဆွဲရဲ့လျှို့ဝှက်နံပါတ်က မင်းရဲ့
မွေးနေ့ပဲ”

“အင်း”

“ငါပြောတာကို သေချာမှတ်ပေးပါ။ အဲဒီအံ့ဆွဲထဲ
မှာ နှင် မသိအောင် ငါစုထားတဲ့ဘဏ်ငွေစာရင်းရယ်၊ နှင်
မသိတဲ့ ရှယ်ယာတွေရယ် ရှိတယ်။ လိုအပ်တာကို ချယ်ရီဆီ
က အကူအညီတောင်းပါ။ သုခဆီ အကူအညီမတောင်းမိပါ
စေနဲ့။ ဒါဟာ သူ့ကို နွဲ့ထဲက ဆွဲထုတ်နိုင်မယ့်တစ်ခုတည်း
သော လမ်းပဲ။ ပြီးတော့ ပဲခူးက () မှာ ငါ ရွှေဆင်းတု
ဘုရားတစ်ဆူ လှူထားခဲ့တယ်။ မင်းကို အံ့သြစေချင်လို့
ဘာမှမပြောခဲ့တာပဲ။ အဲဒါ ဧရဇက်ချဖို့ကျန်ရှိနေသေးတယ်။
ဆရာတော်က ဓလောကဆို အလှူရှင်ကို မျှော်နေရောပေါ့။
အဲဒီကိုသွားပြီး ဧရဇက်ချပြီး သုံးဆယ့်တစ်ဘုံက နတ်လူ
သတ္တဝါတွေကို အမျှဝေပေးပါ။ ပြီးတော့ ငါ့ကိုရော စာရေး
ဆရာကြီးဦးသော်ကကိုပါ အမျှဝေပေးပါ”

“အင်း”

“နောက်နာရီပိုင်းလောက်ဆိုရင် ငါတို့ဝေးကြရ
တော့မှာ။ မနက်ဖြန်ဆို ငါတို့က ပြတ်စဲကြပြီ။ ငါပြောတာကို
နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ကောင်းကောင်းလုပ်ပေးပါ ပုံရိပ်”

“မာမား”

“ဧပြီ... သားနဲ့သမီး နီးလာပြီလား”

“ညက ပါပါးရောက်လာသလိုပဲ”

ဟု ဦးတိက ပြောလာချိန်မှာတော့ သူမရဲ့မျက်လုံးများမှာ တကယ်ပဲ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားခဲ့ရပါသည်။

သို့သော် ကလေးတွေ လန့်သွားမှာစိုး၍ ...

“ကဲ... သားနဲ့သမီး မျက်နှာသစ်ပြီး မနက်စာစားမယ်”

ဟုသာ စကားကို တိဖြတ်ကာ အမိန့်ချလိုက်ရပါသည်။

ကလေးတွေက သူမစကားကို လိုက်နာပြီး အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားခဲ့ပေမယ့် သူမကတော့ မနက်စာပြင်ရမှာလား။ ရေချိုးရမလားပင် ဝေခွဲမတတ်ဖြစ်နေရပါသည်။ ထိုသို့ဖြစ်နေရင်းပင် ကလေးတွေအတွက် ကော်ဖီချော်ပြီး ပေါင်မုန့်မီးကင်ပေးကာ စားပွဲပေါ် ပြင်ထားပြီးမှ မျက်နှာသစ်ပြီး ညအိပ်ဝတ်ကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ကာ အမြဲကိုင်နေ

ကျ လက်ကိုင်အိတ်ကို ဆွဲပြီးထွက်လာသော အချိန်တွင် ကလေးတွေနှင့် တံခါးဝမှာဆုံကြပြန်ပါသည်။

“ဖိုလီနဲ့ဦးတိ မာမား ပြောတာကို သေချာ နားထောင်နော်”

“ဟုတ်”

“အခု မာမားမှာ ကိစ္စရှိလို့ ပါပါးရဲရဲကိုသွားမယ်။ သားနဲ့သမီးဖို့ မာမား မနက်စာပြင်ထားခဲ့တယ်။ မနက်စာစားပြီးရင် စာဖတ်နေကြ ဟုတ်လား။ မကြာခင် အတွားလေးသန်းရောက်လာလိမ့်မယ်။ နားလည်တယ်နော်”

“ဟုတ်”

ကလေးတွေကို သေချာမှာပြီးချိန်မှာတော့ သူမက အဆောတလျှင်ပင် ထွက်လာခဲ့မိရာ ဓာတ်လှေကားအတွက်တွင် ချယ်ရီနှင့်တိုက်ဆိုင်စွာပင် ဆုံစည်းလိုက်ရပါသည်။

ချယ်ရီကလည်း ရေးကြီးသုတ်ပျာပုံနှင့် သူမတို့မျက်လုံးကြီးပြူးကာ စိုက်ကြည့်နေခဲ့သလို သူမကလည်း

ချယ်ရီကို တအံ့တကြွေကြွေနေခဲ့ပါသည်။

သူမက ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုကြည့်နေသလဲဆိုတော့ သိပ်မကြာသေးခင်ချိန်ကမှ ဖိုးဒေဝါက ချယ်ရီနာမည်ကို ပြောသွားရာမှ ခုလို ချယ်ရီနှင့်တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံရပါသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

“ချယ်ရီ... ရှင်”

“ပုံရိပ်... ရှင် ဘယ်သွားမလို့လဲ။ ကျွန်မ ပြောစရာရှိလို့ လာတာ”

“ရုံးသွားမလို့၊ အတော်ပဲ။ ကျွန်မလည်း ရှင့်ကို တွေ့ချင်နေတာနဲ့”

“ဟင်... ကျွန်မကို တွေ့ချင်တယ်”

“ရှင်တို့ရုံးမှာ... အဲ... ဖိုးဒေဝါရဲ့စားပွဲရှိသေးတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း”

“သူ့ အလုပ်စာရွက်တွေရော ရှိသေးလား”

“ဖိုးဒေဝါဆုံးပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ကိုသူခကျော်

လာသိမ်းသွားတယ်”

“ဟင်... သုခက”

သူမ အံ့သြသွားရပါသည်။ သူမ ပြောတုန်းကတော့ သူ ဘာမှမသိမ်းဆည်းသေးဘူးပုံစံမျိုးနှင့်မို့ပါ။ ပြီးတော့ ဒါတွေကို သိမ်းပြီးတာတောင် သူမဆီ ဘာလို့မပို့ရတာလဲဆိုတာကို တွေးမိတော့ တစ်ခုခုကို စိတ်မချနိုင်ဖြစ်သွားရတာ...

“အံ့ဝက်ဆိုတာရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်မလည်း အဲဒါပြောဖို့လာတာပဲ”

“ဟင်”

“မနေ့က ကျွန်မ အိပ်မက်ထဲမှာ ဖိုးဒေဝါနဲ့တွေ့တယ်”

“ဟင်”

တိုက်ဆိုင်လွန်းသည့်အဖြစ်မို့ သူမက ပုံပျက်ပန်းပျက်ပင် ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ကြီး အံ့သြသွားရပါသည်။

“အဲဒါနဲ့ ကျွန်မ ဆက်အိပ်လို့မရတော့ဘူး အဲဒီ

၂၆၂

မယ်ခိုင်

အဖြစ်ဟာ အမှန်တကယ် ဟုတ်မဟုတ် ဆန်းစစ်ချင်လာတယ်။ အခုချိန်မှာ အပူသောကဖြစ်နေမယ့် ရှင်ကို ဒါတွေ မပြောသင့်ဘူးဆိုတာ သိပေမယ့် ကျွန်မရင်ထဲမှာ မတင်မကျကြီး ရှုပ်ထွေးနေရလို့ပါ။ သန်းခေါင်ယံတည်းက ခုလို အချိန်ရောက်အောင် မနည်းသည်းခံပြီး စောင့်ခဲ့ရတာပါ။

“ဟင်”

“ရှင်မွေးနေ့ကို သိရရင် ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာ လုံးဝ သိခွင့်ရပြီ”

“ဟင် ... အံ့ဂုက် ... အဲဒီအံ့ဂုက်ကို ဖွင့်ဖို့လား”

“ရှင် သိတယ်”

“အဲဒီအံ့ဆွဲထဲမှာ ဘက်စာအုပ်နဲ့ ရှယ်ယာတွေ ရှိတယ်”

“အင်း ... ပြီးတော့ ပဲခူးမှာ ဘုရားတည်”

“ဟင် ... ရှင် သိတယ်”

“ကျွန်မကို အဲတိုင်းပြောသွားတာမို့ပါ”

“ကျွန်မကိုလည်း ပြောတယ်”

ဘာမဲ့ခြေရာ

၂၆၃

“ဟင် ... ဒါဆို ဘာကယ်ကြီးပေါ့”

“ကဲ ... ဟုတ် ... မဟုတ် ခုပဲ တို့နှစ်ယောက် ရုံးကို သွားကြရအောင်”

ဟုဆိုကာ နှစ်ယောက်သားမှာရေးကြီးသုတ်ပျာ နှင့်ပင် ထွက်လာခဲ့ကြပြန်ပါသည်။

ထိုနှစ်ယောက်ထွက်သွားပြီး နာရီဝက်မျှအကြာပင် ထိုနေရာသို့ မီးခိုးရောင်ကားတစ်စင်းက ထိုးဆိုက်လာခဲ့ပါသည်။

ထိုမီးခိုးရောင်ကားပေါ်မှ လူသည် ဓာတ်လှေကားမှ တစ်ဆင့် အပေါ်သို့တက်လာခဲ့ပြီးမှ အခန်းတစ်ခုရဲ့ လူခေါ်ဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်ရာ မကြာခင်မှာပင် တံခါးချပ်က ပွင့်သွားရပါ၏။

“ဟဲလို ... ဦးတီ”

“ဪ ... ဦးဦး”

ဟုဆိုကာ တလေးက တံခါးဖွင့်ပေးသဖြင့် သူ့က အခန်းထဲ ဝင်လိုက်တော့ တိတ်ဆိတ်ခြင်းရနံ့ကို ရှုရှုက်မိ

၂၆၄

မယ်ခိုင်

သွားကာ...

“မာမားရော”

“ပါးရဲရဲကိုသွားမယ်ဆိုပြီး ပြေးသွားတာပဲ”

“ပြေးသွားတာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

ထူးဆန်းခြင်းရန်ကို ရှုမြှိုက်လိုက်မိပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကလေးနှစ်ယောက်ကိုပင် မနှုတ်ဆက်နိုင်တော့ဘဲ ရုတ်ခြည်းထရပ်ကာ ပြေးထွက်လာခဲ့မိပါ၏။

“မဖြစ်သူး... ရုံးကို ပုံရိပ်မရောက်ခင် ငါအရင်ရောက်မှပဲ။ ငါ စာရွက်စာတန်းတွေ သိမ်းသွားတယ်ဆိုတာ ပုံရိပ်သိသွားရင် ငါ့ကို သံသယဝင်နိုင်တယ်”

ဟု စဉ်းစားမိချိန်မှာတော့ မျက်နှာတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်မြင်ယောင်မိလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်... ချယ်ရီ... ချယ်ရီများ ပုံရိပ်ကို တစ်ခုခု ပြောလိုက်လို့လား”

ဆိုတဲ့အတွေးမျိုးကို ပြန်တွေးလိုက်မိချိန်မှာတော့

ဘဝမဲ့ခြေရာ

၂၆၅

ရင်တစ်ခုလုံး ပူရိန်းသွားရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် တတ်လှကားထဲမှ ထွက်ထွက်ချင်း အဆောတလျင်ပင် ကားဆီသို့ ပြေးကာ ကားတံခါးကို ဝုန်းခနဲဖွင့်ကာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးမှ ကားစက်ကို အဆောတလျင်ပင် နှိုးကာ ကားကို ဝိုခနဲ မောင်းထွက်လိုက်ပြီး...

“တစ်ခုခုလွဲချော်လို့ကတော့ ဒီချယ်ရီဆိုတဲ့ ရုပ်ဆိုးပ သေပြီသာမှပဲ”

ဟုပင် ဝါးကပ်မှလည်း ကြုံးဝါးမိနေပါသေး၏။ အရှင်လိုပါတယ်ဆိုကာမှ ကားက သာမန်ထက် ပိုနေ့နေသည်ဟု စိတ်ထဲက ထင်နေမိပါသည်။ နောက်တော့ သူ တစ်ခုခုကို သတိရသွားပြီး ရုံးဖုန်းကို နှိပ်ပစ်လိုက်မိ၏။

တူဆိုသောအသံရည်ကြီးနှင့်အတူ ဖုန်းဝင်သွားပြီး “ဟလို”

“ချယ်ရီ... အဲဒီကို ပုံရိပ် လာသလား”

“ရှင် စိုးရိမ်နေတဲ့အတိုင်းပဲ။ အဲဒီအံ့ဂုက်က ခုတော့

www.burmeseclassic.com

ပွင့်သွားပြီ”

“ဘာ”

“မိုးဒေဝါက သိပ်တော်တာပဲ။ စုစုပေါင်း သိန်း နှစ်
ထောင်လောက်တော့ ရှိမယ်ထင်တယ်”

“ဘာ ... !”

“ရှင့်အသံက သိပ်ကိုတုန်လှုပ်နေတယ် သုခ
ကျော်”

“မင်း ငါ့ကို အဲဒီမှာပဲစောင့်နေပါ။ ငါ လာနေပြီ။
မင်းနဲ့ငါနဲ့ တွေ့မယ်။ မဆိုင်တာကို ဝင်ချစ်ချင်တဲ့ မင်းတော့
သေပြီသာမှတ်ပါ”

“ရှင်ခြောက်တိုင်း ကြောက်နေရအောင် ကျွန်မက
ရှင့်ကို သိပ်ချစ်နေသေးတဲ့ မိန်းမ မဟုတ်တော့ဘူး သုခ
ကျော်”

“သေပြီသာမှတ်”

“တရားဥပဒေဆိုတာ အလကားသက်သက် ထား
တာ မဟုတ်ဘူး”

“သွားစမ်းပါ။ အပိုတွေ လာပြောနေနဲ့။ အဲဒီ
တရားဥပဒေကို မကြောက်လို့ ငါ ဒီလိုလုပ်နေတာပဲ။ မိုးဒေဝါ
လို အစွယ်နဲ့ကောင်ကိုတောင် ငါက ဒီလိုရက်စက်နိုင်မှ
တော့ မင်းက ဘာကောင်မမို့လဲ”

“ရှင်”

“ငါ ရောက်တော့မှာ။ မကြာခင် မင်းနဲ့ငါ တွေ့ကြ
မယ်”

ဟုဆိုကာ ပြတ်တောက်သွားသော ဖုန်းလိုင်း
ကြောင့် ...

“ဘယ်သူလဲ ချယ်ရီ”

ဟု ထိတ်လန့်နေပုံရသော ချယ်ရီကို သူမက မေး
လိုက်သည်တွင် ...

“ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ပုံရိပ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့အသံက အေးစက်စက်နဲ့ သိပ်ကြောက်ဖို့
ကောင်းတယ်။ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်။ သူ ကျွန်မ

၂၆၈

မယ်ခိုင်

ကို တစ်ခုခုလုပ်တော့မယ် ထင်တယ်။ ကျွန်မ ကြောက်
တယ်”

“ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်သူက အဲလိုလုပ်မှာလဲ”

“ကျွန်မကို ကယ်ပါဦး ပုံရိပ်ရယ်။ ကျွန်မ ကြောက်
တယ်။ သူ့အသံက တကယ်ရက်စက်တော့မယ့်ပုံပဲ”

ဟုဆိုချိန်မှာတော့ ပုံရိပ်က သူမကို အားပေးနှစ်
သိမ့်သည့်အနေနှင့် သူမရဲ့လက်အစုံကို ဆုပ်ကိုင်လာပါ
သည်။

“ကျွန်မတို့ သွားစို့ ပုံရိပ်။ သူ မကြာခင်ရောက်လာ
တော့မယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် ပုံရိပ်မှာ ဘုမသီ ဘမသီပင် ချယ်ရီ
ဆွဲခေါ်ရာသို့ လိုက်ပါလာခဲ့ပါသည်။

ချယ်ရီက သူမကိုဆွဲပြေးကာ တက္ကစီကို ဈေး
မဆစ်ပါဘဲ ငှားပစ်လိုက်ပါ၏။

“တက္ကစီဆရာ ကျွန်မတို့ကို မြန်မြန်မောင်းပို့ပါ”

ဟုဆိုလိုက်ချိန်မှာတော့ လမ်းတစ်ဖက်တွင် မြင်

ဘဝမှီခြေရာ

၂၆၉

လိုက်ရသည့် သုခကျော်ရဲ့ကားကြောင့် ပြာဝေသွားရပါ
သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကားပေါ်သို့ ပြေးတက်ကာ ...

“ကားဆရာမောင်းပေးပါ”

ဟုပင် ချယ်ရီက ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် ပြောရှာပါ
သည်။

သူမက ချယ်ရီကို မမြင်ဖူးသူတစ်ယောက်လို
ကြည့်နေပေမယ့် ချယ်ရီကတော့ လမ်းတစ်ဖက်ကိုသာ သဲမဲ
၍ စိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“ချယ်ရီ”

တုန်ယင်နေသော ချယ်ရီရဲ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ
အားပေးနေမိပေမယ့် သူမကိုယ်၌က ချယ်ရီဟာ ဘာ
ကြောင့် ဒီလိုထိတ်လန့်နေတာလဲဆိုတာ နားမလည်ပါ။

ချယ်ရီကတော့ သုခကျော်ရဲ့ ခြိမ်းခြောက်စကား
ကြောင့် လန့်နေရပါသည်။

သူမလန့်လျှင်လည်း လန့်စရာကောင်းလော့က်
အောင်ပင် လမ်းတစ်ဖက်၌ သုခကျော်က ကားထဲမှထွက်ခွာ

လုလု သူမတို့ တက္ကစီကို မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

သူ ချက်ချင်းပြေးလိုက်ချင်ပေမယ့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော ကားများကြောင့် မလွှဲသာမရှောင်သာ၍ ငြိမ်သက်နေရခြင်းဖြစ်ပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာတော့ ဒေါသတို့က ဆူဝေနေခဲ့ပါသည်။

သူ့အစီအစဉ်တွေကို ကမောက်ကမဖြစ်စေတဲ့ ချယ်ရီဆိုတဲ့ ရုပ်ဆိုးဆိုးမိန်းမကိုပဲ အမှုန့်ချချင်လောက်အောင် ဒေါသဖြစ်နေရပါသည်။

သူ ချယ်ရီကို အထင်သေးတာ မှားသွားပြီဆိုတဲ့ အသိက ဒေါသအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းစေရပါ၏။

ထိုတက္ကစီက ရုတ်ခြည်းပင် ထွက်သွားတော့ သူ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်ပင် ကားကို ကွေ့ချပစ်ရာ ...

“ငန်း... ခုန်း”

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ထိုအသံကြီးက ကြီးစိုးသွားရပါသည်။

ထိုအသံနက်ကြီး ထွက်လာပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လူအများမှာ အိုတိုမစ်တစ် ထိုနေရာ၌ စုပြုံအုံ့ခဲသွားရပါသည်။

ထိုသို့အုံ့ခဲနေသော လူအများကြားမှ သုခက တိုးထွက်လာခဲ့သည်တွင် သူ့ကို ကြည့်နေသော သူငယ်ချင်း မိုးဒေဝါနှင့် ဆုံစည်းမိသွားပါသည်။

“မိုးဒေဝါ... မင်း...”

သူက တအံ့တဩပင်ဆိုလိုက်ပေမယ့် မိုးဒေဝါမှာ ဘာမှမပြောဘဲ သူ့ကိုသာ ကြင်နာစွာ စိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“မိုးဒေဝါ... သူငယ်ချင်း”

ဟု စွဲစွဲနစ်နစ်ခေါ်ကာ သူ့အနားသို့ သုခက တိုးကပ်လာစဉ်တွင် ဘယ်ကဘယ်က ပေါ်လာမှန်းမသိတဲ့ ဝတ်ရုံအနက်ကြီးနှင့်လူများသည် ကြောက်မက်ဖွယ်အသံနက်ကြီးနှင့်အတူ သုခနား တိုးကပ်သွားကြပြီး သုခရဲ့လက်တွေကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲကိုင်လိုက်ကာ သုခကို တရွတ်တိုက် ဆွဲ

ခေါ်နေခဲ့ပါသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူတွေလဲ။ လွတ် . . . လွတ် . . . လွတ်ပါ . . . လွတ်”

ဟု အတန်တန်အော်နေသည့်ကြားမှ ထိုကြောက်စရာကောင်းသောလူများက ရက်စက်စွာပင် သုခကို တရွတ်တိုက်ဆွဲခေါ်နေကြပါသည်။

“မိုးဒေဝါ . . . ငါ့ကိုဆွဲပါဦး . . . မိုးဒေဝါ . . . သူငယ်ချင်း”

ဟု အကူအညီတောင်းခံနေသော သူငယ်ချင်းကို သူက ကူညီချင်ပေမယ့်လည်း စိတ်မကောင်းကြီးစွာသာ ဝေးကြည့်နေဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

လူအုပ်ကြားထဲတွင် သွေးအိုင်ထဲ မမြင်ရက် မရွှေ့ရက် လဲကျနေသော သုခကိုလည်းကောင်း၊ လူနက်ကြီးတွေနောက် တရွတ်ဆွဲလိုက်ပါသွားခဲ့သော သုခကိုလည်းကောင်း တစ်လှည့်စီကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းစွာပင် မျက်လုံးကို ပိတ်ချပစ်မိလေပါတော့သည်။

ဘယ်သူမှပြု မိမိမှဆိုတာလိုပေါ့။

ကောင်းတာလုပ်ရင် ကောင်းကျိုးခံစားရမယ်။

ဆိုးတာလုပ်ရင် ဆိုးကျိုးခံစားရမယ်ဆိုတဲ့ ဆိုဆုံးမ

စကားကို သူ ကောင်းကောင်းယုံကြည်သွားခဲ့မိပါတော့သည်။

“ခွ... ခွဝေ... ခွဝေ”

အမျှဝေပြီး၍ ခေါင်းလောင်းတီးချိန်မှာတော့...

“သာဓု... သာဓု... သာဓု”

ဟု ကျက်သရေရှိစွာပင် သာဓု ခေါ်ပြီးချိန်၌ သူ
စိတ်တွေက အရင်အရင်နှင့်မတူအောင် အထူးပင် ကြည်
လင် ကင်းစင်သွားခဲ့ရပါ၏။

စိတ်ဖိစီးမှုဆိုတာလည်း မရှိတော့သလို သံယော
ဇဉ်ဆိုတာလည်း ငြိမ်းအေးသွားရပါ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ခန္ဓာ
ကိုယ်ပေါ်ကျရောက်လာသော အလင်းတန်းကြီးကို လက်ဝဲ
ဖြန့်ကာ ကြုံဆိုလိုက်ပြီး... .. ၊

ရသတို့နှင့်ပြည်စုံပါစေ

မယ်ခိုင်

ထွက်ပြီးသောစာအုပ်များ

- ၁။ ချစ်သူပေပူးလွှာ
- ၂။ ရည်းစားဦးကျိန်စာ
- ၃။ ထစ်ချွန်းမိုး
- ၄။ သဲမုန်တိုင်းရဲနှလုံးသားစိန်ခေါ်သံ
- ၅။ အိုအေစစ်ကိုရှာဖွေကြသူများ
- ၆။ နှလုံးသားတွန်သံ
- ၇။ ဆူးမဲ့နှင်းဆီ (စီဒီယို)
- ၈။ အဖြူရောင်သက်တံ
- ၉။ မိဖုရားလားတေရီ
- ၁၀။ ကြယ်တစ်ပွင့်နှင့်တွေ့ဆုံခြင်း (စီဒီယို)
- ၁၁။ ပန်ခ်ချစ်သူ
- ၁၂။ ကဗျာလွတ်ပွဲတော်
- ၁၃။ ပထမမဟုတ်သော ပထမလူ
- ၁၄။ တောသူလေး
- ၁၅။ မြူနှင်းလို့လေလိုတိမ်လို့
- ၁၆။ ပေါက်ပန်းပမာ
- ၁၇။ ရင်ပွင့်ချိန်
- ၁၈။ နင်းပွင့်ခိုင်ယာရီ
- ၁၉။ ဥက္ကာပျံနှလုံးသား
- ၂၀။ မျဉ်းပြောင်းများ
- ၂၁။ သမိုင်းကဏ္ဍဝင် (စီဒီယို)
- ၂၂။ ကာလတစ်ခု၌